

POLARIS - SCIENCE & SORCERY

ČARODĚJ ŠÍLENÝ

Christopher
Stasheff

Na to, aby
člověk bojoval
s imaginárními
obludami, nemusí
být šílený - ale
pomáhá to!

ČARODĚJ ŠÍLENÝ

(THE WARLOCK INSANE)

Copyright © 1989 by Christopher Stasheff
All rights reserved

Translation © 1999 by Petr Caha
Cover Art © 1999 by Zdeňka Boušková

ISBN: 80 – 85911 44 - 2

Kapitola 1

„Jo, ale ty ho nemusíš odhazovat!“

„Ale no tak, manželé.“ Gwen zesílila stisk na jeho ruce a při tom pobaveně našpulila ústa. „Za měsíčního svitu je to nádherná podívaná. A nemusíš ho přece odklízet ručně.“

Rod se usmál, podíval se, jak jeho děti skotačí vpředu, opatrně se vyhýbají čistě uklizené cestičce a pachtí se po svazích závějí, kde se mohou tak báječně promočit. Geoffrey začal s koulováním a Magnus se nadšeně přidal.

„Gregory se o to už snaží.“

„Sledovat dráhy letu sněhových koulí mu nepůsobí skoro žádné potíže, Rode, natožpak jejich cíle.“ Hlas velkého černého koně, který stál za ním, mu zazněl ve sluchátku implantovaném v mastoidním výběžku čelisti. „Můžeš být na svého syna hrdý.“

„Ano. To určitě můžu, Fessi - to určitě můžu.“ Rod se usmál na Gwen a ona se zase zasmála na něj. „Na všechny své chlapce.“ Pak vzhlédl a v očích se mu zablesklo. „A na své děvčata taky.“

Cordelie stála opodál a dívala se na své bratry se zdviženým nosem. Předstírala, že je nad takové věci povznesená - zatímco za zády formovala pořádnou sněhovou kouli a čekala na bezpečný cíl.

Měsíční svit *byl* nádherný, jak vrhal stíny věžiček hradu před ně, třeptil se na hromadách sněhu po obou stranách cesty a na mrazem pokryté vesnici dole. Ne že by to Rod mohl připustit, teď, když se mu dařilo si tak nádherně dobírat svou ženu. „A co se týče odhazování sněhu - ty jsi ten, kdo vždycky říká, že bychom neměli plýtvat magií na každodenní práci.“

„Samozřejmě, že bychom neměli,“ odpověděla Gwen bez zaváhání. „Jenže máš na to tři silné syny a naše dcera...“

„Se velice zručně ohání koštětem, jistě. No dobře, vyhrála jsi - musím připustit, že se mi to líbí. Samozřejmě, pořád jsem ještě trochu omámený září Večera tříkrálového. Tuan a Kateřina uspořádali skvělý večírek!“

„Ano, jsou skvělí hostitelé - a o svátečních slavnostech to platí dvojnásob.“

„Jó, svátky jsou svátky! A královská hostina, to bylo něco! Skoro jsi mě musela domů odvalit.“ Rod se při té vzpomínce nostalgicky usmál a v duchu si vybavil obraz husičky - a šunky a klobásek a pak ještě... „Je mi líto, že pro tebe tam nebylo nic, Fessi.“

„Naopak, Rode, byla tam spousta ovsa a sena - a já jsem předstíral, že se jím krmím, aby se stájníci nedivili. A měl jsem skvělou možnost pozorovat nekonečné variace jejich chování.“

Rod se zamračil. „Myslel bych, že už jsi na Gramarye dost dlouho, abys věděl o chování stájníků a jiné čeládky všechno.“

„Vědět je jedna věc. Pochopit je ale něco úplně jiného.“

„Aha.“ Rod mlaskl jazykem. „Naučil ses něco nového?“

„Zaznamenal jsem jisté fascinující variace namlouvacího rituálu...“

Rod se ušklíbl. „No jistě, pro ně to byl taky svátek, že?”

Samozřejmě, hostina skončila už před čtyřmi hodinami.“

Při tom pomyšlení se zamračil. „Víš, přísahal bych, že už nikdy na jídlo ani nepomyslím.“

Náhle se přihnul Gregory s planoucíma očima i tvářemi. „Tati, tati! Dole u cesty je nějaká stařena a prodává tam horké kaštiny. Můžeme?“

„Prosím!“ přidala se Cordelie, která se zhmotnila přímo před ním.

„Zrovna jsem si říkal, kdy asi vyhládnete.“ Rod zalovil v měšci a vytáhl z něj měďák. „Dobře, děti - ale trochu nám jich nechte, ano?“

„Dostaneš z nich polovinu!“ Gregory popadl minci a byl pryč; Cordelie se hnala v těsném závěsu za ním.

„Jsem rád, že pro ni můžeme něco udělat.“ Rod se podíval na stařenu, která stála zabalená ve starém přehozu u cesty, třásla se zimou a sypala Cordelii do šátku kaštiny.

„Ano.“ Gwen se k němu přitiskla těsněji. „Stát tam v tom mrazu musí být hrozně úmorné.“

„Tuan a Kateřina přinesli této zemi prosperitu,“ poznamenal Fess, „ale vymýtít chudobu se jim nepodařilo.“

„To se nepodařilo ještě nikdy nikomu - pokaždé ji jen redefinovali. Ale alespoň tam má ta kamínka se žhavým uhlím - a musím říct, že zboží, které prodává, je plně v duchu těchto svátků...“

„To je tvoje!“ Gregory, který vypadal jako malý burunduk, se znovu zhmotnil před svým otcem. Jeho bratři a sestra už louskali kaštany a polykali horká jádra spíše s nadšením než s elegancí.

„Tisíceré díky.“ Ale Rod už poděkoval jen prázdnému vzduchu; jeho nejmladší se mezitím přidal k ostatním sourozencům. Povzdechl si. „Takže pytlík abych držel zase já, jako obyčejně. Dáš si, má drahá?“

„Děkuji.“ Gwen si vzala kaštan, rozlouskla jeho slupku a delikátně se zakousla do jádra.

Rod si strčil do úst celý kaštan a začal ho žvýkat. Náhle vytřeštil oči. „Páni! Nevěděl jsem, že kaštany mohou chutnat tak skvěle.“

„Tyhle skutečně chutnají.“ Gweniny oči získaly nepřítomný výraz. „Přidali do nich nějaké koření. Počkej - tohle je rozmarýna, ta je na paměť...“

„Zvláštní kombinace - ale velice chutná, to musím říct.“ Rod polkl a vzal si další kaštan. „Rozdělíme se?“

„Ano.“ Gwen se usmála „Tři pro nás - a kolik pro ně?“

„Tak půl tuctu na každého, řekl bych.“ Rod se obrátil právě včas, aby viděl, že stařena uhasila oheň v kamínkách sněhem a pak se i s nimi vydala směrem k horám. „Ne, vypadá to, že to byly poslední.“

„Nepochybuji, že měla dobrý odbyt, teď, když se všichni ti vesničané vracejí z hradu.“

Rod přikývl. „Spousta zákazníků a půlpeny si může dovolit prakticky každý. Ještě že jsme na ni natrefili dřív, než všechno vyprodala - k dnešnímu báječnému dni se ty kaštany skvěle hodily.“

Přišla k nim Cordelie. Ustaraně se dívala za odcházející stařenou. „Co znamenala ta prázdnota v jejích očích, mami?“

„Hm.“ Gwen si vyměnila pohled s Rodem. „Asi jenom že je to jen prostá žena, dítě.“

„Prostá?“ Cordelie se zamračila. „Jako prostáček, blázen Jejich Veličenstev?“

„Ale ne!“ Rod vzhlédl k nebi a zavrtěl hlavou. „Ten šašek je velice inteligentní muž, má drahá. Je bystrý a pohotový a jeho smysl pro humor hraničí s genialitou.“

„Tak proč mu říkají blázen?“ zeptal se Magnus.

„Protože některé z věcí, které říká a dělá, jsou velice bláznivé.“

„Což jinými slovy znamená, že jsou to věci, jaké dělá blázen,“ namítl Gregory. „Jaký k tomu má důvod, tati?“

„Ani ne tak důvod, jako spíš původ,“ odpověděl Rod a Gwen dodala: „Za dávných časů si lordi drželi prostěáčky, aby se mohli vysmívat jejich nemotornosti a omylům, kterými se náramně bavili.“

„To bylo kruté!“ zvolala Cordelie rozhořčeně a všichni tři její bratři souhlasně přikývli. Rod pocítil nad svými dětmi hrdost.

„Ano, *bylo* to kruté,“ řekl. „A bojím se, že to nedělali jen králové a královny. Vždycky se našlo mnoho lidí, kteří byli ochotni smát se mentálně zaostalým.“

„Ještě dnes naleznete v malých vesničkách mnoho těch, kteří si tropí posměšky z obecního blázna,“ dodala Gwen tiše. „Je to špatné, ale děje se to.“

„Takže nakonec chytří lidé, kteří měli nadání pro hraní komedie, přesvědčili pány, že jsou bláznivější než blázni,“ uzavřel diskusi Rod.

„Aha,“ zamračil se Geoffrey. „Alespoň, že to dělají dobrovolně.“

„Ano, slyšel jsem, že o něm nějaké paní mluvily jako o 'potřeštěnci',“ řekl Gregory. „Znamená to snad, že mu třesť v hlavě?“

Rod se usmál a v oku se mu zablesklo. „Výborně, synu! Možná, že takhle to označení doopravdy vzniklo. Ale i pokud to byl jeho původní význam, dnes to znamená, že se člověk chová nesmyslně.“ Pak se zamračil. „Počkat...“

„Chová se a mluví, jako by ho opustily smysly,“ vysvětlila Gwen.

„Takže to je něco, jako když tě opustí vědomí?“ zeptala se Cordelie.

„Ale ne!“ namítl Geoffrey. „Když tě opustí vědomí, upadneš do bezvědomí.“

„Ano a ne,“ usmála se Gwen. „Když někoho opustí vědomí, tak to pro něj opravdu znamená nedobrovolný spánek, zatímco když ho opustí smysly, znamená to, že ztrácí veškerou soudnost.“

„Nebo se jeho soudnost tak změní, že se stane naprosto nevyzpytatelným,“ dodal Rod. „V jednu chvíli tě objímá a hned nato tě zase praští.“

„Aha!“ zvolal Gregory. „Tak to je tedy šílenství!“

„Nu ano, tak se tomu také říká,“ přisvědčil Rod pomalu. „V tom smyslu, v jakém byl šílený hrabě Orlando.“

Magnus se zamračil. „S tím jsem se nikdy nesetkal.“

„Ne, to jistě ne, synu,“ odpověděl Rod pobaveně. „Roland - nebo Orlando, jak mu říkali Italové - byl synovec Karla Velikého...“

„Císaře Franků?“ Geoffrey vzhlédl a oči se mu rozšířily zájmem. „Ten patří do dějepisu, ne do mytologie!“

„Nu ano, samozřejmě.“ Rod se podíval na Fesse s obnoveným respektem: každý učitel, který v Geoffreyovi dokázal probudit zájem o historii, měl právo nazývat se kouzelníkem. Na druhé straně, Karel Veliký patřil do *válečného* dějepisu... „Mýty vždycky vznikaly kolem lidí, kteří přetvářeli svět, a to byl případ Karla Velikého. Jenomže o králích se toho většinou o mnoho víc říci nedá, protože většinu času tráví vládnutím, což je sice svým způsobem zajisté vzrušující, ale jen stěží dramatické - takže si vypravěči příběhů obvykle najdou někoho v jeho blízkosti, koho opředou zkazkami, a u Karla Velikého byl tou osobou právě jeho synovec.“

„Takže on skutečně žil?“

„Domníváme se, že ano,“ řekl Fess, „ačkoliv určitě nevykonal žádný z nadpřirozených činů, které jsou mu přisuzovány. Byl ovšem skvělým materiálem pro tvorbu mýtů, člověkem, který se pohyboval v přízračném světě kouzel, jenž nikdy neexistoval.“

„A byl šílený?“

„Nějaký čas,“ přisvědčil Rod. „Zamiloval se totiž do dámy, která s ním nechtěla mít nic společného - a když zjistil, že se provdala za někoho jiného, upadl do nepřetržité zuřivosti, v níž pobíhal po lesích a zabíjel poddané, o nějakých těch rytířích ani nemluvě.“

„Takhle se chovají blázni doopravdy?“ zeptal se Gregory s očima vypoulenýma.

„Nikoliv 'blázni', ale 'mentálně postižení',“ opravil ho Fess, „a existuje mnoho stupňů mentálního postižení. Některé z nich ale

opravdu mají za následek chronickou zuřivost vedoucí až k zabíjení velkého počtu lidí, to ano.“

„Ovšem ne tak *docela* v Orlandově měřítku,“ řekl Rod rychle. „Vlastně bych řekl, že to jeho 'šílenství' bylo spíš poněkud zveličeným popisem člověka postiženého vzteklinou.“

„Aha! O tom jsem už slyšela!“ Cordelie se otřásla. „Takoví ubožáci se pak chovají jako zvířata, naprosto bez důvodu a bez příčiny kousají a bijí každého, kdo se jim postaví do cesty!“

„Politováníhodné, ale pravdivé,“ přisvědčil Fess. „I takoví lidé jsou označováni jako šílenci.“

„Jenže oni nejsou, Fessi! Je to zaviněno fyzickou nemocí, která se šíří pomocí mikrobů přenášených kousnutím psa nebo krysy!“

„To je pravda,“ přisvědčil Rod, „ale mezi symptomy patří i to, že oběť přestává myslet a chová se vražednický.“

„Existuje mnoho podob mentálního postižení, které mají fyzické příčiny, děti,“ řekl Fess klidně. „Může ho způsobit i taková zdánlivá maličkost jako narušení chemické rovnováhy v těle člověka.“

„Tak moment, moment!“ Geoffrey pozvedl ruku a křečovitě zavřel oči. „Ty mě mateš! Říkal jsi, že blázni jsou hlupáci, a zároveň že blázni jsou bystří a moudří muži?“

„To je čistě jazykový problém,“ vysvětlil mu Fess. „Nedokonalost jazyka lidi nutí používat slova, která popisují určitý stav, k označení stavu podobného. Takže řekněme, že blázen je psychicky nesvéprávný člověk, Geoffrey.“

Geoffrey se zatvářil pochybovačně, ale Cordelie po chvilce zaváhání řekla: „Teď už to začínám chápat...“

„Myslím, že bych to mohl trochu osvětlit, kdybys jim vyprávěl jeden příběh,“ navrhl Rod.

„Příběh?“

„Vyprávěj!“

„Ano, povídej, Fessi! Dobrý příběh vždycky pomůže věci pochopit!“

„Ne, pokud má mít skutečnou literární hodnotu,“ namítl robot, „ale například bajka skutečně k pochopení dopomáhá, protože bajky slouží k poučení.“

„Tak nám vyprávěj bajku!“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Přesněji řečeno,“ řekl Rod, „bajku o moudrém muži, šaškovi, hlupákovi, prostáčkovi a bláznovi.“

„Ano, vyprávěj!“ Všichni se zastavili a obklopili velkého ocelového oře.

„Dobře, budu,“ povzdechl si Fess. *„Moudrý muž řekl: 'Pánové, konec světa přijde zítra, pokud s tím něco neuděláte.'“*

Blázen se radostně zasmál.

'Pokud s tím něco neuděláme?' zeptal se hlupák. 'Ty s námi riskovat nebudeš?'

„Ale ten hlupák měl pravdu,“ odfrkl si Geoffrey, „ve chvíli ohrožení je třeba jednat fér.“

„Že to říkáš zrovna ty,“ našpulila rty Cordelie.

„Já vím, jak se chovat ve chvíli ohrožení!“

„Možná bezprostředního,“ připomněl mu Fess. „Tehdy si uvědomuješ, že hrozba je vážnější než tvá pýcha - stejně jako to udělal moudrý muž, když uklidnil hlupáka tím, že řekl: *'Půjdu s vámi, abych vám ukázal, kde kopat.'*

Tu se hlupák zastyděl a řekl: 'Myslíš to vážně?'

'Samozřejmě,' odpověděl moudrý muž.

Prostáček mezitím krabatil čelo usilovným přemýšlením. 'Jak může být zničeno něco tak velkého, jako je svět?'

'V nitru země hoří strašlivý oheň,' odpověděl moudrý muž. 'Hoří příliš rychle; pokud ho trochu nevypustíme, kouř, který vytváří, svět roztrhne.'

Prostáček vytřeštil oči. 'Ale jak může něco být v nitru země? Vždyť pod nohama máme jenom hlínu.'

'Může se to tak zdát,' odpověděl moudrý muž, 'ale ve skutečnosti je to velká koule, tak velká, že jsme na ní pouhými tečkami - a je dutá a uvnitř plane oheň.'

Jenže prostáček jen zmateně zavrtěl hlavou, protože něco takového bylo nad jeho chápání.

'Jak potom můžeme zachránit svět?' zeptal se hlupák.

'Musíme vykopat hlubokou jámu,' řekl mu moudrý muž, 'a oheň tak bude mít komín.'

'To je příliš mnoho práce!' prohlásil hlupák.“

„Je to příliš mnoho práce a velká hloupost k tomu,“ zvolal Gregory. „Copak nevěděl, že by tak vytvořil sopku?“

„Věděl a věděl to i šašek, protože řekl: *'Nikoliv brachu - pak by totiž nebyl zničen svět, zato my ano. Dost špatné je stát se kusem uzeného masa, natož pak pečeného.'*“

„V tom je kus chytrosti,“ poznamenal Gregory vážně, „ale i velký kus zdravého rozumu.“

„Ne, je to zbabělost!“

„Nu, v každém případě je to minimálně rozumná opatrnost,“ řekl Fess, „ale moudrý muž odpovéděl: *'Pokud několik lidí nebude riskovat, že shoří na popel, budou všichni roztrháni na kusy,' a šašek se otrásl a řekl: 'Běda, nešťastný den, kdy jsem se stal jedním z mála, kteří jsou předurčení pochopit důležitost takového činu! Ale půjdu, protože je lépe shořet než být roztrhán.'*“

Gwen šlehla po Fessovi pohledem a Rod zamumlal: „Začíná to být nechutné.“

Fess rychle pokračoval: *'Tak vzali lopaty a následovali moudrého muže na prázdné pole. Tam začali kopat, kde jim ukázal; ale blázen se jen opřel o lopatu a pozoroval je.'*“

„A to je všechno?“ protestoval Magnus. „To přece není bláznovství, ale lenost, zaslepenost a nedostatek zodpovědnosti!“

„Ano,“ přisvědčila Cordelie. „Kdy se projevil jako blázen?“

„Když ostatní obědvali, Cordelie - protože tehdy díru zase zasypal.“

Děti na něj šokovaně vytřeštily oči, zatímco Gwen na něj hleděla jen rozpačité a Rod zakrýval úsměv.

„Takže byl svět zničen?“ vyhrkl Gregory.

„Ne, to určitě ne,“ odpověděl Geoffrey, „protože je všude kolem nás.“

„Je to přece jen bajka, děti, založená na pouhé představivosti,“ připomněl jim Fess. „Ale svět v ní zničen opravdu byl.“

„Páni!“ zvolal Magnus. „Ten chlap byl vážně blázen!“ Pak se zarazil, překvapen vlastními slovy.

„Samozřejmě, že byl,“ přisvědčila Cordelie pomalu. „Tak tohle je bláznovství.“

„Ale jen jednoho druhu.“ Gregory se obrátil k Fessovi. „A ty jsi říkal, že je mnoho různých stupňů.“

„Ano,“ přisvědčil Fess, „ale všichni mají tohle společné: lidé, kteří jsou mentálně nemocní, dělají věci bez rozumného důvodu - nebo alespoň bez důvodu, který za rozumný považuje zdravá lidská mysl.“

Rod přikývl. „Takže si s tím nedělejte starosti, děti - a snažte se prost'áčkům a bláznům pomáhat, kde můžete.“

„A co hlupákům, tati?“

Rod se ošil. „Nevím, jestli se hlupákům dá pomoci, děti - nanejvýš tak zachránit je před akutní zkázou. Ale pamatujte si, žádnému nepomůže, když se jen mračí na svět jako kakabus.“

Magnus se ušklíbl. „Ano, tati. Pomáhejme jim, když můžeme - ale když nemůžeme, těšme se alespoň z toho, co můžeme.“

„Dobře řečeno.“ Rod se usmál. „A právě teď se můžeme těšit z konce nádherného dne.“

„Ano.“ Gwen mu položila hlavu na rameno, pak vzhlédla a usmála se. Rod jí úsměv oplatil, dlouze se jí zahleděl do očí doufaje, že se v nich skutečně ukrývá příslib, který tam četl.

„Měli byste si dávat pozor na nohy, vy dva,“ poznamenal Fess.

„Dobře, pochopil jsem. Budeme koukat, kam šlapeme.“ Rod si šťastně povzdechl a vykročil po cestě. „Vážně si nemůžu stěžovat. Je nádherná zimní noc - jasná jako zvon, hvězdy září na nebi...“

„Ano a měsíc je skoro v úplňku.“

„Jo.“ Rod pohlédl vzhůru skrze větve stromů na stříbrný kotouč. „To je zvláštní, že každý slušně velký měsíc má na sobě skvrny, které způsobují, že vypadá jako obličej.“

„Jako obličej?“ pípł Gregory. Rod se podíval na svého nejmladšího. „Říkal jsi nám, že tam někdo vidí celého muže!“

„Ano a se psem u nohou!“ Cordelie měla stále ve zvyku chovat se jako stín svého mladšího bratra, jen tak pro všechny případy.

„A s lucernou!“ Geoffrey nepatřil k těm, kteří zůstávají pozadu - a najednou byla Gwen zase obklopena vši svou drobotinou, pokud v to bylo možno počítat i Magnuse, který si zamyšleně hladil konečky prstů první knírek. (Rod přísahal, že ho nenaučí holit se, dokud toho nebude mít pod nosem dost, aby to za tu námahu vůbec stálo.)

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Muž se psem a lucernou byla středověká pozemská interpretace, děti,“ vysvětloval Fess.

„Na Teřře, děti, na kolébce lidstva.“ Rod se usmál na Gwen. „Když jsme tam byli, našli jsme si trochu času, abychom se na to podívali.“

„Pověz nám o tom, jak jste byli na prvním měsíci člověka,“ žadonil Geoffrey.

Rod zavrtěl hlavou. „Dnes ne. Ale přiznám se, že jsem na něm stejně nikdy neviděl víc než obličej.“

„Pak tedy ten měsíční muž dlí jen v našich myslích, tati, a ne na jeho stříbrném kotouči?“

Rod přikývl a znovu se zadíval nahoru na měsíc. „Možná, Gregory. Samozřejmě to asi závisí i na pozorovateli. Pokud jde o mne, kdybych měl říct, co doopravdy vidím, a ne, co mi bylo řečeno, že bych vidět měl, pak gramaryjský měsíc připomíná...“

„Koláč!“ zvolal Geoffrey.

„Šilink!“ přidala se Cordelie.

„Sýr!“

„Zrcadlo!“

„Chtěl jsem říct oko.“ Rod se ušklíbl. „Vidíte? Teď na mne mrklo.“

„Kde?“

„Já jsem neviděl!“

„Mrkne i na mě, tati?“

„To by jistě byl velice zvláštní atmosférický jev.“ Fess se zadíval na měsíc.

„Já nevidím žádné řasy,“ oznámila jim Gwen.

Ale podoba zornice a duhovky byla stále zřetelnější, tak zřetelná, že Rod nemohl pochybovat o podobnosti. „Teď. Zase mrklo.“ Pak si všiml, že vedle bylo ještě jedno oko - a strnul. „Teď jsou tam dvě a... a přivírají se!“

Větev nad ním se pohnula směrem dolů, větvičky se pohnuly spíše jako prsty na konci kůrou porostlých rukou, napřahovaly se rovnou na rodinu.

„Pozor!“ Rod popadl pravou rukou Gwen, levou Cordelii a Gregoryho. Spolu s nimi se vrhl na cestu a při tom ještě stačil povalit na zem Magnuse a Geoffreye, než mezi ně dopadla obří ruka.

Děti vyděšeně zaječely a Gwen zvolala: „Manželi! Co se to děje?“

„Do střehu!“ zařval Rod. „Jde to po nás!“

„Co že po nás jde?“ Magnus se vyškrábal na nohy a divoce se rozhlédl.

„Kde? Co?“ Geoffrey vyskočil a přistál v podřepu s mečem v ruce. Divoce se rozhlížel na všechny strany.

Fess skočil na cestu a zaštitil je svým velkým tělem. „Kde je nepřítel, Rode? Nevidím ho!“

„Tam! Je to trol! To nebyl měsíc, ale oko - a větve byly jeho ruce a paže!“

„Manželi, uklidni se!“ řekla Gwen. „To není trolí oko, ale skutečný měsíc! A větve jsou jen větve!“

„Copak to *nevidíš*?“ Rod uskočil, jak se jedna z velkých rukou napráhla proti koni a začala se v pěst.

„Ne!“ zaúpěla Cordelie. „Ach, tati, nic tam není!“

„Neříkejte *mně*, že nevidím, co vidím!“ Rod ucouvl a vytrhl meč, zatímco obří pěst udeřila do sněhu před ním; pak uskočil stranou. „Rychle, uleťte! Jde po nás!“

„Ale nic tu...“

„Věřte mi, nebo ne?“ zařval Rod. „Běžte! Nemůžu utéct, dokud jste tu vy!“

„Tati,“ naléhala Cordelie v slzách, „žádný trol tu není! Je to jen přelud!“

„Pak je to přelud, který ti může nepěkně ublížit! *Leť*!“

„Rychle, děti!“ zvolala Gwen. „Ať už vidí cokoli, neuklidni se, dokud tady budeme! Vzhůru! Všichni!“ Zpod pláště vytáhla koště.

Cordelie se zasvištěním vzlétla do vzduchu a její bratři ji následovali jako rakety. Gwen kroužila kolem nich.

Fess přistoupil k Rodovi. „Pokud je tu někde trol, Rode, pak je neviditelný a to odporuje fyzikálním zákonům.“

„Neviditelný? Je přímo *tady*, pro všechno na světě! Fessi, rychle uskoč!“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Ale kůň zůstal stát na místě, a tak uskočil Rod; trol zaváhal, jako by uvažoval, který cíl si vybrat. „Jsme v bezpečí, manželi!“ zavolala Gwen.

„Ne, nejste!“ zařval Rod, když se trol s posupným smíchem obrátil a vztáhl ruku po Rodově dceři. „Delie, rychle nahoru! Je za tebou! Ty hnusná obludo - dej tu pracku pryč od mého dítěte!“ A vrhl se na trola s mečem v ruce.

Čepel narazila do nohy tvrdé jako z dubového dřeva, ale objevila se v ní dlouhá rána a ven se vyvalila černá krev.

Trol se obrátil se zuřivým křikem a rozpřáhl se pěstí na Roda.

Ten znovu uskočil a v místě, kde udeřil, se rozprskl sníh. V Rodově hlavě se ozval Fessův hlas: „Rode! Schovej ten meč! Kolem není nikdo, jen tvoje rodina! Žádný trol tu není!“

„Tak proč se mi pořád snaží utrhnout hlavu?“ Rod opět uskočil, ale trol ho chytil druhou rukou a začal ho mačkat, až připravil jeho plíce o všechny vzduch. Když Rodovi zmizela pevná půda pod nohama, vyděšeně vykřikl. Pak mu svět před očima zrudl, jak se mu krev nahrnula do hlavy, ale jediná myšlenka se mu v mozku přece jen udržela: i trol přece musí mít nějaké měkké části - přinejmenším relativně. Uviděl jeho obrovské rty, které se viditelně nadouvaly, a vši silou vyrazil. Čepel jeho meče se zabodla do tkáně, která měla konzistenci balsy.

Trol vyrazil výkřik, který by určitě přilákal lokomotivu, kdyby se v blízkosti nějaká vyskytovala, a mrštil Rodem o zem - tvrdě. Než ale dopadl, stačil si Rod pomyslet: *Vzhůru!* a tak sílu nárazu ztlumil. Přistál na boku, převálil se a vyskočil na nohy dřív, než se na něj snesla obrovská trolova noha.

Rod se odpotácel stranou a sehnul se pod trolovou pěstí, která se ho pokusila rozdrtit - pak vyskočil, jak nejvýše dokázal, a veškerou silou své levitace vyrazil vzhůru, meč namířený proti trolovu břichu.

Náraz takřka vykloubil Rodovi ruku v rameni - ale trol zaječel v agónii a zlomil se v pase. Rodovi se jen taktak podařilo uhnout a pak se rozletěl k uchu obludy. Čepel jeho meče protřela lalůček trola a ten se s řevem, který otřásl blízkými kopci, po něm rozmáchl rukou. Vzápětí ho ale bolest v břiše opět donutila se sehnout.

Rod, který mu proletěl pod loktem, se cítil jako komár - ale žádný hmyz ještě nedokázal zařvat jako on. Trol se pozpátku zapotácel, pak učinil chabý pokus chytit toho malého démona, který poletoval kolem, píchal a bodal. Nakonec všeho nechal a vrávoravě se rozběhl do lesa.

Když utichl praskot lámaných stromů, Rod se vyčerpaně snesl k zemi. Rukou si tiskl bolavý bok a namáhavě lapal po dechu. Napadlo ho, kolik mu asi obluda zlomila žeber. „Musel to být... čarodějný mech,“ vydechl, „ale musela ho být pořádná hromada! Co to mohlo způsobit? Celá vesnice stařen vyprávějících vnoučatům pohádky o lidožravých obrech?“ Rozhlédl se po své rodině. „Fajn, už můžete dolů.“

Snesli se, to ano - ale Cordelie se tulila v matčině náručí a vzlykala, zatímco Gregory se křečovitě držel její sukně a poučil na svého otce vyděšeně oči. Magnus a Geoffrey na něj hleděli mlčky a snažili se zamaskovat, co cítí.

Rod se zamračil. „Co je to s vámi? *Trol* byl ta obluda - ne já!“

Gwen vytryskly z očí slzy. „Manželi, my jsme nic neviděli! Uhýbal jsi před ranami, které ti nikdo nezasazoval!“

„Ale jděte! Podívejte se, jaké brázdy vyryla jeho pěst do sněhu!“

„Sněhový povrch je naprosto neporušený, Rode,“ informoval ho Fess, „samozřejmě vyjma tvých vlastních stop.“

„Pak jsi vyletěl do vzduchu, i když tě nic nedrželo - a přitom jsi se zmítal jako v sevření gigantické ruky.“

„Věř mi, já ji *cítil*!“

„Ale my jsme ji neviděli!“

„*Neviděli*?“ Rod náhle zmlkl a pocítil zamrazení, které nemělo nic společného ze zimním obdobím. „Vy jste se na mne domluvili, že? Děláte si ze mne legraci!“

„Ne, manželi!“ - jako by jí pouhé pomyšlení na to působilo bolest.

„Tak se *podívej*, ano?“ Rod se otočil a ukázal na snůh. „Tady ty stopy! Do každé z nich by se pohodlně vešel Fess! Vlastně v jedné z nich právě stojíš!“

Kůň se podíval na zem. „Vidím jenom snůh, Rode. Jediné otisky, které v něm jsou, pocházejí od mých vlastních kopyt.“

„Možná je můžeš vidět jen ty,“ nadhodil Gregory. „Nemohou být zaštitěny nějakým selektivním kouzlem?“

Rod se nad tím zamyslel, ale Fess namítl: „Pak by přece musel vidět následky jeho působení, Gregory, a...“

„Šetři si dech, Fessi.“ Rod přivřel oči a zadíval se na hochy. „Dělá si ze mne legraci.“

Gregory se vyděšeně přitiskl ke Gwenině sukni a na okamžik stála celá rodina jako přimrazená, zděšená vzpomínkou na hněv jejich otce. Snad se to nebude opakovat, doufali všichni.

„Zatraceně,“ zasténal Rod, „takže jsem málem rozsekal na kusy vás?“

Nikdo mu neodpověděl.

„Ano,“ vydechl Rod. „Opravdu jsem to udělal! A neexistuje způsob, jak zabránit tomu, aby se to neopakovalo!“

Když to dořekl, obrátil se a vykročil do nitra lesa.

„Ne, tati!“

„Tati, vrať se!“

„Manželi, nejsi oblečený na to, abys byl delší dobu venku!“

„*Sakrbleu!*“ zamumlal Rod sám pro sebe. „Jako bych nezažil šestnáctihodinové zimní dny dávno předtím, než jsme se vůbec setkali!“

„Na planetě Pohyola, pokud si vzpomínám, Rode,“ ozval se v jeho hlavě Fess. „Když jsi pomáhal vzbouřencům zorganizovat se.“

„Ty jsi tady?“ Rod se zamračil na velkého černého koně. „Jdi pryč. Jsem teď v pochybném mentálním stavu, víš?“

„Kromě tebe nikdo nic takového netvrdí, Rode.“

„Mou mysl nebude obývat nikdo jiný než pouze já sám.“ Rod se náhle zastavil a zahleděl se do noci. „To je ono!“

„Co je co, Rode?“

„Proč jsem viděl trola a nikdo z vás ho vidět nemohl. On tam prostě nebyl.“

Ve Fessově hlase zazněla takřka slyšitelná úleva. „Tak tomu říkám logický závěr, Rode.“

„Jasně, ale není pak stejně logické, že jsem měl halucinace?“

„To už je jen otázka definice.“

„Ne, je to otázka porouchaného mozku. Smiř se s tím, Fessi - jsem šílený.“ Rod vykročil do sněhu a na tváři se mu rozlil široký úsměv. „Ano, šílený. Fajn! Jestli je to jen tohle, tak už se nemusím ničeho bát.“

„Mohl bys... vysvětlit, na čem stavíš takové tvrzení, Rode?“

„Co mám vysvětlovat? Když vím, co to je, vím, co s tím udělat.“

„Copak?“ zeptal se Fess opatrně.

„Držet se co nejdále od dětí a Gwen, abych jim nemohl ublížit. Vlastně bych se neměl přibližovat k nikomu, než se to všechno zase spraví.“ Rod znovu vykročil. „Ten les vypadá pohostinně. Stejně už jsem dávno zralý na dovolenou.“

„No tak, Rode.“ Fess se rozběhl, aby ho dohonil. „Teď určitě přeháníš.“

„Ne, mám halucinace. A jestliže mám halucinace, pak buďto trpím hladem, jsem omámen drogami, dostal jsem úžeh nebo jsem se zbláznil.“

„Tvoje dedukce se neopírá o jasné důkazy...“

„Ano? Ty víš, CO ještě způsobuje halucinace?“

Fess chvíli mlčel a pak řekl: „Přehnaný náboženský zápal například, obvykle po předchozí hluboké meditaci.“

„No, dnes ráno jsem se nemodlil - a po hostině u Jejich Veličenstev určitě netrpím hladem. Pokud by v jídle byla nějaká droga, musely by mít halucinace stovky jiných lidí!“

„Máš nějaký důkaz, že je nemají?“

„Soudě podle rozruchu, který jsem způsobil já, bychom je už slyšeli - nebo bychom slyšeli přinejmenším o nich; Jejich Veličenstva pro mě vždycky pošlou, když se někomu něco nevysvětlitelného přihodí.“

„To se zdá být pravda,“ připustil Fess váhavě.

„No to se vsaď! Co se týče úžehu, jsme uprostřed zimy - takže zbývá jen šílenství!“

„Tvoje prohlášení je možná trochu extrémní...“

„Jistě - právě jsem viděl věci, které tu ve skutečnosti nebyly. Taky jsem viděl, jak na mne zaútočily - a vážně mi chceš tvrdit, že jsem odjakživa nebyl tak trochu paranoik?“

„Tvůj dědeček na tebe možná měl s těmi svými středověkými fantaziemi příliš silný vliv...“

„Ano - můj drahý, milovaný, ale potrhlý dědeček. Je *tohle* adjektivum, které jsi ochoten přijmout, Fessi? Nebo co třeba 'šílený jako švec'?“

„Myslím, že bych dal přednost tomu druhému,“ řekl Fess pomalu. „S přihlédnutím k dílu Lewise Carrola.“

„Tak sláva! Vzhůru do kraje divů! Jdeš se mnou, Fessi?“ Ale Rod na odpověď nečekal.

Kapitola 2

Stromy se za nimi zavřely. Rod se ohlédl a viděl jen labyrint holých větví obalených přimrzlým sněhem. Pak si zhluboka oddechl a zpomalil. „Poslechli mě. Zůstali.“

„Chápou tvou potřebu občasně samoty, Rode.“

„Ty jsi tu ještě, železný oři?“ Rod se podíval na svého starého společníka a překvapilo ho, když uviděl, že velký černý kůň se díval před sebe a ne na něj. Z nějakého důvodu to způsobilo, že se jeho napětí uvolnilo. „Dobře. Tak jsem na zdravotní dovolené.“

„To je docela chvályhodné,“ souhlasil robot.

„Skvělé!“ Rod se protáhl a pak se se šťastným povzdechem zase uvolnil. „Už žádné nálehavé úkoly od Tuana a Kateřiny! Alespoň na nějaký čas.“

„Jenže Gwen se bude muset starat o děti sama,“ zamumlal Fess.

„To dělá stejně, Fessi, a ty to víš. Já jsem pro ně jen symbol bezpečí, něco jako živý plyšový medvěd.“

„To ne, Rode! To bys jim křivdil. Děláš toho pro ně mnohem víc...“ Když zjistil, že jeho majitel neposlouchá, ztichl.

„Fessi - co je ten velký hnědý špalek tamhle?“

„Kde, Rode?“ Fess sledoval směr Rodova pohledu, ale neviděl nic.

Zato Rod viděl velké tlusté zvíře stojící na zadních nohou, které jim s veselým úsměvem na obličeji mávalo. „To je medvěd, Fessi - metr osmdesát vysoký, plus minus nějaký ten centimetr, samozřejmě. A vypadá velice přátelsky,“ dodal zmateně. „Myslel jsem, že by teď medvědi měli spát.“

„Spí, Rode.“ Robotův hlas zněl jaksi opatrně. „Nemá náhodou nohy daleko tlustější, než je pro jeho druh běžné?“

„Ano, a místo tlap má růžové polštářky... Hej!“ Rod se prudce obrátil a upřeně se zadíval na Fesse. „Nechceš říct, že je to plyšový medvěd!“

„Ano, Rode - oživlý plyšový medvěd, takový, o jakém jsme právě mluvili.“

„Zvláštní náhoda.“ Rod medvědovi zamával a pak se díval, jak se kolébá do lesa. Připadal mu nějak povědomý. „Chceš mi naznačit, že se objevil proto, že jsem o něm mluvil?“

„Ta možnost tu jistě existuje, Rode. Pokud máš halucinace, může se objevit cokoliv, co se ti vynoří v mysli.“

„A také cokoliv, co vyčkává pod jejím povrchem, ale ještě se mi to nevybavilo?“ Rod se zamračil. „Nejsem si jist, jestli se mi to líbí.“

„Může se ukázat, že je to mylný závěr - ale možná, že se vizuální představy uchovávané ve tvém podvědomí nemohou vybavit, pokud je nepřivolá nějaká náhodná asociace.“

„Jako ta o mém názoru na mou roli v rodině.“ Rod se s náhlou ostražitostí rozhlédl. „Zrovna teď mám dojem, Fessi, jako bych kráčel měsícem osvětleným listnatým lesem, jehož stromy jsou pokryté sněhem.“

„Kráčíš, Rode.“

„Takže alespoň ten les je skutečný.“ Rod si rukou v rukavici zamnul bradu.

Lesem zazněl táhlý, ponurý křik a od blízké větve se odlepil stín s ohnivýma očima. „Fessi! To je upír!“

„Ne, Rode - je to jen sova.“

Velký netopýr se střemhlav snesl z oblohy, v jeho otevřených čelistech se zableskly tesáky. Rod uskočil, popadl větev s ostrým koncem a vrazil ji obludě do prsou. Ta s příšerným zaječením odletěla zpátky do lesa. „Sova nesova,“ zamumlal Rod, „musím s ní jednat podle pravidel fantazie, ze které pochází.“ Najednou ho něco napadlo. „Co to držím, Fessi?“

„Zlomenou větev, Rode.“

„Vyrostla do zvláštního tvaru.“ Rod odhodil zaostřený kůl. „Už si pomalu začínám zvykat. Nu, alespoň mám světlo.“ Podíval se na satelit nad svou hlavou. „Hej! Je to pořád měsíc!“

„To by mohlo znamenat, že kouzlo pominulo,“ zamumlal Fess.

„Pouze dočasně.“ Rod potřásl hlavou. „Bylo by skvělé, kdyby to tak zůstalo - ale myslím, že ještě chvíli počkám, abych měl jistotu.“

Měsíc zrudl.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Hu - co jsem to říkal?“

„Co se děje, Rode?“

„Měsíc se zbarvil do karmínova. Na jeho spodní straně se sbírá velká kapka... teď odkapává...“ Rod si promnul oči a pak potřásl hlavou. „Ne, nemyslím, že jsem ve stavu vrátit se domů.“

„Jsem si jist, že chemická nerovnováha...“ protestoval robot. „Rozbor krve...“

Rod vyděšeně vzhlédl. Fessovi narostla netopýří křídla, z tlamy mu trčely dva dlouhé a ostré špičáky. „Jdi ode mne!“

„Ale Rode... chtěl jsem jen...“

„Chtěl sis jen trochu cucnout! Co vlastně k čertu jsi, upíří kůň?“

„Přesně,“ zachechtal se sytý baryton.

Rod se prudce obrátil a uviděl vysokého, šlachovitého d'ábla, který se zády opíral o kmen stromu a vrtěl ocasem. „Vrať se do pekla!“

„No dobře,“ zabručel čert. „Ale ještě se uvidíme.“ Pak explodoval v plamennou kouli a zmizel přímo před Rodovým zděšeným pohledem.

„Rode, správné antidotum by jistě...“

„Žádné antidotum není!“ Rod uskočil. „Protože není žádný jed! Ty ses s nimi spolčil! Všichni jste proti mně - dokonce i ty, můj starý učitel a strážce! Jdi pryč! Zmiz odsud! Táhni!“

Upíří kůň jen stál a upíral na něj ohnivé oči.

Rod vytáhl dýku. „Proměň se v meč!“ Ostří dýky se protáhlo o půl metru. „Stříbrný!“ křikl Rod a matná ocel se změnila v zrcadlově lesklý vzácný kov.

„No tak já půjdu,“ řekl upíří kůň pomalu. „Ale velice mne mrzí, že je tvá porucha tak vážná, že pochybuješ dokonce i o mně, Rode.“

„Pochybuju? Já jsem si jistý! A teď odsud zmiz, než tě probodnu!“

„Jdu.“ Kůň se odvrátil - a sotva to udělal, plameny v jeho očích pohasly, tesáky se mu zmenšily a pak zmizely docela, křídla se přeformovala zpátky do podoby sedla - a sněhem se pomalu ploužil pryč jen starý dobrý Fess, s hlavou svěšenou k zemi.

Rod pocítil lítost. „Ne! Chtěl jsem...“

Fess se zastavil, pozvedl hlavu a obrátil se na Roda. „Ano?“

„Už je to pryč.“ Vysvětlil mu Rod. „Zdá se, že to přichází a odchází - a když k tomu dojde, dělá to ze mne paranoika.“

„O takovém fenoménu jsem už slyšel,“ odpověděl Fess.

Rod se zamračil. „Chceš říct, že to jen zesiluje moje přirozené tendence?“ Pak, než mohl Fess odpovědět, dodal: „To je jedno - vlastně na tom vůbec nezáleží. Ať je to, co chce, musím tomu přijít na kloub a vypořádat se s tím. Budeš mne muset nechat o samotě, Fessi, abych se do toho mohl pustit. Víím, že je to pro tebe těžké, ale je to nutné.“

„Vždycky jsem se snažil nebýt příliš starostlivý, Rode, i navzdory svému programu.“

„Jo - já víím, jak je to pro tebe těžké.“ Rod se ušklíbl a vzpomněl si, co mu dalo práce dopřát Gregorymu a Cordelii trochu samostatnosti - a pořád ještě s tím míval potíže. „Ale nemusíš odcházet úplně, víš? Bud' mi nablízku, ano?“

Velký černý kůň na něj chvíli mlčky hleděl a pak řekl: „Přijdu, když mne zavoláš, Rode.“

„Díky, starý příteli.“ Rod se ulehčeně zašklebil. „Ale raději nezůstávej *příliš* blízko.“

„Chápu. Budu tady, ale nebudu zde.“ A pak se kůň obrátil a zmizel v noci.

Rod se zamračil a pokusil se rozpomenout, jestli má Fess plášť neviditelnosti. To pomyšlení ho znepokojilo - skoro panicky se rozhlédl kolem a přemýšlel, kolik neviditelných nepřátel může les skrývat.

„Kouzelné brýle.“ Dábel tam byl zase, v ruce držel soustavu čoček. „Zaručuj, že uvidíš každého, kdo má na sobě plášť neviditelnosti nebo podobné zařízení - a jsou k mání jen a jen pro tebe.“

„Takže mimořádná nabídka, co?“ Rod po něm šlehl pohledem. „A jaká je cena?“

„Můžeš je mít za podpis vlastní krví.“

Rod zavrtěl hlavou. „Teď právě nejsem s to přečíst ta mrňavá písmenka - mám pocit, že by se mi mohla měnit před očima. *Retro me, Satanus!*“

„To je někdo jiný,“ odsekl čert, „ale pochopil jsem. Ovšem nezapomínej, že moje nabídka stále platí.“ Zavlnil se a byl pryč.

„A nestojí ani za zlámanou grešli,“ zabručel Rod. Pak si vzpomněl, že zásadní krok vývoje pláště neviditelnosti už byl učiněn a že byla přinejmenším prokázána jeho uskutečnitelnost - a koneckonců, technika jde dopředu mílovými kroky. „No, když už mám halucinace, *mohl* bych z toho alespoň něco vytěžit. Kouzelné brýle! Zjevte se! Lusk! prsty, pak natáhl ruku s nastavenou dlaní.

Nic se nestalo.

„Mělo mne napadnout, že to nebude fungovat na přání,“ zabručel Rod, pak se obrátil a vykročil do noci.

* * *

Nedošel daleko, když uslyšel zoufalý křik.

Rozběhl se - ve vysokém sněhu to byla spíše jen rychlejší chůze. Ten zvuk pocházel od někoho, kdo byl v nesnázích, a Rod věděl, že i bez ohledu na své přirozené sklony pomáhat druhým musí halucinacím vytvářejícím se z jeho skrytých strachů čelit, a ne před nimi utíkat.

Za zákrutem cesty obklopené hustými stromy uviděl osamělý mohutný dub s kmenem rozetnutým dávným úderem blesku. Jeho rozštěp se svíral kolem ruky staré venkovské ženy, která křičela a třásla se zimou. Pak uviděla Roda: „Zachraň mě, laskavý pane! Vysvobod' me ze sevření toho zlého stromu!“

A strom, aby mu pomohl se rozhodnout, se zlověstně zachechtal.

Rod křečovitě zavřel oči, prudce potřásl hlavou a pak se podíval ještě jednou. Dub a babizna tam byli pořád - samozřejmě. Na druhé straně, to, co viděla ona, nemohlo být totéž, co viděl on - nebo byla součástí jeho halucinace?

Existoval jediný způsob, jak to zjistit. Opatrně přistoupil blíž. „Jakpak se stalo, že tě ten strom chytil za ruku, babičko?“

„Chtěla jsem si jen utrhnout snítku jmelí, vzácný pane, na svátky!“ Jmelí rostlo jen kousek nad stařeninou rukou, nastražené jako návnada na nevinné pocestné. „Natáhla jsem se po něm, když tu se strom ke mně nahnul a popadl mne za ruku! Osvobodíš mne, dobrý pane? Ach, prosím!“

Větev stromu si protáhla tenké výhonkovité prsty. Rod se rozmáchl mečem v nebezpečném oblouku a větve se s jekotem skřípajícího dřeva zase stáhly. Kmen zuřivě zaburácel.

Rod se podíval nahoru. „Nevypadá to jako ocel, co? Nuže, madam, všechno, co mohu udělat, je...“ Napřáhl čepel a zasunul ji do rozštěpu. Strom vyděšeně zasténal a okraje jeho trhlíny se odtáhly. Stařena vytáhla ruku s výkřikem radosti a strom se s hněvivým bručením rozkolébal.

„Běž!“ zařval Rod, když se na něj snesla jedna ze silnějších větví jako kyj. Uhnul stranou, ale další větve už svištěly vzduchem všude kolem něj, zatímco se bručení stromu změnilo v burácení hromu – a okolní stromy se začaly neklidně kolébat.

Takže, pokud se mu ocel meče nelíbila, čeho se *doopravdy* bál? Rod si vybavil šest stop dlouhou dvouruční dřevorubeckou pilu, kterou jednou viděl v muzeu - a jeho meč se nafoukl a protáhl, zesílil a ztěžkl, až Rod zjistil, že v rukou svírá právě takový nástroj.

Strom se s vyděšeným záupěním stáhl.

„Za tebou, pane!“ zvolala stařena a Rod se bleskově otočil právě včas, aby viděl, že se k němu blíží tlustá sukovitá větev. Zaťal zuby a napřáhl přes sebe pilu jako štít. Větev se zastavila a pak začala stoupat vzhůru, z jeho dosahu.

Rod začal pomalu ustupovat, pilu stále před sebou. „Drž se za mnou, babičko! Půjdem pěkně pomaloučku, ale pryč odsud!“

A tak také udělali, krok za krokem, pryč od podivného dubu, zpátky k cestě. Dub vztekle burácel, jeho větve bičovaly vzduch a ostatní stromy se začaly kolébat, jako by lesem zmítala vichřice. Ale čím více se vzdalovali od dubu, tím méně stromů bylo takto nepokojných, až nakonec, asi sto metrů od cesty, zase kráčeli poklidným zimním lesem tvořeným stromy, jejichž větve se chvěly pouze v závanech nočního vánku.

Rod došel na cestičku zalitou měsíčním světlem a otřel si čelo. „Tak! To bylo opravdu těsné, babi!“

„To vskutku bylo - ale už jsme v bezpečí a tys mne zachránil, pane.“ Stařena měla oči rozšířené prožitou hrůzou.

„Rád jsem pomohl.“ Rod se zamračil na pilu ve svých rukou, pomyslel si, že to bude poněkud nepohodlné zavazadlo pro další putování - a pila se opět scvrkla do podoby dýky.

Stařena zalapala po dechu. „Ty musíš být jistě mocný mág, pane!“

„Pouze čaroděj, paní.“ Rod zastrčil dýku do pochvy, pokoušeje se zakrýt chvění rukou. „A abych řekl pravdu, právě teď mě to taky trochu znervózňuje. V minulosti jsem nedokázal měnit podobu věcí pouhou myšlenkou. Tedy pokud nebyly vyrobené z čarodějnického mechu, přirozeně.“

„Takže jsi i tvůrce?“ Stařena se stáhla a vyděšeně si přikryla třesoucí se rukou ústa.

„Ale no tak! Nemusíš se ničeho bát!“ Rodovy vlastní obavy ustoupily starostem o druhého. „Nesmíš věřit všem těm nesmyslům, které jsi určitě slýchala o čarodějnicích! Jsme jako ostatní lidé - někteří z nás jsou dobří, jiní zlí, a většina něco mezi tím. Já patřím k tomu poslednímu druhu - nejsem svatý, ale obyčejně jsem docela hodný chlapec, pokud se mne někdo nechystá napadnout.“

„Ach ne, pane, to jistě ne!“

„Věřím ti. Ale poslyš, úplně se třeseš zimou. Jak dlouho jsi tam vlastně stála s rukou skřípnutou v kmeni?“

„Od... chvílku po poledni to bylo, pane.“

„Tak to musíš být zmrzlá jako rampouch. Pojď, zavedu tě domů. Kde bydlíš?“

„Mám jen chatrč v lese, pane. A nemusíš se se mnou zdržovat...“ Ale stařena se s obavami rozhlížela kolem sebe.

Rod trval na svém. „Mne to neobtěžuje, babičko - stejně jsem nešel někam konkrétně. Tak pojďme.“

„Nu... když ti to udělá radost, můj pane.“ Vykročila vedle něj, tisknouc si svůj koš na kostnatá prsa. Oči jí přitom tékaly hned sem, hned tam, jako by měla z něčeho strach. „Jen se modlím, aby nám cestu nezkřížil maličký lid, pane!“

„Proč ne? Pomoc se může hodit. A poslyš, nemůžu ti pořád říkat babičko - vždyť ani nejsme příbuzní.“

„Klidně mi tak říkej, můj pane, neostýchej se! Všichni ostatní to také dělají - stará bába Kletba mi říkájí, Žena z lesa.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Není mnoho starých žen, které dávají přednost úplné samotě, co? Nu, já jsem Rod Gallowglass.“ Ignoroval její radostné překvapení a rozhlédl se po lese. „Osobně si myslím, že sis vybrala hezké místo k bydlení.“

„I mně se tu líbí, pane.“ Žena se rozpačitě usmála. „Divoká zvířata bývají dobrými sousedy, s výjimkou vlků a medvědů, samozřejmě.“

„Měla jsi štěstí, že žádný z nich nepřišel na návštěvu, když tě věznil ten strom.“ Rod se zamračil. „Nebo se taky báli?“

„Nevím, pane - ale ke stromu se určitě žádný nepřiblížil. Ovšem pochybuji, že...“

Konverzace pokračovala, její odpovědi byly stále delší a delší - stará žena se postupně osmělovala a nakonec z ní slova proudila tak, jak by se dalo očekávat od někoho, kdo nenajde často pozorného posluchače. Rod poslouchal a usmíval se, přikyvoval a tu a tam ji pobídl otázkou, obvykle související se směrem, kterým se měli na rozcestí dát; takže ani nebyl příliš překvapen, že když ji dovedl až ke dveřím chatrče, popřál jí dobrou noc a obrátil se k odchodu, uslyšel, jak křičí: „Ach ne, pane, nesmíš déle zůstat v tom krutém mrazu. Pojď a ohřej se trochu u mého ohně. Zůstaň prosím, dokud slunce nevyjde a neprohřeje vzduch.“

Rod se obrátil a zadíval se na ni, zvážil svou obvyklou neochotu přijímat pohostinství s možností zmrznout. Pak pokrčil rameny a ušklíbl se. „Proč ne? Pokud ti nebude vadit, že si schrupnu. Když budu spát, mnoho škody určitě nenatropím.“

„Jistě ne, pane - ale nejdříve se musíš najíst: vůbec nepochybuji, že už máš veliký hlad.“

Rod si s překvapením uvědomil, že už je doopravdy schopný zase myslet na jídlo - vlastně mu docela vyhládlo. „No, když ses o tom teď zmínila...“

„Máš hlad, jako jeden z těch vlků, o kterých jsme zrovna mluvili, že? Vždyť jsem to věděla!“ Bábi Kletba pověsila svůj obnošený starý plášť na věšák a začala pobíhat po jediné, čistě uklizené místnosti. Teď, když byla doma, chovala se mnohem uvolněněji. Pozvedla poklici na kotlíku, který visel nad ohništěm, a chatrčí zavonělo svůdné

aroma. Rodovi se okamžitě nahrnuly sliny do úst. „Nechtěl bych ujídat...”

„Ale, guláše je dost pro dva a ještě zbude, můj pane! Copak jsi mne právě nezachránil? Nejsi to ty, komu vděčím za svůj život? Tak.“ Položila na stůl bochník chleba, který vytáhla z trouby vedle ohniště a ze kterého se ještě kouřilo. „Jez, nenech se pobízet; guláš bude co nevidět.“

Rod se pobízet nenechal. Pustil se do křupavého chleba, těšil se jeho horkostí - musel úplně znecitlivět, když si neuvědomoval, jaká byla venku zima - a při tom se rozhlížel po svém okolí. Ne, nebyla to jediná místnost - ve stěně po jeho levici byly dveře. Pravděpodobně to byla komora nebo nevytápěná špižárna - dobrý způsob, jak v zimě uchovávat jídlo...

„Už jsi někdy viděl, že by se stromy pohybovaly vlastní vůlí, pane?“

„Cože?“ Rod se vrátil do reality. „Ne, nikdy.“

„Ani já ne. Je to divné, protože v tomhle lese žiji už více než dvacet let - a tak mocný čaroděj, jako jsi ty, jistě musel vidět všechny druhy magie.“

„No, viděl jsem toho hodně - ale musím přiznat, že Gramarye je pro mne pořád zdrojem neustálých překvapení.“ Podle vůně usoudil, že guláš obsahuje mnohem více zeleniny než masa - ale zdál se skvěle kořeněný a voněl přímo nebesky. Rod už se nemohl dočkat, až se bude podávat.

„Nepochybuji, že to byly nějaké zlé čáry, které na tebe seslali tví nepřatelé. Máš přece nepřátele, že, pane? Samozřejmě, že máš - všichni vědí, že nepřatelé krále jsou i nepřáteli Velkého čaroděje.“ Potrásla hlavou a povzdechla si. „Náš ubohý pán! Sotva se vypořádá s jedním nepřítelem, už má proti sobě dalšího. Člověk by si myslel...”

„Ano, to jistě.“ Rod se zamračil, tohle ho zaujalo. „Čáry? Myslíš, že to, že stromy ožily, bylo dílo nějakého černokněžníka?“

„Může tomu být jinak, pane?“ Postavila před něj dřevěnou misku a vyřezávanou lžici - vlastně spíše naběračku. „Nikdy dříve se to nestalo a tou cestou kolem dubu jsem za posledních dvacet let procházela nejméně dvakrát týdně, spíše častěji.“

„Jenže já jsem jediný, kdo ty věci viděl! Mám halucinace.“ Rod si nabral lžíci guláše, podržel si ji u úst a zavrtěl hlavou. „Ne, to je nemožné, bábo Kletbo! Halucinace, které mohou vidět i jiní lidé? Jak by to bylo možné?“

„Jsi čarodějník, pane, nebo ne? Copak nedokážeš posílat své představy do myslí jiných lidí?“

„Nu ano, ale... Ne, tak to být nemůže! Moje žena a děti by je zachytily jako první a nikdo z nich nic neviděl!“

„Nu, pravděpodobně je i tohle práce tvých nepřátel,“ konejšila ho bába Kletba; ale Rod při prvním soustu guláše ztuhl. Skoro se jí to podařilo, skoro dosáhla toho, že guláš snědl, aniž si všiml podivnosti v jeho chuti...

Paranoia, prohlásila objektivní část jeho mysli, takže věděl, že by se měl držet zpátky, trvat na důkazu...

Jenže ona ho pozorovala bedlivě, až příliš bedlivě, příliš okatě, takže řekl: „Ten tvůj guláš má opravdu podivnou chuť, bábo Kletbo. Používáš při jeho přípravě nějaké tajné byliny?“

Usmála se, jako by tím byla polichocena, ale její pohled zůstával ostražitý - nebo to byla jen jeho obrazotvornost? „Tajemné ani ne, pane - pouze byliny, které může v lese nalézt každá žena. Ačkoliv si lichoťím, že ne každá má mou zručnost v jejich míchání.“

Bylo to slovo 'zručnost', které rozezvonilo poplašný zvon v Rodově hlavě. „Říkáš to tak, že se mi nechce věřit, že v tom není nějaké tajemství.“

„Nu... ano...“

„A taková zručnost vyžaduje spoustu praxe v práci s nimi.“ Rod vyskočil a odsunul stůl stranou. Přisahal by, že pouhá vůně guláše na něj působí omamně. „Ty dveře, bábo - tohle je velice malá chatrč. Co je tam tak důležitého, že ses obtěžovala se stavěním vnitřní zdi a dokonce se zasazováním dveří do ní?“

„Nic, pane!“ Popadla ho za ruku ve snaze ho zadržet. „Není tam nic, jen moje špižírna, ukládám si tam zásoby! Ach, pane, proč bych měla plýtvat teplem na věci, které tam jen nečinně leží?“

Svůj proslov zakončila kvílením a ve stejném okamžiku Rod rozrazil dveře.

Na okamžik se mu zdálo, jako by mu předměty uvnitř kroužily před očima; pak se mu podařilo zaostřit pohled a světlo krbu ozářilo snůpky sušených rostlin a plodů visících z trámů. Pod nimi stály řady zavařovacích džbánek opatřených piktogramy, srozumitelnými jistě jen bábě Kletbě - a za nimi dlouhý pracovní stůl s malou pánvičkou na žhavé uhlí a trojnožkou, kotlíkem, miskami, skleničkami a dokonce - ano, primitivní, ale nezaměnitelný - destilační přístroj.

„Destilovna,“ řekl. „Úplná, skvěle vybavená destilovna.“

„To je jen abych ulehčila život těm ubohým vesničanům, pane,“ kvílela babice. „Smiluj se! Nikdy jsem neuvařila nápoj, který by někomu ublížil!“

Rod ji obdařil pohledem, který si pro takové příležitosti uchovával v suchém ledu. „Teď lžeš - protože nikdo, kdo pracuje s léky, se nemůže vyhnout přípravě takových, které v malých dávkách léčí a ve velkých zabíjejí.“

„Ach, nikdy bych své znalosti nezneužila, pane! Nikdy jsem muži ani ženě nepodala takovou dávku, která by jim ublížila!“

Ale Rod zachytil její postranní pohled. „Takže nepodala, říkáš?“ Zamířil do jednoho koutu komory, pomyslel na světlo - a okamžitě držel v levé ruce pochodeň - jejíž paprsky se vzápětí zaleskly na zlatých mincích v rozvázaném pytli u stěny. Hrábl do něj, nechal si mince propadávat mezi prsty, pak se rozhlédl a uviděl truhličku. Víko měla odklopené a obsahovala perly, rubíny a další zlato a stříbro. Zvláštní, že si jí předtím nevšiml. „Žiješ si docela dobře, co bábo?“

„Nikoliv, pane! Tohle zboží tu střežím pocestnému, kterému onemocněl osel!“

„Onemocněl ten pocestný, chtěla jsi říct - velice onemocněl, sotva ochutnal tvůj guláš. Kolikrát už jsi zopakovala ten trik s rozštěpeným dubem, bábo? Jak jsi to udělala - čarodějnický mech? Telekineze? Kolik galantních mladíků už jsi zavraždila, ačkoliv se neprovinili ničím jiným, než že chtěli pomoci stařeně v nesnázích?“

„Žádného, pane! Ach, žádného! Nikoho, nikoho jsem nezavraždila! Jen jsem je okradla, pane - jen jsem si vzala jejich měšce!“

„A také měšce jejich žen, soudě podle toho, co vidím. Co bylo v tom guláši, bábo? Beladona? Odvar z tisu? Vraní oko?“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Mák, pane! Jen šťáva z makovic! Ach, pane, nikdy jsem nikoho nezabila!“

„Ne? Tak proč se tvé oběti nevrátily zpátky pro své cennosti, když účinky drogy pominuly?“ Prudce se otočil a při tom tasil meč. „Tvoje smrt bude rychlejší, bábo, a čistější!“

„Ne, to nemůžeš!“ zavyla a ucouvla před ním - ale za zády měla stěnu a pohnout stranou se neodvažovala, oči upřené na ostří Rodova meče. „Nemůžeš zabít starou ubohou vdovu bez ochránce! Přišel bys o svou čest!“

„Čest pro mne mnoho neznamená. Zato spravedlnost ano.“

Ne, Rode!

Byl to Fessův hlas ozývající se v jeho hlavě - a bába Kletba, která hleděla s hrůzou na jeho meč, nemohla slyšet šepot. Rod se zamračil. „Zbavit kraj tvé kletby je mou proFESSIonální povinností.“

To je dost, že ses ozval. Přiznám se, že jsem tě trochu špehoval, Rode. Měl jsem o tebe starost.

„Starost je chvályhodná. Věrolomnost nikoliv.“

„Ale já jsem nikdy nebyla věrolomná, pane!“ zakvílela bába Kletba.

Ani já ne, Rode. Ale přemýšlej - spravedlnost si žádá důkazy.

„Zlaté mince v chatrči chudé babky? Ta hromada mi poskytuje všechny důkazy, které potřebuji!“

„Pane, to byla pouze má odměna,“ úpěla stařena. „Odměna za úkol, který jsem vykonala a neměla jsem přitom na výběr!“

Zlaté mince skutečně mohou mnohé dokazovat, Rode - pokud tu jsou skutečně.

Rod zaváhal. Viděl doopravdy zlaté mince? Nebo si je jeho mysl vytvořila z několika měďáků?

A když už o tom uvažoval, byla tam ta destilovna? Byla tam chatrč? Nemohl si být jistý ani tím, že nemluví se starou poblázněnou ženskou, která se provinila pouze tím, že mluvila příliš.

Sklonil meč. „Ne, nezabiji tě, bábo.“

Stará žena si hlasitě oddechla a Fessův hlas v jeho hlavě řekl: *Myslím, že tvé rozhodnutí je moudré, Rode.*

„Bůh ti žehnej, pane!“ zamumlala bába Kletba.

„Nepospíchej tak - protože mám v úmyslu tě spoutat. Lehni si na své lůžko.“

Stařena ztuhla a z obličeje se jí vytratila všechna barva. „To ne, pane! Raději mne probodni - rychlá smrt je milosrdnější než zemřít hladem a žízní.“

„Nezemřeš hladu, nanejvýš ti bude trochu zima - dám vědět šerifovi v první vesnici, na kterou natrefím. *Jemu* vyprávěj, že jsi nevinná! A teď honem do postele - a raději nezapomeň na příkrývkou. Přiložím ještě na oheň, ale šerifovým mužům to může chvíli trvat, než se sem dostanou.

O několik minut později vyšel z chatrče, zavřel za sebou dveře a zavinul se do pláště. „Fessi?“

„Tady, Rode.“ Od stínů pod stromy se oddělila temná postava.

„Děkuji ti, že ses do toho vložil,“ zabručel Rod. „Možná jsi mne zachránil před hrozným zločinem.“

„Je mi ctí ti sloužit, Rode. Ale mohl bych ti navrhnout, abys o ní dal vědět úřadům opravdu co nejrychleji? Nedaleko odsud jsem viděl domek správce.“

Rod přikývl. „Jo, to je dobrý nápad. On zná bábu Kletbu osobně. Vsadím se, že už bude vědět, jestli je kandidátka na špalek nebo na šibenici.“

„Máš naprostou pravdu. Vyhledáme ho tedy ihned?“

Rod se na svého koně zakabonil, zvažuje důvěru proti nedůvěře.

Pak znovu přikývl a vydal se sněhem ke svému železnému oři. „Promiň, že jsem o tobě pochyboval, starý brachu. Věci vždycky nebývají tím, čím se zdají být.“

„Ano, Rode. Je těžké věřit, když si nemůžeš být jist spolehlivostí vlastních smyslů.“

„To je pravda. Ale k tomu přece slouží logika, že? Rozlišit, které vjemy jsou pravé a které falešné.“

„Je to jedno z jejích použití, ano. Ovšem ve vysoce emocionálním stavu se zásady logiky těžko dodržují.“

„Ano - měl jsem v tu chvíli dojem, jako by se proti mě spikl celý svět. Teď mám ale hlavu vcelku čistou, takže si uvědomuji, že to byl jen můj subjektivní dojem - ale až mne zase ovládnou emoce, zapomenu na to.“

„Samozřejmě, Rode. Kdybys nevěřil, že je to, co vnímáš, skutečné, nemohl bys být paranoik.“

„Jak to myslíš?“ Rod se zamračil na temeno koňovy hlavy, pak potřásl tou svou. „Ne, jenom mi neříkej, že jsem šťastnější ve své ignoranci. Nebo chceš říct, že kdybych nebyl paranoik, pochyboval bych o tom, co vnímám - alespoň když se zdá, že se celý svět obrací proti mně?“

„To je jádro mého tvrzení,“ přisvědčil Fess.

„Jsem rád, že jsem to pochopil správně,“ přikývl Rod. „Ale hlavní otázka stále zůstává nezodpovězena, Fessi - jak je možné, že jsem byl tak najednou zachvácen paranoiou?“

„Nebylo to tak docela náhle, Rode,“ odpověděl robot pomalu.

„Děkuji ti za taktní přístup, pane Beranidlo. Jenže já obvykle skutečně nemívám tak intenzivní pocity pronásledování provázené *takovou* jistotou, že se nemýlím.“

„Tohle naštěstí přišlo náhle - a jelikož to bylo doprovázeno halucinacemi, mohu se jen domnívat, že...“

„Že je to chemický problém, ano. Ale Fessi - vytvořila se ta chemická nerovnováha v mém organismu spontánně, nebo za to může nějaký zásah zvenčí?“

„Ať už k tomu došlo jakkoliv, Rode, teď je to v tobě.“

„Kdyby toho ve mně bylo ještě o trochu víc, věřil bych ti i to, co mi tu tvrdíš,“ zabručel Rod.

„To by byl velice žádoucí aspekt,“ odpověděl robot.

„No dobře, přijmeme alespoň jako pracovní hypotézu, že to, co vidím, není vždy skutečné,“ zavrčel Rod. „Ale jak mám poznat, co skutečné je a co není?“

„Ještě důležitější otázka možná je: kdy na tom skutečně záleží?“ řekl Fess pomalu.

Rod si povzdechl a pak se na svém železném koni rozjel hlouběji do lesa.

Kapitola 3

O něco později Rod sesedl a kráčel pomalu za Fessem, když tu narazili na zledovatělý kus sněhu. Rod uklouzl, zavrával a jen taktak se mu podařilo neupadnout. Podíval se pod nohy a zjistil, že jdou po zamrzlé řece. Led vypadal pevně. V dálce uviděl plně naložené sáně, tlačené obchodníky s ledem. Řece vévodily polohrázděné domky s pastelově zbarvenými štukovými omítkami. Rod vytřeštil oči - uprostřed ponuré zimní krajiny to byla až neuvěřitelně idylická, veselá scenérie.

Pak za sebou uslyšel zvuk kroků.

Prudce se otočil a krev se mu při tom rozbušila v uších, panika ho zachvátila jako past. Člověk, který ho sledoval, se vynořil zpoza statného dubu a Rod zjistil, že se dívá přímo na...

Sebe.

Byl to on v životní velikosti - protáhlý obličej, orlí nos, široká ústa a planoucí oči. Měl na sobě dokonce stejné oblečení - krátký kabátec a nohavice, vysoké jezdecké boty, rukavice, plášť a meč, i když v jiných barvách.

Rod se rozhodl, že obzvláště meč nespustí z očí. „Kdo jsi?“

„Kdo jsi ty?“ zeptal se jeho dvojník.

„Rod Gallowglass,“ odsekl Rod. „Lord Velký čaroděj.“ Zmínka o magii v něm probudila vztek. „A kdo si k čertu myslíš, že jsi ty, když si tu chodíš s mým obličejem?“

„To je *můj* obličej! Kdo si myslíš, že jsi ty, že ho nosíš?“

Alespoň že dvojník neměl i Rodův hlas. „Člověk, který se s ním narodil, zatraceně!“ No, to nebyla tak docela pravda - Rod musel do svého obličeje teprve dospět. „Jak si to k čertu představuješ, napodobovat mě?“

„*Já* napodobuju *tebe*! To je neslýchaná drzost!“

„Neuniklo mi, že jsi to nepopřel!“

„No tak to popírám teď!“ odsekl dvojník. „To ty mne kopíruješ! Co si, k čertu, myslíš, takhle se za mne vydávat?“

Rod se zamračil a prohlédl si muže od hlavy k patě. Bylo možné, bylo by třeba možné... „Co značí $E = mc^2$?“

„Energie se rovná hmota krát rychlost světla na druhou.“ Cizinec se rovněž zamračil. „Což je způsob, jak říct, že energie a hmota jsou jen různé aspekty stejné věci. Co to má být, k čertu, za otázku?“

„Velice jasná. Jestliže na ni znáš odpověď, znamená to, že nejsi z téhle planety.“

„Přirozeně, a ty taky ne, když ji můžeš položit. No a co to dokazuje?“

„Že jsi moje napodobenina.“

„Napodobenina! O čem to mluvíš, hlupáku? Já jsem *Rod Gallowglass!*“

Rod otevřel ústa - a celá scéna mu zavířila před očima. Zavrával, napráhl ruku, aby se zachytil kmene stromu ve strachu, že omdlí. Pak se jeho vidění zase vyjasnilo a opět viděl svého dvojníka zřetelně, jak na něj nepřátelsky upírá pohled. Vtom mu to došlo: *Byl přece šílený!*

Nu samozřejmě. Jestliže byl šílený, mohl přece vidět cokoli, ne? Jinak řečeno, když už měl halucinace, proč by jedna z nich nemohla mít podobu jeho samotného?

Zjevně měla.

Rod se postavil s jednou nohou pokrčenou a založil si ruce na prsou. „Tak si to ujasněme. Ty tvrdíš, že *jsi* Rod Gallowglass?“

„Přesně tak.“ Dvojník se teď tvářil obezřetně. „A kdo si myslíš, že *jsi* ty?“

„Rod Gallowglass.“

Ale dvojník nepropukl v hněv. Místo toho klidně stál a přemýšlel - což způsobilo, že Rodovi přeběhl mráz po zádech; bylo to totiž přesně to, co by v daném stupni vývoje situace udělal on.

Vlastně *co dělal*.

Rod se vzchopil. Popírání nezabíralo, byl tedy čas přemýšlet.

Proč ne?

„Takže jsme dva,“ nadhodil jeho dvojník.

„Pche! Nepovídej!“ Rod se zuřivě rozhlédl kolem. „Vyženou nás, budou se nás chtít zbavit!“

„Zbavit?“ Dvojník vytřeštil oči. „Kdo?“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Duševně zdraví lidé.“

„Ty nějaké znáš?“

„Nu ano, myslím, že ano,“ připustil Rod. „A i pro případ, že bych neznal, pořád je tu ještě můj prubířský kámen, Fess.“

„*Můj* prubířský kámen.“ Ale dvojník už do toho nevkládá srdce; byl příliš zaměstnán prohlížením velkého černého koně. „Vidíš nás dva, starouši?“

„Jsi jen jeden, Rode.“

Rod se zachvěl - Fess slyšel dvojníka!

„Ale připadá mi, že mluvíš sám se sebou,“ dodal robot. „Je to bezpochyby fascinující konverzace.“

Bezpochyby? Ale Rod se nezdržoval s dotazem. „Musíme se pokusit zjistit, který z nás dvou je skutečný...“

„Jo, a hned potom se můžeme pokusit zjistit, co to znamená 'skutečný'.“ Dvojník se ušklíbl. „Nedokážeš vymyslet něco ještě méně produktivního?“

„Hm,“ řekl Rod. „Rozumné by bylo, abychom spojili své síly. To znamená, že pokud se nedokážeme rozeznat, mohli bychom toho dokázat hodně společně.“

„To dává smysl,“ odpověděl dvojník uvážlivě. „Ale jak se budeme koordinovat?“

„Velice snadno, myslím. Ty si vezmeš levou stranu a já pravou.“

Dvojník se zatvářil pochybovačně. „Jak to přijde, že ty se chceš ujmout pravé?“

„Myslím, že mi všechno kolem tebe připadá tak trochu jako levota. Tak to zkusíme jinak - rád tě přijmu za svého panoše.“

„*Já* mám být *tvůj* panoš? Můžeš být *mým* panošem!“

„A to se mám pokoušet přežít při tvých představách o taktice? Raději bych umřel! Ne, беру zpět - umřel bych, kdybych to zkusil.“

„Nemáš moc víry sám v sebe, co?“ ušklíbl se dvojník.

Tím Roda zaskočil. Chvilí se o tom snažil přemýšlet, ale nikam se nedostal. „Bojím se, že ne. Trefil ses do černého.“

„Jako ve všem, hlupáku! Raději bys měl přijmout mou nabídku a stát se *mým* panošem!“

„Jaký by to mělo význam, když ty jsi já? Pokud bych stál o hloupé nápady, vymyslel bych si vlastní!“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„To je směšné,“ odsekl dvojník. „Já alespoň věřím svým instinktům!“

„Ano? A co mým?“

„Samozřejmě, že ne!“

„Pak nemůžeš věřit ani svým vlastním.“

Dvojník začal odpovídat, ale pak ztuhl s ústy otevřenými. Po chvíli je zase zavřel a přikývl. „Máš pravdu. Jak se cítíš být sám sobě dilematem?“

„Mám z toho pocit, jako bych měl každou chvíli vybuchnout,“ připustil Rod.

„To není špatný nápad.“ Dvojník se otočil na patě, prosmýkl se kolem Roda a spěšně vyrazil po cestě. „Pojďme.“

Rod s úsměvem pozvedl hlavu. „Jo. Vážně to není špatný nápad.“ Rychle se vydal za ním.

Jak tak kráčeli hlubokým sněhem s Fessem za patami, Rod svému dvojníkovi řekl: „Bude to trochu matoucí. Jak se budeme navzájem oslovovat?“

„Co takhle: 'Hej, ty?'“

„No, přinejmenším je to lepší než 'Hej, já.' Poslyš, já bych mohl být Rod a ty...“

„Dál už mluvit nemusíš.“ Dvojník se zastavil a pozvedl ruku s napřaženou dlaní. „Já bych mohl být Rod...“

„Chápu.“ Rod se zamračil. „Takhle by to nešlo, že? No, máme dvacet středních jmen - nemohli bychom si vystačit s nimi?“

Dvojník přikývl. „Dobrý nápad. Dáváš některému přednost?“

„Jo.“ Rod se ušklíbl. „Já budu 'Rod' a ty můžeš být 'Rodney.'“

Dvojník zamrkal. „Ty víš, že jsem to jméno vždycky nenáviděl!“

„Ale líbila se ti jeho verze používáná jedním tvým předkem.“

„To je pravda,“ připustil Rod. „Vždycky se mi líbilo 'Roderick'.“

„Tak je to v pořádku - můžeš být 'Roderick' a já budu 'Rodney' - ovšem krátce 'Rod', samozřejmě.“ Znovu vykročil.

Dvojník se na něj podezíravě podíval a pak se pustil za ním. „Jak to přijde, že mám pocit, jako bych tentokrát přišel zkrátka?“

„Jsi jenom přecitlivělý,“ odpověděl Rod srdečně. „Víš, že jsme vždycky byli tak trochu paranoici.“

„To je pravda,“ přiznal dvojník. Pak se jeho obličej rozjasnil. „Už vím! Zítřka si jména vyměníme! Co říkáš na *tohle*?“

„Když myslíš.“ Rod si povzdechl, pak zastavil a zamračil se. „Hej! Proč vlastně jdeme, když se můžeme vézt?“

„To je pravda.“ Jeho druhé já se obrátilo na Fesse. „Nevadí ti nést dva, starý koni?“

„Vůbec ne, Rode,“ odpověděl robot a přistoupil k němu.

„V sedle se samozřejmě budeme střídát,“ poznamenal Rod a jeho dvojník nasedl.

„Samozřejmě.“ Dvojník sevřel otěž, popohnal koně a rozjeli se po cestě. Fess s prázdným sedlem mlčky uvažoval o přesné povaze halucinace, která jeho pána nutila sedět při jízdě na jeho zadku.

Cesta vedla kolem řeky, pak se rozdělila. Rod zastavil. „Teď hned bych do města raději nejel.“

Dvojník se ušklíbl. „Nevěříš si, co?“

„Vůbec ne. Chci říct, odsud to vypadá jako velice pěkná tichá vesnice, ale kdo ví, co se z ní vyvrbí, až tam budeme?“

„Mohl bych jít napřed a vyvědět to,“ nabídl se dvojník.

„Skvělé!“ Rod se chopil šance zbavit se svého druhého já. „Já ji objedu a setkáme se na druhé straně.“

„Fajn. A když už mluvíme o obědu, zastavím se v hospodě a nějaký si dám.“

„Tam je hospoda?“

„No, zahlédl jsem něco zeleného, co viselo z konzoly vývěsního štítu, a nemyslím, že to byly pelargonie.“

Rod chvíli zápasil s pokušením, ale naděje, že se zbaví svého nechtěného společníka, byla silnější než jeho touha po posezení u krbu a po pivu. „Budu ti zavázán.“

Dvojník se zašklebil. „Já vím.“ Oba sesedli; dvojník vyrazil směrem k městečku.

Rod zamířil k lesu - a zastavil se s jednou nohou ve vzduchu. Obrátil se, aby se podíval, co ho drží, ale nic neviděl - až na svého dvojníka, který ztuhl ve více méně stejné pozici. Rod napřel všechny své síly, aby alespoň položil nohu na zem - ale nepohnul se ani o palec. „Fessi - jak je možné, že nemohu jít?“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Žádnou fyzickou příčinu to nemá, Rode.“

„Jinými slovy, je to psychosomatické. Jenže já jít musím.“ Rod se obrátil k dvojníkovi a ten se ve stejném okamžiku obrátil k němu.

„Je tady něco, co nemá rádo okolky,“ řekl.

Rod zamrkal. „Takhle o Fessovi nemluv.“

„To by mi vůbec nepřišlo na mysl,“ ujistil ho dvojník. „Je naprosto zřejmé, že něco nechce, abychom se rozdělili.“

„Měj přece srdce!“

„Já mám. Ty taky, když už o tom mluvíme. A něco chce, aby se dvě věrná srdce nerozdělila.“

„Tím chceš říct, že se tě nez bavím.“

„Hej! Podívej se na to z *mého* úhlu pohledu - *já* se nemůžu odtrhnout od *tebe*!“

„Nu, co se má stát, stane se.“ Rod si povzdechl. „Vypadá to, že budeme muset cestovat buďto spolu, nebo vůbec ne. Tak pojďme.“

„Moje kůže už se tak těšila na teplo krbu,“ povzdechl si dvojník. „Ale uznávám, že je bezpečnější jet lesem než jít s tebou do městečka.“

Rod se zamračil. „Jsi snad o tolik bezpečnější než já?“

„Nekonečně bezpečnější! Myslíš si přece, že jsem pouhá smyšlenka tvého podvědomí, ne?“

„No...“

„Tak. A kdo kdy slyšel, že by pouhá smyšlenka došla úrazu?“

„Slyšel jsi něco o Willym Lomanovi?“ popíchl ho Rod. „Ale máš pravdu - v tom, že mi dáváš zapravdu. Tak pojďme.“

A šli.

Putovali asi půl hodiny, když uslyšeli řev. Rychle se pokusili skočit do úkrytu, ale bylo pozdě. Na cestě zadusaly něčí nohy.

„Viděli jsme vás, viděli jsme vás!“ hřímal hluboký bas. „Pojď a boj s námi jako muž!“

„Ale, začínáš už s tím být únavný,“ řekl mnohem vyzrálejší hlas. „Vždyť ti nijak neublížili!“

„Zmlkni, ty dobráku! Vy tam, pojďte pomalu sem s rukama nad hlavou.“

Rod vykročil, s mečem napřaženým před sebe.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Obluda ucouvla a vyděšeně nakrčila čenich. „Hej! Ty se přece nemáš bránit!“

„Ne víc, než jsi mohl čekat,“ poznamenal druhý hlas.

„Zavři zobák!“

Byla to dvouhlavá obluda připomínající velice tlustého draka s ocasem nosorožce a sloníma nohama - a mělo to na sobě žluté puntíky. Rod se na ni jen podíval a věděl *naprosto* určitě, že pochází z jeho podvědomí.

„Nebudu mlčet,“ řekla druhá hlava. „Koneckonců, pokoušíš se je ohrožovat mým tělem.“

„Mým tělem! Ty ovládáš pouze jeho pravou polovinu!“

„To je pravda.“ Pravá hlava se otočila na oba Rody. „Musím vás požádat, abyste mi odpustili tohle vyrušení; opravdu jsem neměl na výběr. Můžete mi říkat Dexter.“

„Asi bych měl říct, že mě těší,“ poznamenal dvojník.

Nebyla to pravda, ale vpravo umístěná hlava se alespoň tvářila docela přívětivě, navzdory tomu, že byla tvořena zejména čenichem a tesáky. Naproti tomu druhá hlava měla záludný, dravčí pohled, i když se skládala z přesně stejných součástí jako její družka. „Neopovažujte se mi říkat Sinister!“ Šlehla pohledem po Rodovi. „Ukousnu ti hlavu! Usmažím tě zaživa!“

„Jen to zkus!“ Rod z nějakého důvodu začal Sinistera nenávidět.

Potěžkal meč. „Pokud máš dojem, že se můžeš hádat s chladnou ocelí, pojď a zkus to.“

„Chladná ocel! Spálím ti to tvoje párátko na strusku!“ Ale navzdory svým slovům se Sinister příliš nehrnul to vyzkoušet.

„Předpokládám, že jsi za námi nepřišel jen tak bez důvodu,“ řekl dvojník.

„Důvod! Cha! Mám hlad!“

„Ale no tak, Sinistere,“ zamumlal Dexter, „tohle už jsme snad prodiskutovali.“

„Možná ano. Tak podívej, Dexi, buďto to dnes necháš na mně, nebo tě usmažím dozlatova.“

„Je mi líto, Sinistere,“ odpověděl Dexter velice tichým hlasem, „ale s něčím takovým odmítám mít cokoliv společného.“ Pak se

obrátil na oba Rody. „Vážně byste se měli co nejrychleji vytratit. Mohlo by to být pro vás krajně nepříjemné.“

„Správně.“ Dvojník se obrátil k odchodu.

Sinister s řevem vyrazil levou nohou a dvojník uskočil.

„Sinistere! Ty víš, že ti dva neudělali nic, čím by si vysloužili...“

„Narušili hranice mého teritoria, nebo snad ne?“ zařval Sinister.

„Šli po mé cestě a ani za to nezaplatili!“

„Aha,“ řekl Rod s líčeným údivem. „Ty jsi tuhle cestu vybudoval?“

„Vybudoval? K čemu by to zatraceně bylo dobré? *Stojím* na ní!“

„Já vím, je to trochu složité,“ řekl Dexter dvojníkovi, „ale opravdu byste neměli dovolit, aby vás tahle malá scéna zdržovala od...“

„Ty zmlkni, třasořitko! Chci, aby ti dva parchanti zaplatili, když...“

Dexter zamrkal. „Prosím! Skutečně nemáš důvod...“

„Důvod!“ zařval Sinister. „Chceš důvod? Já ti dám...“

Rod zachytil dvojníkův pohled a kývl směrem k Dexterově straně. Dvojník se k němu začal pomalu sunout. Zatímco předstírali živý zájem o hádku, snažili se oba pomalu obejít netvora kolem jeho pravé strany. Na straně druhé ržál a dupal Fess, aby na sebe upoutal Sinisterovu pozornost.

Skoro se to podařilo, skoro se dostali za ně. Ale na poslední chvíli je Sinister zahlédl a zařval: „Hej! Vy tam, vraťte se!“ A zaútočil.

„Zpátky!“ vykřikl Rod a spolu s dvojníkem uskočil. Bohužel ne dost daleko - velká hlava s vyceněnými tesáky vyrazila za ním.

Dexter zabořil patu pravé nohy do země a brzdil, co mu síly stačily.

Sinisterova hlava se náhle prudce zarazila, její čelisti se vlivem setrvačnosti zaklaply pouhý centimetr od Rodovy hlavy.

„Zpátky!“ zopakoval Rod a bodl Sinistera špičkou meče do čenichu. Velká hlava obludy zavyla a vymrštila se do vzduchu a Rod meč zase stáhl - právě včas, protože se mu ruka zrovna začala třást.

„Ubohý Sinistere! Jsi zraněn?“ zvolal Dexter.

„On mě zmrzačil!“ zavyl drak. „On mě sekl!“

„Píchnutí špendlíkem,“ odfrkl si Rod.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Pochopitelné,“ řekl Dexter váhavě, „ale nikoliv nutně. Ve skutečnosti je naprosto neškodný, i když trochu hloupý.“

„Hloupý? To tedy nejsem! Za to se mi omluvíš!“

„Ale Sinistere... víš přece...“

„To ty si mě pořád dobíráš!“

„Já? Nikdy!“

„Že ne? Tak proč tedy ne -“

„Nemuseli požívat násilí, když už žádné nebezpečí nehrozilo, to je pravda. Ale stejně musíš připustit -“

„Pust' mě na ně!“

A Sinister se znovu vrhnul na Rody. Dexter samozřejmě zakontroval a výsledkem toho bylo, že Sinister pobíhal v kruhu a nadával své lepší půlce - takto se točili pořád dokola, supěli jako kapesní tornádo, přičemž kletbám a řevu odpovídaly klidné a rozhodné protiargumenty.

Rod dloubl dvojníka do žeber a ukázal směrem, kterým šli. Dvojník přikývl a společně se začali plížit kolem rotující obludy, přičemž je Fess sledoval v diskrétní vzdálenosti.

Už se jim takřka podařilo vklouznout do houští, kde se cesta zatáčela, ale než se dostali do skrytu jehličnanů, Sinister se rozhlédl, uviděl, kam až došli, zavyl jako nákladní vlak, kterému unesli vagónky, a rozběhl se za nimi.

„Utíkej!“ zvolal Rod a hned to také udělal. Pak ale za sebou uslyšel vztekly řev a zastavil se mezi dvěma jehličnany, aby se ohlédl. Dvojník ho následoval v těsném závěsu.

Zastavili příliš brzy: Sinister se po nich hnál plnou rychlostí, zatímco se Dexter pokoušel zapřít nohou do země a zdržovat - a celé jejich tělo se při tom kolébalo, třáslo a otáčelo ve velkých kruzích se Sinisterovou hlavou na konci, tlamu otevřenou, oči hladově upřené na Roda.

Rod pořád držel v ruce meč. Napráhl ho do střehu - a velká hlava ucukla, snažíc se vyhnout ostří. Sinister zavrával a při tom poskočil o krok kupředu; zasáhl Roda čenichem do boku a odmrští ho proti blízké jedli.

„Teď ti ukážu!“ zařval Sinister. Efekt mu ovšem poněkud zmařil Fess, který skočil před svého pána, postavil se na zadní a zaržál. Sinister polekaně ucouvl.

Což bylo dobře, protože Rod se právě vyprošťoval z jedlových větví a před očima měl rudo. „Ty vyjevený neforemný uprchlíku z předimenzované noční můry! Ty mutante! Ty špatně strávený kuse sýra! Ty...“

„Prosím,“ ohradil se Dexter ublíženě. „Snažil jsem se dělat, co bylo v mých silách!“

„Ty ne - tvoje... Prostě on!“ Rod ukázal mečem na Sinistera, který opět ucouvl.

Dvojník mezitím také tasil meč, ale významně se podíval na Roda a sklonil jeho čepel. Rod ho váhavě napodobil. Fess to uviděl, odfrkl si a ustoupil stranou.

To bylo vše, co Sinister potřeboval. „Bojíš se, co?“ zvolal radostně a skočil - nebo alespoň skočila levá polovina jeho těla. Pravá polovina se pevně zapřela tam, kde stála - a obluda zakopla o svou vlastní nohu. Zařvala a začala se kutálet po svahu u cesty, lámala při tom větve a keře a narážela na kmeny stromů.

„Ubohý netvor,“ zašeptal Rod.

„Ubohý, ty má svatá prostoto!“ odsekl jeho dvojník. „Je gumový - vždyť nadskakuje! My se teď odsud musíme dostat dřív, než se Sinisterova strana vzpamatuje natolik, aby vytáhla tu Dexterovu zpátky na cestu. Tak honem - poběžme!“

Zastavili se asi o míli dál, opřeli se o strom a lapali po dechu. Mrazivý zimní vzduch je bodal do plic jako malé nože. Fess zpomalil a zastavil vedle nich.

„Vypadá to, že jsem... z formy,“ vydechl Rod. „Jediná míle mě nikdy... takhle nevzala.“

„Jo, jenže tuhle míli... jsme uběhli po kolena ve sněhu,“ odpověděl jeho dvojník.

„Mohl jsem tě nést, Rode,“ připomenul mu Fess.

„Nechtěl jsem ztrácet čas... nasedáním.“ Rod se vrávoravě zvedl a rozhlédl se. „Raději... pojďme... dál. Kudy... teď?“

„Dobrá... otázka,“ zafuněl dvojník a vypotácel se zpod stromu.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Zjistili, že před sebou mají rozcestí.

„Kterou cestou?“ zamumlal Rod.

„Vpravo, nebo vlevo?“ odpověděl jeho dvojník.

„Stačí se zeptat.“

Překvapeně se rozhlédli.

Jeden kmen se oddělil od ostatních stromů a postavil se mezi dvě cesty. S překvapením zjistili, že je to muž. Byl o třicet centimetrů vyšší než oni a jeho šaty byly vyrobeny z šedé kůže nebo kůry. Stejný materiál byl použit na výrobu jeho kápě.

Rod si vyměnil se svým dvojníkem ostražitý pohled. Dvojník kývl hlavou a pomalu obešel cizince, přičemž si připravil meč v pochvě.

Stromovitý muž si odhrnul kápi.

Rod vytřeštil oči - vypadalo to, jako by se celý mužův obličej roztahoval do stran. Jeho ústa se šklebila a koutky jeho očí se zvedaly nahoru. Tváře měl tak červené, že vypadaly jako živé rány. Celý jeho vzhled vyzařoval dojmem, že smutek je pro něj něčím naprosto neznámým.

„To je ale veselý obličej,“ řekl Rod.

„Ne, není,“ namítl jeho dvojník. „Ty ho nevidíš zezadu! Jeho tvář vyjadřuje hluboký smutek!“

„Pánové, pánové!“ Cizinec zvedl obě ruce do vzduchu. „Jsem obojí - komedie zpočátku a tragédie potom.“

Mužův pohled na život se Rodovi ani trochu nelíbil. „A tebe se máme zeptat, kterou cestou se vydat do budoucna?“

Cizinec pokrčil rameny a vesele odpověděl: „Proč si dělat starosti s budoucností?“ Zezadu stejný hlas řekl zlověstně vážně: „Pro mne je každá budoucnost minulostí.“

Rod si pomyslel, že v takovém případě by si cizinec určitě vedl skvěle na burze.

„Ať půjdeš kamkoliv,“ pokračoval Radost, „čeká tě zábava, neboť krása se skrývá ve všem a každá nová zkušenost je radostná.“

„Zkušenost je vzpomínka na bolest,“ odpověděl Žal, „protože zlo a smutek vždy převažují.“

Dvojník pochybovačně pozvedl obočí. „Vy dva se málokdy na něčem shodnete, že?“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Ale ano,“ odpověděl Radost. „Na Jednotě.“

„Shodneme se na Dualitě,“ vysvětlil Žal.

„Oni se neshodnou ani na tom, v čem se shodnou,“ řekl Rod rozmrzele svému dvojníkovi.

„Ale shodnou, když se na to podíváš správným způsobem.“ Dvojník naklonil hlavu na stranu. „Dualita přece jen představuje dva aspekty Jednoty.“

„Už i ty!“ zasténal Rod. „Poslyš, co kdybychom se vrátili k věci?“ Obrátil se na muže se dvěma tvářemi. „Kterou cestou máme jít?“

„Pravou,“ odpověděl Radost, takže samozřejmě:

„Levou,“ řekl Žal.

„Nemáš minci?“ zeptal se Rod dvojníka.

„Proč?“

„Myslím, že nejlepší bude si jí hodit.“

„Náhoda vede do neštěstí,“ zadeklamoval Žal.

„Náhoda může přinést štěstí,“ odpověděl Radost.

„Proč jsem věděl, že to takhle dopadne?“ zamumlal Rod. Podíval se na Fesse. „Dává ti to nějaký smysl?“

„Zatím ne,“ odpověděl Fess. „Nicméně jsem zaznamenal lehkou prohlubeninu ve sněhu mezi cestami na rozcestí.“

Rod se obrátil a pozorně se podíval. „Já nevidím nic.“

„Je to záležitost zprůměrování hrbolků ve sněhu Rode.“

„Beru tě za slovo.“ Rod vykročil směrem mezi cesty.

„Zpátky!“ zvolal Radost.

„Tam nesmíš!“ vykřikl Žal.

„Alespoň něco, na čem se oba shodli,“ zamumlal dvojník.

Obě tváře se k němu otočily najednou - alespoň se o to pokusily. Jediným výsledkem bylo, že se muž se dvěma obličejí zapotácel a Rod proběhl kolem něj.

„Stůj!“ zaječel Radost.

„Vyhýbej se umírněnosti střední cesty,“ kvílel Žal.

Ale Rod už odkopal sníh stranou a našel velice slabou, nicméně rozeznatelnou stezku. „Pojďme,“ řekl dvojníkovi, který hbitě vyrazil za ním.

Muž se dvěma obličejí se vzchopil a jal se je pronásledovat nemotorným krokem člověka, který myslí dvěma myslími, natahoval po nich ruce a křičel: „Střední cesta je zapovězená!“

„Na syntéze není nic k smíchu!“

Fess se dvěma skoky dostal mezi dva Rody a muže se dvěma tváření, který ze sebe vyrazil překvapené 'Uf!' znovu zavrával, zakopl o vlastní nohy a svalil se. Byl by se okamžitě zase postavil, ale Fess se obrátil a strážce extrémů zjistil, že hledí na jeho ocas.

Povzdechl si, potřásl hlavou a obrátil se, takže měl před sebou zase jen jedinou cestu.

Rod si musel klestit cestu bezlistými pozemními popínavými rostlinami a spadlými větvemi. Byl rád, že dával přednost pevným botám a udržoval je pořádně nakrémované. „Předpokládám, že nás tahle cesta někam zavede.“

„Někam, to není vždy místo vyhledávané těmi, kdož hledají štěstí a slávu, řekl bych,“ opáčil dvojník.

„Nu ano,“ přisvědčil Rod, „ale kolik z nich kdy našlo alespoň jedno z toho?“

Dvojník pokrčil rameny. „O tom já nic nevím. Osobně dávám přednost nenápadnosti.“

Rod přikývl. „Vím, jak to myslíš. Všechno, co chci, je klidná, pokojná, ničím nerušená existence.“

„Zajímalo by mě, proč jsme něco takového nikdy neměli?“ zabručel dvojník.

„Protože o to stojíme, samozřejmě... Hej! Co je to?“

Rod rozhrnul houští a zjistil, že se dívá na širokou cestu na hřebenu kopce.

„To je královská cesta,“ řekl dvojník klidně.

Rod se ušklíbl. „Samozřejmě. Hledáme klidný život a co najdeme?“

„Já jsem pro cestu dolů,“ řekl dvojník rychle.

„Ale půjdeme nahoru,“ odpověděl Rod. „Tak honem - zajímalo by mne, jaký klid a mír tam na nás čeká.“

Vyšli na silnici a Fess se vyškrábal za nimi. Oba Rodové si nasedli a vyrazili středem široké cesty.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Stmívalo se a večerní chlad byl stále citelnější. Aby to bylo ještě horší, po obou stranách cesty začal houstnout les.

„Možná bychom měli zastavit a zauvažovat o možnosti utábořit se na noc,“ navrhl dvojník.

„Zrovna jsem na to myslel.“ Rod se otrásl. „Pěkný táborák a kousek rožněného bažanta...“

Ticho náhle roztrhl příšerný řev a na cestu skočilo šest velkých postav, tři mohutní chlapi po každé straně, svaly jim pod kožešinou jen hrály. Stáli vzpřímeně jako lidé, ale hlavy měli kočičí. Nohy měli obuté, ale jejich paže končily obyčejnými rukama, třebaže porostlými srstí a opatřenými drápy; na sobě měli kroužkové košile až po kolena, stažené bandalíry.

Zaútočili s řevem šelem, dva z nich se vrhli po Fessově uzdě, ale velký černý oř jen pohodil hlavou, jednoho z nich srazil přímo a druhého udeřil kopytem.

Rod se obrátil na koňově hřbetě, tasil meč a dýku a zády se opřel proti dvojníkově hřbetu. Velký kočičí muž vyskočil za ním a vzduchem se mihla šavle. Rod paríroval, přičemž se mu jen taktak podařilo uchránit ostří svého meče, a pak ránu oplatil. Špička meče zasáhla kožený řemen, svezla se a projela srstí obludy. Kočičák ucouvl a zajechl - a sklouzl z koňova zadku. Na jeho místě okamžitě přistál druhý, který prskal, vrčel a švihal kolem sebe mečem. Rod se sehnul a nahrbil se kupředu; při tom ťal po netvorovi dýkou. Náraz jim otrásl, ale udržel se na Fessově hřbetě a kočičák vrískl, oči mu pohasly a svalil se na zem.

Pak najednou bylo po všem. Ve sněhu leželi v kalužích krve dva mrtví kočičí muži a ostatní čtyři prchali s prskáním a vrčením mezi stromy. Rod se za nimi chvíli překvapeně díval a pak se s úsměvem na tváři otočil. „Nevím, co jsi jim udělal, o mé alter ego, ale...“

Jeho dvojník se nachýlil na stranu, sklouzl ze sedla a svalil se na zem.

Rod vytřeštil oči.

„Rode?“ zeptal se Fess. „Co se stalo?“

„Copak to *nevidíš*?“ Rod seskočil na zem a sklonil se k vlastní zhroucené postavě. „Kam tě zasáhli? Rychle! Možná se mi podaří zastavit krvácení!“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Příliš... pozdě...“ vydechl dvojník. „Přeťatá... krkavice...“

Měl pravdu. Celá přední část jeho kabátce byla prosáklá krví.

„Co se stalo? Ne, neodpovídej - jeden z nich se dostal přes tvou obranu. S těmi jejich drápy na to stačilo jediné máchnutí.“ Rod vyskočil a rychle se začal přehrabovat v sedlovém vaku. „Musí tu *něco* být! Fessi, říkal jsem ti, že bychom s sebou měli vozit krevní plazmu!“

„Nedělej si... starosti...“ vydechl dvojník.

„Nemám si *dělat starosti*?“ Rod se prudce obrátil a vytřeštil oči na svůj vlastní blednoucí obličej. „Nemůžu tě nechat umřít!“

„Nech...“ odpověděl dvojník. „Nedělej si... starosti... vrátím se... až mě budeš... potřebovat...“

Jeho hlas utichl a jeho oči se zakalily.

Rod klečel nehnutě ve sněhu.

„Rode.“

„Teď ne!“ Rod se podrážděně podíval na Fesse, ale když se obrátil zpátky k dvojníkovi, už tam nebyl. Ve sněhu ani nebyla prohlubenina, která by ukazovala, kde ležel.

Rod vytřeštil oči.

„Co se stalo, Rode?“

„Právě nás napadlo šest kočičích mužů,“ slyšel Rod sám sebe vysvětlovat. „Dva jsme zabili...“ Rozhlédl se. „Teď nevidím ani je... A zbytek jsme zahnali na útěk. Ale jeden z nich roztrhl mému dvojníkovi hrdlo.“

„Tolik jsem pochopil,“ poznamenal robot. „Ale jak ho pohřbíme, když je zem zmrzlá na kost?“

Rod se na něj podrážděně podíval. „Nech toho! Ty přece víš, že tu nebyl doopravdy.“

Pak se zarazil, překvapen vlastními slovy. „Ani ti bandité,“ řekl Fess. „Byli tu jen dva venkované oblečení v pozoruhodně dobře udržovaných kabátcích a nohavicích. Zahnal jsi je.“

Ale Rod neposlušal. Upíral oči na bílý, neposkvrněný sníh a mumlal: „Všechny obludy, se kterými jsme se setkali, nám nemohly ublížit víc než ti kočičí muži. Ztraceně! Když si pomyslím, že jsem to měl vědět...!“

Povzdechl si, nasedl na Fesse, sjel z cesty a vydal se hlouběji do lesa.

Kapitola 4

Byla to jedna z těch nocí, o kterých se zdá, že nikdy neskončí. Jakmile si to Rod uvědomil, zmocnilo se jej podezření. „Fessi, jak je to dlouho, co jsem odešel od rodiny?“

„Přibližně tři hodiny, Rode.“

„Jenom?“ Rod žasl, kolik se toho v tak krátkém čase stačilo přihodit. „S mým vnímáním času to také není v pořádku?“

„Možná,“ řekl robot pomalu, „protože jsi za tu dobu prodělal velké množství zážitků.“

„Jak je to dlouho, co jsem našel bábu Kletbu s rukou uvězněnou ve stromě?“

„Tak to se jí stalo? Podle toho, co jsem slyšel, jsem měl spíš pocit, že ji chytila do léčky tlupa banditů.“

„Ne podle toho, co jsem viděl.“ Rod se zakabonil. „Nebo bych měl spíš říct: 'Ne podle toho, co jsem viděl já.' Ale stejně, jak je to dlouho?“

„Uplynuly dvě hodiny a čtyřicet tři minuty, Rode.“

„Ty si děláš legraci! Trvalo to dvě hodiny a podle tebe to byla pouhá minuta!“

„Bylo to víc než minuta, Rode, ale znatelně méně než dvě hodiny. Ted' je skoro půlnoc.“

„Přisahal bych, že je časné ráno. Víš, vlastně bych se ted' měl cítit ospalý.“

„Možná budeš, až ti poklesne hladina adrenalinu v krvi.“

„Jestli, ne 'až'. A co to světlo nahoře?“

Fess rozšířil svůj videovstup. „Nevidím žádné světlo s výjimkou odraženého měsíčního, Rode.“

„Jen ne další halucinace! Nu což, myslím, že se můžu docela klidně zapojit do hry.“ Rod sesedl. „Drž se poblíž, ano? A nenech nikoho, aby mi ublížil.“

„Vynasnažím se předejít poškození, Rode - ale myslím, že k obavám není důvod. Nevidím naprosto nic.“

„Kéž bych to mohl říct také.“ Rod se odvrátil, přitáhl si plášť těsněji, ale stále se třásl, když kráčel k záři.

V dále zvony runnymedské katedrály odzvonily půlnoc.

Rod se zastavil na okraji malé mýtiny. V jejím středu hořel táborový oheň - maličký táborový oheň, jehož plameny skomíraly. Vedle něj klečel zády k Rodovi muž v mnišské kutně s kapuci. Rod se podívil, co zde v této noční době mnich dělá, pak si uvědomil, že lesnický plášť vypadá skoro jako kutna - zvlášť když nebylo možno rozeznat barvy. Ale ať už byl neznámý kdokoliv, třásl se zimou a přitom hrabal rukama ve sněhu. Konečně našel malou větev, setřásl z ní sních a přiložil ji do ohně.

V plamenech, které vyskočily, Rod uviděl jeho kostnatou ruku. Nebylo pochyb, že muž byl starý, velice starý. Rod pocítil vlnu soucitu a vyšel na mýtinu, sbíraje cestou spadané větve. „Hej, dědo!“ Zastavil se u starce klečícího u ohně, pak strčil jednu z menších větví do plamenů, počkal, až se rozhoří, a navršil na ni náruč menších větviček. „Než se nadějete, bude vesele plápolat.“

„To je od tebe hezké,“ zašeptal starý muž a posadil se na padlý kmen.

„Vždycky rád pomůžu. Taky se sám rád zahřeju.“ Rod přihodil další větev, tentokrát silnější, a obrátil se ke starci. „Tak, a je to, dědo.“

Pak s očima vytřeštěnými ztuhl.

„Díky, vnuku.“ Oči starého muže se pod kápí pobaveně leskly. „Ale ty jsi byl vždycky ochotný, dobrosrdečný chlapec. Jsem rád, že z tebe vyrostl správný chlap.“

„Děda,“ zašeptal Rod. „Můj *opravdový* děda.“

A byl to on - hrabě Rory d'Armand z masa a kostí. Nebo alespoň zdánlivě.

„Přece nemůžeš být skutečný.“ Ale Rod stejně napřáhl ruku. „Zemřel jsi před dvaceti šesti lety.“

Hrabě Rory zamrkal. „To od tebe není příliš ohleduplné, chlapče.“

„Omlouvám se, dědo! Ale jak ses dostal sem? Chci říct, Gramarye je celé světelné roky daleko od Sluneční soustavy!“

„Přišel jsem přece s tebou, Rodney.“ Starcovy oči se vpily do jeho. „Ve tvých genech - víš přece, že dokud jsi naživu, žije i část mne. A také ve tvém srdci a myslí, jak alespoň doufám.“

„Samozřejmě, že ano! Jestliže je základem mé osobnosti otec a matka, ty jsi základem mých základů.“

„Takže druhé sklepní patro, co?“ Rory se pobaveně usmál. „A všechno to, o čem jsem přemýšlel a snil, Rodney - copak to v sobě nemáš?“

„Nemohu říct, že 'všechno',“ řekl Rod popravdě, „ale velkou část - ano. Myslím, že v sobě mám i tvé ideály - protože byly obsaženy v pohádkách a příbězích, které jsi mi vyprávěl, a na ty nikdy nezapomenu.“

„Ach. Moje příběhy, ano.“ Hrabě přikývl a zadíval se do ohně. „Pokud jsi žil s mými pohádkami, Rodney, pak se přece nemusíš ptát, jak jsem se sem dostal.“

„Cože?“ Rod se zamračil. „Mám pocit, že mi něco vypadlo.“

„Jsem přece Rory, lord kronikář.“ Starý muž se znovu podíval na Roda. „A teď se dozajista nacházíme v říši Granclarte.“

Rod na něj mlčky hleděl.

„Ano, jistě,“ řekl pak. „Jak to, že jsem to nepoznal?“

„Protože sis na to nevzpomněl,“ vysvětlil mu lord kronikář s úsměvem. „Ale copak jsem ti neříkal, že mé příběhy z tohoto kouzelného království budou vždycky tvým štítem a tvým útočištěm?“

„A také jimi byly, metaforicky,“ odpověděl Rod pomalu, „ale nikdy mě nenapadlo, že by tomu tak mohlo být i ve skutečnosti.“

Rory pohodil hlavou. „Tvá duše je nemocná, hochu, tvůj duch je zasažen temnotou. Kde jinde bys mohl najít útočiště před nocí, když ne u dvora Velkého světla?“

„Ano.“ Rod se posadil na kmen vedle starce. „Bůh ti žehnej, dědečku, že jsi dal mé duši štít proti vlastním kopím.“

„Nebud' si tak jistý, že jsou moje, chlapče, protože máš mnoho nepřátel s mnoha zbraněmi. Ale můžeš si být jist, že v říši Granclarte vždycky najdeš kouzelného průvodce, který tě před nimi ochrání.“

„Budu si to pamatovat,“ odpověděl Rod upřímně. „Ale dědo, na Gramarye jsem se zbláznil. Jak teď mohu být v říši Granclarte?“

„Protože jsi ji po mně zdědil, Rodney, zdědila ji tvá duše, stejně jako tvé tělo zdědilo moje geny. Události a ideály obsažené v kronice jsou součástí substruktury tvé osobnosti, toho, jak vnímáš vesmír kolem sebe. Je to teď tvoje - předal jsem ti to.“

„Nezasloužím si...“

„Naopak, naprosto si to zasloužíš. Snažil ses stejně jako Čtyři králové zabránit válce - a když už vypukla, snažil ses tak jako i oni dále.“

Rod mlčel; tento kompliment nemohl odmítnout, ale byl příliš skromný, aby o tom mluvil. Věděl, že Granclarte byla zvolena jako neutrální půda pro setkání čtyř králů hledajících cestu, jak ochránit své poddané před hrůzami války; všichni vládli svým sousedícím královstvím ze stejného paláce. Jak mohl být srovnáván s jedním z nich? „Čtyři králové byli osvícení, dědo, všechny napadla stejná myšlenka ve stejnou chvíli - mít společný dvůr a spojit své znalosti, moudrost a touhu po míru. Já jsem ve svém životě žádný takový moment osvícení nezažil.“

„Možná ano, ale nepoznal jsi to. Možná ho prožíváš právě teď. Možná je to začátek nejslavnějšího období tvého života.“

„Ted', když je mi sedmačtyřicet? To už je příliš pozdě pro slávu mládí a příliš brzy pro moudrost stárí.“

„Ale zároveň je to čas, kdy moudrost a energie bývají v rovnováze a mísí se - stejně jako byla ve středním věku vztyčena věž dvora Granclarte, poté, co rytíř Beaubras vyrazil na svou velkou výpravu a vrátil se s Duhovým krystalem. Jeho záře osvítila šlechtu stejně jako všechen lid u dvora harmonií a štedrostí.“

„A jeho vliv se šířil, takže Čtyři království zažila zlatý věk míru, prosperity a štěstí. Ale Granclarte vydrželo pouze po generaci Čtyř králů, dědo. V čase jejich synů Duhový krystal ukradl černokněžník Obscurus.“

„Ano, aby se králi Albanovi pomstil za jeho odmítnutí.“

Rod přikývl. „Král odmítl slíbit Obscurovi ruku své dcery Luciny, nejpůvabnější dámy dvora - protože věděl, že ji miluje princ Dardinel a že ona miluje jeho.“

„Věděl také, že jejich spojení by ještě více posílilo vazbu jeho království s Dardinelovým otcem, králem Turpinem. Ale Obscurus

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

ukradl Velký krystal a tím na krále Albana uvrhl smrtelnou kletbu - bez léčivého působení krystalu král onemocněl a zemřel. Králem se stal jeho syn Constantine - ale příliš mladí králové, jejichž srdce ještě necítila důležitost Glancarte, mezi sebou brzy začali soupeřit, nejprve ve svém bohatství a okázalosti, pak v síle svých rytířů.“

„A turnaje se pozvolna změnily ve skutečné bitvy,“ dodal Rod. „Svazek mezi královstvími se rozpadl. Ale proč mladí králové strhli palác, dědo?“

„Protože se každý z nich bál, že by ho ten druhý mohl použít jako pevnost, ze které by vyrážel na dobovačné výpravy proti ostatním třem. Tak je tomu vždy - střed je zasažen nejhůře, když je rovnováha porušena. A tak tomu bylo, i když se Obscurus lstivě spojil s králem Agramantem a přesvědčil ho, aby zaútočil na krále Turpina.“

„A král Turpin zahynul v boji, takže se králem stal princ Dardinel, dřív, než se doopravdy naučil vládnout,“ doplnil ho Rod. „Pak Obscurus roztrousil lživé pověsti, že je princezna Lucina vězněna svým bratrem, pročez Dardinel vyhlásil králi Constantinovi válku. Ale rytíř Beaubras se probudil ze svého kouzelného spánku a vydal se zbavit zemi zlého černokněžníka.“

„Ano, vnuku, ale sám zahynul v boji. Ach, nezoufej, protože jsem ti slíbil, že se Beaubras znovu objeví; Beaubras se vždycky vrací. Jeho smrt však napomohla tomu, že si král Dardinel uvědomil svou pošetilost a uzavřel s králem Constantinem mír. Jejich království však byla zničena, a proto se král Agramant spojil s králem Rodomontem a napadli je.“

„Dobyli je,“ vzpomněl si Rod, „ale jejich vlastní království byla oslabena, protože Dardinel a Constantine bojovali jako d'asi, aby ochránili krásnou Lucinu.“

„Ano, a ačkoliv oba nakonec zahynuli, prodali svoje životy drazé. Agramant a Rodomont získali nová panství, ale brzy se začali přít o moc.“

„Jejich armády byly příliš slabé, aby bránily hrady a současně zajišťovaly zákon a pořádek - a bylo tam mnoho, mnoho vojáků, kteří zběhli a nyní bloudili krajem pátrající po jídle a příbytku. Časem se celý kraj hemžil bandity.“

„Pak selhala i diplomacie, protože Rodomont nabyl přesvědčení, že je dost silný, aby porazil Agramanta.“

„Ale mýlil se.“

„Ano, byli přibližně stejně silní, takže se navzájem roztrhali na kusy. Tím skončil zlatý věk a čtyři království upadla zpátky do barbarství, z něhož před jedinou generací povstala.“

Rod si povzdechl a zahleděl se do dálky. V hlavě mu zvonilo a hučelo křikem a hlomozem strašných bitev, duněním kopyt a řinčením zbraní. Překvapilo ho, když ve vlastních očích ucítil slzy. „Nemůže znovu ožít, dědo?“

„Ano; pokaždé, když vyprávíme ten příběh. Tentokrát jsem ho začal pro tebe, můj vnuku. Ty se teď nacházíš na samotném vrcholku jejich slávy, protože rytíř Beaubras právě vyrazil na svou velkou výpravu a Duhový krystal musí být teprve objeven.“

„Musí být objeven?“ trhl sebou Rod a oči se mu rozšířily. „Ale to znamená, že Ordale ještě nepřišel, aby mu ukázal Pohádkový svět – a Olympia stále čeká na hřebeni hory Stehr! Všechno to teprve přijde – sláva, divy, kouzla!“

„Ano, všechno to přijde.“ Stařec přikývl a v očích se mu zablesklo. „A my jsme spolu prohovořili celou noc, vnuku, východ už plane slunečním úsvitem. Přišel čas, kdy se ubozí, slabí duchové, kteří tu kráčeli, musí vrátit zpět na své hřbitovy.“

„Ne!“ zvolal Rod poplašeně. „Nechod! Musíme si toho ještě tolik povědět!“

„Všechno, na čem doopravdy záleží, už pověřeno bylo.“ Hrabě vstal a začal couvat. „Historie Granclarte a dobro, které je třeba hledat.“

„Ale já tě potřebuju! Bez tebe nemohu být!“

„Ani nebudeš.“ Kolem starce se pomalu začala zvedat mlha. „Jsem v tvém srdci a ve tvé mysli, Rode – nemůžeš být beze mne. Nikdo ti mne nemůže vzít.“

„Ale co Granclarte?“ zavolal Rod. „Jak bez tebe přežije?“

„Skrze tebe, můj dědici. Odkazuji ti ho, kořen, kmen i větve. Nech ho znovu vyrůst, Rodney. Nech ho vyrůst, nech ho znovu vyrůst.“ Jeho hlas slábl, jeho obrysy se rozmazávaly a jeho podstata se rozplývala do mlhy, řídnoucí v paprscích vycházejícího slunce. „Noc

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

je pryč a přichází den - tvůj den, můj vnuku, a teď i tvé říše. Žij v ní, ať tě v ní štěstí provází.“

„Hodně štěstí i tobě...“

Rod stál jako zkamenělý, vlasy na zátylku se mu ježily a díval se, jak se duch rozplývá a mizí, slyšel hlas, který se ztrácel v dáli, teď už zněl tak tiše, že to mohl být jen křik nějakého ptáka: „Hodně štěstí...“

Pak to *byl* křik ptáka, vzdálený, volající, vyzývající...

Rod se odvrátil od mýtiny ozářené sluncem, které právě vyšlo, a vydal se znovu na cestu lesem; srdce měl jako z olova, ale jeho duše jásala.

„Byl tam, Fessi,“ řekl tiše. „On tam skutečně byl.“

„Tak jsem usoudil, podle slov, která jsem tě slyšel pronášet, Rode,“ odpověděl mu velký černý kůň. „Bylo to inspirující.“

Ale neznělo to vesele. Rod se zamračil a tázavě se na něj podíval, pak pochopil. „Je to pro tebe těžké, Starý věrný, když ti takhle připomínám tvého bývalého pána?“

„Roboti neznají smutek, Rode.“

„O nic víc než počítače radost. Jistě.“ Rod se znovu vyhoupl do sedla. „Ale jak mohl čas uplynout tak rychle a tak náhle?“

„To není doopravdy, Rode. Běh času nebyl o nic rychlejší než večer.“

„Jen jsem to tak vnímal.“ Rod potřásl hlavou. „Nu, pak jsem svým způsobem v bezpečí, Fessi. Jsem v Granclarte.“

„Ano, Rode, jsi v bezpečí mnoha způsoby - ale nezapomínej na nebezpečí, kterým musel ten dobrý král čelit.“

„Jak bych jen mohl zapomenout?“ odpověděl Rod. „Ale jak je možné, že tu jsem, Fessi? Proč jsem se zbláznil tak najednou?“

„Svou nejlepší odpověď jsem ti už dal,“ řekl robot jemně. „Teď si musíš najít svou vlastní.“

„Myslím, že jsem ji už našel.“ Rod přikývl. „Ano, myslím, že ji mám.“

„Z příběhů svého děda?“ Robotův hlas zněl překvapeně.

„Ano. Koneckonců, dává to smysl, ne? Myslím rytíře Beaubrase. Právě se vydává na svou výpravu. Musel pro mne poslat, musel mne sem přivolat. Musí existovat nějaký způsob, jak mu mohu pomoci.“

Robot chvíli mlčel, vyhodnocoval Rodovo prohlášení. Pak řekl: „Beaubras jel sám, Rode.“

„Ano, ale byly tam i jiné slavné činy vykonané jinými rytíři na jiných místech, které dopomohly k nalezení Duhového krystalu, Fessi. Možná potřeboval ještě jednoho.“ Rodovi se zablesklo v očích. „Jen si to pomysli - někde v kouzelném kraji jede rytíř Beaubras na svém dobrém hřebci Balincetovi, právě v tomto okamžiku!“

Fess mlčel, uvažoval, přemítal o možnostech.

Najednou přišla chvíle osvětlení. „Fessi, teď jsem zabředl opravdu hluboko do klamných představ, že?“

„Vždycky existuje cesta zpátky, Rode,“ odpověděl robot klidně.

„Ano.“ Rod přikývl. „Ano, existuje, že?“

Obrátil hlavu k východu. „A pokud existuje vždycky, co na tom záleží, když zajdu ještě trochu dál, než se po ní zase vrátím? Nemám pravdu, Fessi? Ano, samozřejmě, že ji mám. Budeme mít alespoň příležitost, aby se nám to omrzelo, že?“

Kapitola 5

Úsvit proměnil zimní les v kouzelnou říši křišťálových kmenů s třpytivými větvemi a ledových katedrál potažených závojem mrazu.

„Ale tohle je kouzelná říše,“ dumal Rod. „Je to Granclarte.“

Fess setrval v mlčení.

„Ou-u-u-u-ů!“

Rod přitáhl Fessovi uzdu. „Co k čertu bylo *tohle*?“

„To nebyl hlas žádného zvířete,“ odpověděl Fess.

„Pak to byl člověk v nesnázích.“ Rod obrátil hlavu svého robotického koně po zvuku. Pak se to ozvalo znovu a Rod se otřásl.

„Pokud je to člověk, tak je spíš zuřivý než raněný.“

„Že by vyl vzteky?“ otázal se Fess.

Bylo to tak a byl to člověk. Ale Rod strnul úžasem, protože to byl jeden z mála trpaslíků, se kterými se Rod na Gramarye setkal kromě Broma O'Berina.

A Brom byl napůl elf...

Trpaslík na něj hleděl krajně nerudně. „To jsem tak vzácný zjev, že na mne musíš zírat s ústy dokořán?“

„Po pravdě řečeno, ano.“ Rod se rychle vzchopil a snažil se co nejlépe zamaskovat svou předchozí netaktnost. „Promiň. Já jsem Rod Gallowglass.“

Čekal nějakou odpověď, ale dostalo se mu jen ironického: „A já jsem Modwis Kovář. Teď, když jsme se navzájem představili, přestal bys zírat?“

„Promiň. To já jen že obvykle nevidám lidi chycené do své vlastní pasti.“

„Ta není moje, ty hlupáku! Copak by *trpaslík* nalíčil takovou past?“

„Jakou?“ Rod se naklonil kupředu, aby lépe viděl. „Nevidím ani pořádně, co to je, natožpak jak je to uděláno.“

„Je to běžné osidlo na zvěř, jako kterékoli jiný.“ Trpaslík se opřel o nejbližší kmen stromu a pozvedl pravou nohu. Ze sněhu na

zemi se mu k pravému kotníku táhl třpytivý řetěz. „Řetěz je vyrobený ze stříbra, takže moje úsilí osvobodit se vychází nadarmo. Kdyby to bylo chladné železo, rozbil bych jeho články natotata - ale nad stříbrem žádnou moc nemám.“

Rod se zamračil: z elfího lidu jen Brom sám dokázal zacházet s chladným železem bez újmy - ale ten mohl pracovat i se stříbrem a zlatem.

„Ted' jsi v Granclarte, Rode, ne na Gramarye,“ připomněl mu Fess, který četl jeho myšlenky.

Rod pozvedl hlavu - to dávalo smysl. „Nu, stříbro nemůže vzdorovat oceli.“ Sesedl z koně a přistoupil k Modwisovi.

„Co chceš dělat!“ zvolal trpaslík poplašeně.

„Odseknout ti řetěz u kotníku. Ted' opatrně.“

„Ani se nehnu.“ Trpaslík přidržel svou pravou nohu nehnutě a trochu s obavami přitom pozoroval Roda.

Očividně pomoc nečekal. To Roda přimělo, aby se zamyslel nad tím, jaký je asi jeho vztah k lidem obecně. A vůbec, co dělal trpaslík sám v lese?

Ne že by to byla Rodova starost. Prostrčil článkem řetězu špičku své dýky a škubnul. Oko se roztáhlo, napjalo a prasklo, řetěz sklouzl z trpaslíkovy nohy.

Trpaslík si ulehčeně oddechl. „Přijmi můj dík za včasnou pomoc.“

„Bylo mi potěšením.“ Rod vstal, zastrčil dýku do pochvy a změřil si svého nového známého. Modwis byla zhruba metr vysoký, široký v ramenou, v bocích a přes prsa. Měl ruce stejně silné jako Rod stehna a stehna, jako byl Rod v pase. Dlouhé vlasy mu volně spadaly na ramena a stejně jako vousy je měl rezavé, tu a tam prorostlé šedí. Nosil žlutohnědé nohavice, zelené boty a halenu, červený plášť a červenou čepici s kožešinovou obrubou. Měl dýku velkou jako malý meč se složitě zdobeným jílcem a pochvou. I on si Roda změřil pohledem od hlavy k patě.

Rod se vrátil k tématu. „Kdo by vyráběl past ze stříbra?“

„Nejspíš někdo, kdo si přál chytit elfa.“

„Nejspíš ano... *Hej!* Rod ucítil, že mu něco svírá kotník.

„Co se děje?“

„Něco je pod sněhem.“ Rod kopl nohou - a nešlo to. Od kotníku se mu táhl řetěz. „Neřekl jsi mi, že je jich tu víc!“

„Popravdě řečeno, nevěděl jsem to.“ Modwis vzal ulomenou větev a vykročil k Rodovi - a padl na tvář do sněhu.“

„Pozor!“

„Nedělej si starost - budu.“ Rod se natáhl, aby Modwisovi podal ruku - a stříbrný řetěz se zadrhl i kolem jeho zápěstí. „Asi jsem si měl dávat pozor o trochu víc! Rychle pryč - než dopadneš jako já.“

Modwis se pokusil vstát - ale stříbrné řetězy už poutaly i jeho předloktí. „Nemůžu!“

„Proč jsi mi neřekl, že - ne, беру zpět. Ty jsi nebyl tak hloupý, abys sahal dolů, že?“

„Ne, i když jsem skoro upadl, když mne ovinul první řetěz. Hej! Spas se, kdo můžeš!“

Další řetězy se plazily ze sněhu a ovíjely se mu kolem prsou a těla.

Rod přeťal články, které mu poutaly zápěstí, pak rozsekl řetěz na svém kotníku. „Nu, chladné železo si s nimi poradí...“

„Jenže je nedokážeš roztínat rychleji, než se kolem mne ovíjejí. Nech mě tady! Zachraň sebe!“

„Hm, nemyslím, že by to bylo třeba.“ Rod se obrátil ke svému oři. „Fessi?“

„Ano, Rode - moje kopyta jsou z ocele.“ Fess vstoupil plazícím se řetězům do cesty. Stříbrná pouta se ovinula kolem jeho nohou - a hned zase odpadla, jak je robot jediným škučnutím roztrhl vedví. Pak se opatrně postavil nad Modwise, tak, že ho svýma nohama chránil proti dalším útokům. „Řekni tomu gentlemanovi, aby se mne chytil za sedlový řemen.“

„Samozřejmě, on tě slyšet nemůže. Hej, Modwisi! Natáhni se a chyt' se sedlového řemene mého koně. Tak bude v bezpečí alespoň horní polovina tvého těla.“

Modwis udělal, co mu Rod řekl. „Ale co moje nohy?“

„Neboj se, je velice přesný.“ Rod se díval, jak Fess prokopává řemeny u Modwisova boku a pod ním. „Teď! Vytáhni se nahoru!“

Modwis se vymrštil a Fess překopl řetěz pod jeho levým bokem. „Připrav se - a drž se pevně!“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Fess se rozběhl mezi stromy a trpaslík se držel pod jeho břichem, jako by mu šlo o život. Teprve když kůň zastavil, svalil se na zem. „Děkuji ti, dobrý muži!“

„Vstaň!“ zavolal Rod. „Do sedla! Jestli jsou další někde poblíž...“

Ale Modwis už byl ve vzduchu a jediným elegantním obloukem přistál přímo v sedle. Fess se obrátil a Modwis se jednou rukou chytil jeho hřívý, zatímco druhou natáhl co nejvíce do strany. Proběhli kolem Roda a ten se chytil trpaslíkova předloktí. Dlouhým skokem se přenesl za něj, na Fessův zadek. Kůň vyčistil cestu od pastí a pak zůstal stát uprostřed třpytících se stříbrných článků.

„Už se nemusíme ničeho bát,“ oddechl si trpaslík. „Unikli jsme jim a pronásledovat nás nemůžou.“

„Ale stejně,“ řekl Rod, „jisti si být nemůžeme. Raději se o kus posuneme, Ocelový oří.“

„Rode, neměl bys poukazovat na biologické nemožnosti...“

„Dobře, Manganová mulo! Prostě jed!“

„No, když na mě chceš být za každou cenu hrubý,“ zabručel Fess, ale obrátil se a vyrazil na cestu.

Modwis se obrátil, aby se podíval na Roda. „Nevím, kdo jsi, Rode Gallowglassi, ale docela určitě jsem rád, že jsem tě potkal. Děkuji ti, smrtelníku, i tvému oří.“

„Vždycky rád pomohu spřízněné bytosti v nesnázích.“ Je zajímavé, že ho tady neznali, pomyslel si Rod - a svým způsobem je to úleva. „Prostě oplat' službu, kterou jsem ti prokázal, další osobě v nesnázích, se kterou se setkáš - tedy až se ujistíš, že to není nějaká bouda. Co jsi vlastně dělal v tom lese?“

„Sbíral jsem lískové větve, abych z nich nadělal uhlí pro svou kovárnu. A ty?“

Rod se nervózně ošil. „Asi by se dalo říct, že jsem na útěku. Kdo myslíš, že nastražil ty pasti?“

„V tom směru mám více méně jistotu,“ opáčil Modwis. „Musel to být nějaký černokněžník, protože kdo jiný by dokázal, aby se stříbro pohybovalo jako hadi?“

Rod přikývl. „Na tom něco je. Přinejmenším jsem doufal, že se tady tímto způsobem nechovají řetězy normálně.“

„Tady?“ Modwis se zamračil. „Odkud přicházíš, smrtelníku?“

„Z jiného světa,“ vysvětlil Rod. „To se tu a tam stává.“

„Když to říkáš, věřím ti.“ Ale zamračený výraz v jeho obličeji se ještě prohloubil. „Jak ses dostal do Granclarte?“

„Kouzlem - a ne tak docela nedobrovolně, přiznávám.“

Ted' se Modwis usmál. „Jistěže - protože kdo by si nepřál dostat se do Granclarte, pokud by mohl? Ale před kým utíkáš?“

„Před svou ženou a dětmi,“ přiznal Rod čestně. „Víš, tak trochu jsem se zbláznil a nedokážu předem odhadnout, kdy mne popadne vztek - takže jsem si řekl, že se raději odklidím stranou, abych jim ještě neublížil. Což je současně varování pro tebe.“

„Dobře, tak ted' už jsem varován.“ Trpaslík se znovu zakabonil. „Říkáš tedy, že tě sem přivedlo tvé šílenství?“

Rod přikývl.

„Pak mu musím vzdát dík, protože jsi přišel právě včas - přesto tě raději vrátím ke tvé ženě a dítkám. Pokud ovšem chceš.“ Zamračil se. „Chceš?“

Jeho otázka Roda překvapila. Potlačil první impuls přisvědčit, protože si nebyl jist, jestli je pravý, nebo pouze vyvolaný zvykem. Místo toho našpulil rty, zadíval se do hloubi lesa a prozkoumal své pocity. „Chci,“ řekl pomalu, „ale musím přiznat, že by mi nevadilo dát si při tom načas.“

Modwis zaburácel; Rod předpokládal, že pobavením, ale skrze vousy se to nedalo rozeznat. Buďto pobavení, nebo podrážděný trávicí trakt. „Pak můžeme rovnou začít hledat způsob, jak tě dostat zpátky, protože to bude trvat dlouho. Bylo kouzlo, které tě sem přeneslo, dobré nebo zlé? V tom totiž spočívá jádro problému.“

„Nu, ať už to udělal kdokoliv, nemyslím, že mu šlo o mé dobro.“

„Pak se jím musíme zabývat my. Je docela možné, že ten, kdo na mne nastražil stříbrné řetězy, nastražil zase jinou past na tebe.“

„Možná. Máš snad na mysli nějakého konkrétního pytláka?“

„Ano.“ Modwis se zatvářil ponuře. „Přebývá na východě ve starém hradě umístěném vysoko na skalním útesu a kraj kolem něj je poznamenán zkázou a úpadkem. Supi jsou jeho slavíci a mrchožraví šakalové jeho psi.“

„To zní opravdu kouzelně. A má ten milý chlapík nějaké jméno?“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Gormlin mu říkájí, přestože jen nemnozí se odvažují vyslovit jeho jméno nahlas.“ Modwis se zahleděl na východ. „Já však ano, protože já jsem přísahal, že se postarám o naplnění jeho osudu! Slyš mne, Gormline, teď ukaž, co umíš!

Protože já najdu způsob, jak ti zbořit ten tvůj hnusný hrad na hlavu!“

Modwis zmlkl, jako by očekával odpověď. Rod se přistihl, že je na tom stejně, a zvedl se v sedle, aby přerušil napětí okamžiku. „Máš nějaký, ehm, konkrétní důvod, proč ses proti němu vypravil? Nebo máš jen takový koníček likvidovat zlo?“

„Z části je to to první, ale z části i to druhé,“ zavrčel Modwis. „Byla jedna dívka, Rode Gallowglassi, a přestože nebyla sebemenší možnost, že by se na mne usmála, toužil jsem udělat cokoliv pro její štěstí.“

„A ten zloduch ji unesl?“

„Ano, a nikdo neví nic o jejím osudu. Rozeberu hrad kámen po kameni, když to bude nutné, ale osvobodím ji nebo pomstím její smrt! Tomu jsem zasvětil svůj život!“

„Statečná slova, jen co je pravda,“ poznamenal Rod tiše. „Mohu ti pomoci?“

„Tohle není tvoje břímě, Rode Gallowglassi.“

„Možná, že není,“ odpověděl Rod pomalu, „ale copak jsi právě neřekl, že Gormlin může být tím, kdo mne sem dostal?“

Modwis neodpověděl.

„Nebo mě sem mohl přenést někdo jiný, abych proti němu bojoval?“

Modwis váhavě přikývl.

„Takže,“ řekl Rod, „pokud mne sem dostal, budu ho muset přesvědčit, aby mne zase vrátil - a pokud ne, ten čaroděj, který to udělal, mne jistě propustí, až splním svůj úkol.“

„Možná,“ odušil Modwis, „a to 'možná' platí i pro to 'možná', třikrát za sebou. Nemohu ti slíbit nic, Rode Gallowglassi.“

„To je v pořádku - ani já ne.“ Rod pokrčil rameny. „Tak či tak, zní to jako dobrý způsob, jak si prohlédnout zemi. Kupředu.“

Modwis se prudce otočil a vytřeštil na něj oči. „Zbláznil ses?“

„Po pravdě řečeno - ano.“

„Určitě ano, protože jinak bys nemluvil tak lehkomyšlně o cestě do dračího chřtánu! Jak si myslíš, že se dostaneš živý za jeho hradby?“

„Plán útoku vymyslím, až uvidím jeho hrad. Jak se tam dostanu, no - mám takový koníček, víš...“

„Má to něco společného s kouzelnými koňmi, kteří dokážou roztrhat zakleté stříbro?“

„Aha, tak ty sis všiml, že Fess není obyčejný hřebec, že? Ano, něco takového jsem měl na mysli - on a já máme několik zbraní, které nám naše skromnost brání ti ukázat. A některé z nich se ani ukázat nedají - jen následky jejich působení.“

Modwis se mu zadíval zpříma do očí. „Chceš říct, že jsi černokněžník?“

„Ne, esper. To není magie, ale vypadá to tak.“

„Čím se to liší?“

„No,“ zauvažoval Rod, „nečerpám svou magii ze zla.“

„Takže od Boha?“

Rod pokrčil rameny. „Je to nadání, se kterým jsem se narodil. Samo o sobě není ani zlé, ani dobré.“

„To záleží na tom, jak ho užiješ?“

Rod přikývl. „A k jakému účelu. Ano.“

„A zatím ses nesetkal s nikým, kdo tě předčí, co?“ Modwisův hlas překypoval sarkasmem.

„Pořád ještě žiju, ne?“

Modwis se zamyslel. „Na tom něco je.“

„Je to můj nejpádnější argument. Tak co říkáš? Vezmeš mne s sebou na cestu na východ?“

Modwis se zašklebil jako žralok. „Ano, a udělám to rád! Máme-li zemřít, zemřeme!“

„Tohle přesně jsem sice na mysli neměl - ale pokud nás něco takového čeká, nemyslíš, že bychom to lépe snášeli s plnými žaludky? Už je to nějaká doba, co jsem naposledy jedl.“

„Mám malý dům nedaleko odsud.“ Modwis se obrátil zpátky k Fessově hlavě. „Tajemný koni, kupředu! Na příštím rozcestí zaboč na jih a brzy ti nabídnu teplou stáj a dobré seno.“

Fess na příštím rozcestí zahrnul svědomitě na jih. Koneckonců, byl zvyklý udržovat zdání.

Kapitola 6

Modwis podal Rodovi sedícímu na lavici u ohně korbel piva a pak se začal točit kolem plotny. V místnosti bylo dostatečně hlučno, aby se Rod mohl odvážit tiché diskuse s Fessem.

„Tak co si o tom myslíš, Kovový koni? Bylo to naaranžované nebo co?“

„V každém případě to obsahovalo i určité elementy halucinace, Rode,“ odpověděl Fess váhavě.

Rod se zamračil. „Nechtěl bys to rozvést?“

„Ne.“

Rod sevřel rty do úzké čárky. „Dobře, tak začnu já. Co jsi viděl?“

Fess si povzddechl. „Osobu, kterou vnímáš jako trpaslíka, Rode, přesněji řečeni lupruchána.“

„Lupruchána! Takže - Kelly?“

„Ne, Rode - cizinec. Zdá se, že mluví pravdu, když tvrdí, že se jmenuje Modwis.“

„To nezní zrovna irsky.“

„Kellyho příjmení také ne.“

V Rodově hlavě zazněl poplašný zvonek. „Tak co si z toho mám vlastně vybrat? Brom mi přidělil chůvu?“

„Nic nenasvědčuje tomu, že by to bylo smluveno předem,“ odpověděl robot. „Ten elf byl skutečně lapen ve stříbrných tenatech, když jsi ho našel.“

„Koho by napadla taková strašná past? Ne, беру zpět - samozřejmě někoho, kdo chtěl hrnec zlata. Ale proč tam nebyl lovec, aby na své pasti dohlédl?“

„Možná uprchl, když ses objevil ty.“

„To vypadám *tak* hrozně?“

Fess neodpověděl a Rod se rozhodl, že v tomto bodě nebude naléhat. „A co ten útok oživlých řetězů?“

„Viděl jsem jen popínavé rostliny, Rode - ale byly zelené, což je v zimě neobvyklé, a skutečně ovíjely tebe i Modwise.“

„Což je přinejmenším divné,“ řekl Rod. „Možná, že lovec je telekinetik a zase *tak* daleko neuprchl.“

„To je možné...“

„Nebo je možné, že to celé nastražil Modwis.“ Rod cítil, jak se mu podezíravostí ježí vlasy na zátylku.

„Lupruchání skutečně mívají určité psychotronické schopnosti.“

Rod se zašklebil a v duchu ho napadlo, jestli se ho robot jenom nesnaží konejšit.

„Dávej si pozor, abys nevypil příliš mnoho piva, Rode,“ varoval ho Fess. „Ještě jsi nic nejedl.“

Přinejmenším tohle uklidňovalo.

Pak čas spekulací pominul, protože Modwis položil na stůl talíř vrchovatě naložený masem a vejci a vedle postavil košík s rohlíky. Rod upřel svou pozornost na mnohem důležitější záležitosti.

Modwisova pohostinnost byla prostá, ale hojná - kdyby měl Rod sníst všechno, co mu bylo nabídnuto, určitě by pak upadl do kómatu. Kupodivu však zjistil, že ho chuť k jídlu přešla po několika prvních soustech, a to ho dělalo nervózním. „Děkuji za pohostinství, Modwisi, ale musím zase vyrazit na cestu.“

Trpaslík se na něj podíval. „Jak je to dlouho, co jsi naposledy spal?“

Rod zauvažoval a rozhodl se, že tato otázka nebyla relevantní. „Ted' spát nemůžu. Děkuji ti, ale musím vyrazit.“

(Musím se nad tím zamyslet, pomyslel si.)

Trpaslík bez jediného slova vynesl zbytky jídla na zápraží, začiřikal jako ptáci a rozhodl to, co Rod nechal, slétajícím se opeřencům. Pak očistil talíře pískem a sundal ze stěny vak. Nádobí uschoval do něj, pak zabalil jednotlivé kusy jídla, které zbyly na stole. Ještě si smetl drobky do dlaně a rozhodl je na zápraží, pak vzal z háku na zdi velký železný klíč. Zdvořile pokynul Rodovi, aby vyšel ven.

Rod si teprve teď uvědomil, co celý ten obřad znamená. „Hej, počkej moment! Nejdeme hledat Gormlina - a ty se mnou nemusíš chodit.“

„To je pravda.“ Modwis otočil klíčem v zámku, pověsil si ho na krk a vzal si hůl, která stála opřená o ozdobný dvevní sloupek. „Ale jistě mi nechceš odepřít, abych tě na cestě doprovázel.“

„No - ne, samozřejmě, že ne. Vlastně jsem rád, opravdu.

Ale kam jdeš?“

„Několik mil tamtím směrem. A kam jdeš ty?“

„Ehm - no... vlastně jdu stejným směrem.“

„Tak vidíš!“ Modwis se rozzářil a poplácal ho po rameni. „Šťastnou náhodou máme stejnou cestu! Nebylo by divu, kdybychom společně došli až k jejímu konci.“

A vyrazili lesem, zatímco Rod měl kdesi vzadu v podvědomí nutkavý pocit, že ho někdo převezl. Zase.

Po hodině Rod zastavil koně a sesedl. „Fajn. Teď je řada na tobě, abys jel.“

Modwis pobaveně vzhlédl. „Myslíš si, že jsem tak slabý, že potřebuji dodatečné končetiny?“

„No... Když to říkáš takhle, tak ne. Ale je to pohodlnější. A rychlejší.“

„Musel bych jít více než den bez odpočinku, abych se unavil. A co se rychlosti týče, nasad' tempo a já se přizpůsobím.“

Rod nebyl proti to vyzkoušet - ale koneckonců času měl dost, a tak nechal Fesse, aby šel svou obvyklou pomalou chůzí. Modwis se přemluvit nenechal, a proto Rod po chvíli zanechal přesvědčování. Když se ale zastavili ve vesnici, aby si tam odpočinuli, Rod koupil osla, nechal se od jeho původního majitele zahrnout díky za opravdovou zlatou korunu, kterou za něj zaplatil, a nabídl ho Modwisovi. Ale trpaslík na něj nenasedl, nýbrž ho vedl za ohlávkou, dokud Rod nedal najevo své rozpaky. Teprve pak nasedl. Společně se pak vydali vstříc romantice a dobrodružství.

Pozdě odpoledne vyjeli z lesa a ocitli se v otevřené krajině, svažující se od Skalnatého pohoří k severní náhorní rovině. Náhorní rovina? Na náhorní rovině přece bylo Runnymede, ne severní baronie! Rod si náhle s pocitem mírné závratě uvědomil, že je skutečně na

Granclarte, a ne pouze na poněkud zamaskované Gramarye. Alespoň se to tak jevilo...

Nu, z pohledu na jezdce, který se k nim blížil po cestě, se to určit nedalo. Na sobě měl černé brnění a jel na koni, který by svou rozložitostí zahanbil pivovarský vůz. Bylo těžké určit, kdo nosí lepší brnění, zda kůň, nebo jezdec...

Rytíř před nimi zastavil a pozvedl hledí. „Bud' zdrav! Jsi rytíř, nebo zeman?“

„Vlastně ani jedno, ani druhé,“ odpověděl Rod s úsměvem. „Nikdo mne ve skutečnosti nepasoval, ale do šlechtického stavu jsem povýšen byl. Rodem jsem ovšem druhý syn druhého syna.“

„Pak jsi bezpochyby rodem rytíř!“

„Už to tak vypadá, i když to nikdo nezoficiálně.“ Pak si Rod všiml znaku na rytířově štítu a strnul.

Byla to stříbrná ruka se zaťatou pěstí, dopadající na černé pole – a Rod znal ten prostý, strohý erb stejně dobře, jako znal svého Fesse. „Omlouvám se, sire rytíři. Vím o tobě, že jsi muž vzácných ctností!“

„Příliš mne přeceňuješ, sire. A máš nade mnou výhodu, protože už jsi o mně zjevně slyšel a znáš mne podle mých činů. Pověz, kdo jsi ty?“

Rod polkl. „Jsem Rod Gallowglass, lord Velký čaroděj království Gramarye.“

„Čaroděj!“ Rod měl rázem na krku špičku jeho meče. Nevzpomínal si, že by viděl, jak ho rytíř tasil, ale byl tam. „Je tvá magie bílá, nebo černá?“

„Vlastně ani jedno, ani druhé - je taková, jaká je.“ Rod meč ignoroval (ovšem po čele mu stékal pot) a díval se zpříma do modrých očí rytíře. „Byl tvůj meč vyroben s pomocí bílé, nebo černé magie?“

Špička se nezachvěla a obličej za ní se nyní zdál ještě kamennější než předtím. „Kováři používají svou vlastní magii, to ano - zařikáním dodávají moc oceli, kterou kovají, a čepele mečů pokrývají runami. Ale jestli je jejich magie bílá nebo černá, záleží na kováři.“

Rod přikývl. „Tak je to i se mnou. Nejsem svatý a neumím dělat zázraky - ale nejsem oddán ani Satanovi; odmítám ho stejně jako veškeré jeho dílo.“

Meč se stále ještě ani nezachvěl. „Magie musí pocházet buď od Boha nebo od Satana. Která je ta tvá?“

„Od Satana nepochází určitě - a žiji s nadějí, že se dostanu do nebe.“

Rytíř hleděl Rodovi ještě chvíli do očí a pak svůj velký meč zastrčil do pochvy. „Pak jsi bílý čaroděj.“

„Když myslíš.“ Roda zalila vlna úlevy a nějak mu nepřipadalo vhodné se s ním o to přít. „Ale jestli chceš mít jistotu, proč nevyzkoušíš mou povahu. Nebudu se uchylovat k magii, pokud ty se nebudeš uchylovat k meči.“

Rytíř z něj stále nespouštěl oči, pak se trochu usmál.

„Přijímám. Jakou zbraň budeme zápolit?“

Rod kývl hlavou k vrbám lemujícím potok u cesty. „Předpokládám, že by tam dva podnikaví gentlemani mohli najít pár šest stop dlouhých tyčí.“

Rytíř se ušklíbl. „Jak říkáš. Jelikož nemám panoše, mohl by ten tvůj vybrat zbraň i pro mne?“

„No, on to vlastně není můj panoš...“

„Samozřejmě, že jsem!“ Modwis se v mžiku svezl ze svého osla. „Okamžik, dobří rytíři!“ A s pozoruhodným spěchem zmizel ve vrbínách.

Rytíř se zamračil. „Jestliže není tvůj panoš, kdo je to?“

„Jen můj přítel,“ odpověděl Rod, „a ještě k tomu nový. Ale řekl bych, že spolehlivý.“

Rytíř přikývl. „O trpaslících je známo, že mají srdce z dubu. Jen zřídka někomu projeví svou oddanost, ale pak je pevná jako skála.“

Modwis se vrátil se dvěma dlouhými holemi, vyrobenými z větví zbavených listů a menších větvíček. „Prokázali jste mi čest, pánové a rytíři.“

„Stejně jako ty nám,“ odvětil rytíř v duchu nejlepší rytířské tradice. Sesedl z koně. Rod se nedokázal ovládnout, aby necívil - muž, jenž dokázal sesednout z koně v plném plátovém brnění bez pomoci kladkostroje, musel být přímo fantasticky silný.

Ovšem tohle přece byla fantazie... „Raději bych neměl žádnou výhodu,“ řekl přesto. „Tvé brnění tě musí velice tížit, sire.“

Rytíř ledabyle pohodil přilbou. „Co je taková váha pro opravdového rytíře. Ale abych neměl výhodu *já*, musím před tebou obnažit hlavu.“ Uchopil svou přilbu oběma rukama, povolil ji a pak si ji sejmul. Kadeře zlatých vlasů mu spadly na ramena, ploché, svažující se čelo ubíhalo dozadu od výrazných nadočnicových oblouků, částečně zakrytých hustým světlým obočím. Pod nimi měl pár velkých, hluboko zasazených očí nad vystupujícími lícními kostmi a oddělenými orlím nosem. Široké, úzké rty se skvěle hodily k silné čelisti a hranaté bradě. Rod cítil, jak mu srdce divoce buší - rytíř vypadal přesně tak, jak si ho vždycky představoval.

Samozřejmě, řekl monitor v jeho mozku.

Rytíř vzal hůl, zatočil jí nad hlavou, aby se rozcvičil, a pak ruku s ní zase spustil. „Jsem vám k službám, pane.“

Rod se ušklíbl. Cítil, jak ho zaplavuje nadšení z nadcházejícího boje - a s takovým protivníkem! Věděl, že bude mít obrovské štěstí, když vybojuje alespoň remízu, ale na tom nezáleželo - bylo to stejně vzrušující jako zpívat v Covent Garden s Domingem.

Modwis stál stranou a nedočkavě přešlapoval.

Kroužili kolem sebe, oba se šklebili, oči jim plály, hole drželi před sebou, ve střehu. Potom rytíř zvolal: „*Avaunt!*“ a konec jeho hole zasvištěl vzduchem tak rychle, že ho Rod stěží zahlédl. Ale nějak se mu podařilo zvednout svou vlastní hůl dost vysoko a zvuk jejich nárazu se ostře odrazil od skal stovky metrů za nimi.

Síla úderu Rodem otřásla tak, že byl ochoten přísahat, že se mu rozvibrovaly samotné kosti.

Přemýšlet o tom však neměl čas - spodní konec rytířovy hole už mířil na jeho kolenní česku. Tento úder vykryl jen tak tak, ale síla úderu způsobila, že mu o koleno narazila vlastní hůl. Ucouvl, poplašený bolestí v kolenním kloubu, a další rytířovu ránu zachytil ve velice defenzivní pozici: vkleče na jednom koleni. Rod si uvědomil, že musí co nejrychleji přejít do ofenzívy a nízká pozice byla příhodná pro útok na holeně. Rána dopadla, ale rytířovy holeně jen zazvonily a hůl se odrazila s takovou silou, že Rodovi div nevypadla z rukou. Okamžitě zaútočil na rytířovu hlavu. Ten ránu samozřejmě vykryl a ihned ji oplatil s takovou silou, až Rod zavrával. Ztracenou rovnováhu se mu podařilo získat právě včas, protože další úder mířil

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

na jeho holeně. Vykryl ho, zachytil rytmus protivníkových útoků (konečně!) a vyrazil dolním koncem hole proti rytířovu pasu. Hůl zachytila kroužkovou košili mezi pláty brnění a vyvedla Rodova soupeře z rovnováhy natolik, že měl čas zasadit druhý úder na jeho nekrytou hlavu.

Podářilo se! Ozvalo se ošklivé duté zadunění. Ne že by způsobilo velkou škodu. Rytíř sice ucouvl, ale pak jednoduše potřásl hlavou a vrhl se znovu do boje.

Rodovi to však poskytlo dost času, aby rozehrál vlastní taktiku boje. Roztočil hůl takovou rychlostí, až z ní byl jen rozmazaný kruh rotující kolem osy skloněné pod úhlem pětáctyřiceti stupňů - správně měla být vodorovná, ale hůl byla pro takový manévř příliš dlouhá.

Rytíř se zamračil: tohle pro něj bylo očividně nové. Přesto však odvážně zaútočil na Rodovu hlavu.

Krak! Hůl vyletěla rytíři z rukou. „*Parbleu!*“ vykřikl a začal si mnout otřesené ruce - plechové rukavice mu byly v tomto případě spíš na obtíž než na ochranu. Pak skočil, popadl svou hůl a posupně stiskl rty.

Rod přestal vířit tyčí, opřel se zády o nejbližší strom, sevřel svou zbraň oběma rukama a napřáhl ji proti soupeři. Teď to přijde, pomyslel si.

Přišlo. Najednou byl v samotném středu tornáda ran, které na něj dopadaly jako blesky při bouři. Pohotově je vykrýval vlastní holí, odrážel úder za úderem a kontroval, když to šlo, dolním koncem na nohy, horním na hlavu, ještě jednou horním na rameno, na nohy, na hlavu...

Ale pak dolní konec rytířovy hole prošel Rodovou obranou a zasáhl ho do trupu. Náraz vyrazil Rodovi dech; chvíli lapal po vzduchu a bojoval s bolestí, která ho zaplavovala, pak se mu před očima ztmělo a on padl na zem.

Potom bylo zase světlo a on opět mohl dýchat, a Modwis mu otíral hadrem namočeným ve studené vodě obličej. Zhluboka nabral vzduch do plic, pomyslel si, že to byl ten nejsladší doušek po hodně dlouhé době, a posadil se. Trpaslík ho okamžik objímal rukou kolem ramen, pak Rod uviděl zlatovlasého rytíře, jak se opírá o svou hůl

a záhadně se usmívá. „Můj dík za skvělý boj, mylorde. Tvá zručnost s holí je pozoruhodná.“

„Ne tak velká jako tvoje.“ Rod se zašklebil, sykl bolestí a dodal: „Ne že bych čekal něco jiného.“

„I tak sis vedl výtečně.“ Rytíř mu podal ruku a pomohl mu vstát na nohy. „Ocenil bych tvou společnost na své další cestě, mylorde.“

Rod vytřeštil oči. Nevěřil svým vlastním uším: *on* má putovat s tímto hrdinou? S mužem, který vždycky putoval sám? „Já - budu poctěn.“ Najednou si uvědomil Modwisovu ruku na své. „Ale nemohu opustit svého panaše.“

„Věrný a spolehlivý společník má na cestách nesmírnou cenu. Doprovodíte mne - oba dva?“

„No... samozřejmě,“ odpověděl Rod nevěřičně. „Cokoliv bude v našich silách.“

„Ano,“ zamumlal Modwis.

„Můžeš mi být velice nápomocen, zejména znáš-li zdejší kraj.“ Rytíř se zamračeně rozhlédl po údolí před nimi.

„Prožil jsem tu celý svůj život,“ odpověděl Modwis. „V okruhu deseti mil není jediný pařez nebo kámen, který bych neznal.“

„Takové znalosti potřebuji,“ přikývl rytíř. „Vězte, že bojuji proti zlovolnému černokněžníkovi, který zaklel můj zrak tím způsobem, že nejsem schopen najít cestu.“

„To je vskutku ošklivá kletba,“ zamumlal trpaslík.

„To tedy je. Už třikrát jsem zapadl do močálu a jednou jsem se zřítíl ze skály, přestože bych mohl přísahat, že přede mnou leží rovina. Nebyl jsem si ani jist, že jste tu skutečně byli, když jsem vás spatřil.“

„Hanebné,“ přikývl Rod. „Já sám se nacházím pod vlivem podobné kletby.“

Modwis se na něj podíval překvapeně a rytíř zrovna tak. „Také máš zakletý zrak?“

„To ani ne,“ zamumlal Rod, „spíš vidím věci, které ve skutečnosti nejsou.“ Na okamžik kletba zeslábla a on před sebou viděl jen rovnou cestu ztrácející se pod olověně šedým nebem v mlze, s hlubokými závějemi po stranách.

„To černokněžník ošálil tvůj zrak,“ poznamenal Modwis. „Hanebný černokněžník, jenž chce před tebou takto zakrýt věci, které jsou skutečné.“

Slunce zase začalo pražit na prašnou cestu vinoucí se mezi letní zelení a rytíř se znovu objevil. Rod se uvolnil a vysvětlil: „Ale jediné iluze, které vidím, jsou lidé a obludy.“ Chvilkový záblesk pravdy ho přiměl, aby dodal: „A roční období. Nezdá se, že bych měl potíže s geografickými rysy.“

Rytíř se ušklíbl a poklepal ho po rameni. „Pak je dobře, že jsme se setkali, ty a já! Já uvidím správně lidi a ty zase krajinu! Pojďme, vypravíme se spolu proti tomu zatracenému černokněžníkovi a vyčistíme od něj zem!“

Úšklebek byl nakažlivý; Rod se nedokázal ubránit, aby mu ho nevrátil. „Jen pro případ, že bych se spletl, Modwis nás bude kontrolovat. A můj kuň, samozřejmě - on je velice dobrý v rozeznávání skutečnosti.“ Ignoroval bzučení, které se mu ozývalo v uchu. „Co je to za černokněžníka?“

„Nějaký vesnický křupan a neschopný učeň nějakého kejklíře, řekl bych,“ odpověděl rytíř opovržlivě. „Až doposud o něm nikdo ani neslyšel a zaručuji ti, že v budoucnu o něm už nikdo ani neuslyší.“

„Ale jak se jmenuje?“ naléhal Rod. „Nazývá se 'Saltique',“ odpověděl rytíř, „a nepochybuj o tom, že ho jaksepatří osolíme.“

To bylo opravdu nezvyklé jméno, což bylo zvláštní, protože Rod znal Kroniky Granclarte nazpaměť.

„Duch tvého dědečka neříkal, že budeš pokračovat v epopeji, Rode,“ zamumlal mu Fess do ucha.

„Nasolíme ho pro další využití?“ předstíral Rod zděšení. „Proč ho raději neodstranit jednou provždy?“

„Buď si jist, že se mu dostane takové odměny, jakou si zaslouží,“ odpověděl rytíř. „Ale nejdříve musíme najít jeho doupě.“

„Slyšel jsem o něm různé zvěsti,“ poznamenal Modwis. „Musíme ho hledat na západě, pánové.“

„Ale to už jsme skoro tam!“ zvolal rytíř a plácl Modwise do zad. „Jak můžeme neuspět, teď, když mám dva tak spolehlivé průvodce. Na koně, mylordé! Vzhůru!“

Nasedli a vyrazili dolů do údolí - a Fess se nedokázal zbavit dojmu, že se jeho pán vrací do dětství.

„Jen si to pomysli, Fessi!“ horoval Rod nadšeně. „Jedu s ním! Doopravdy jedu s ním!“

„To je vzácná čest.“ Fess měl o Roda čím dál větší starost, teď ještě víc, než když začal najednou mluvit sám se sebou. To samo o sobě by bylo dost zlé, ale ještě horší bylo, že to dokonale dávalo smysl.

Rod vystřízlivěl a něco z jeho nadšení se po robotově poznámce vytratilo. „Tak kde je ten červ v jablku, co? Víš, připadá mi skoro povědomý... strašidelně povědomý...“

„A to by neměl?“

„No, jistě, měl by vypadat tak, jak jsem si ho vždycky představoval.“ Rod se zamračil na vysokou, rozložitou postavu muže, který ujížděl na koni před ním. „Jenže to by mi měl být jen povědomý a tečka. Tak proč mám ten neodbytný pocit, že mi připomíná někoho, koho jsem kdysi znal?“

„To je naprosto přirozené.“

„Jo, myslím, že si ho má dětská mysl stvořila podle nějakého dospělého, se kterým jsem se kdysi setkal.“

Fess mlčel.

„Jen si to pomysli - jedu s ním, na jeho výpravu!“ Rod cítil, jak jeho duch opět stoupá k nebesům. „Nikdy se nevrátím zpátky do reálného světa.“

„Přesně v tohle nejspíš tvůj nepřítel doufá,“ poznamenal Fess.

„Tak nekaž mi radost! Hurá za dobrodružstvím! Jedu na výpravu za Duhovým krystalem s velkým rytířem Beaubrasem!“

Kapitola 7

Putovali nějaký čas, než Roda napadlo se zeptat: „Kam vlastně míříme, pane rytíři?“

„Zachránil paní mého srdce, krásnou Krasomilu, lorde Gallowglassi,“ odpověděl rytíř.

Skvělé. Ale Rodovi to nestačilo. „Kde je uvězněná?“

Rytíř smutně potřásl hlavou. „Není spoutaná v podzemní kobce, lorde Gallowglassi, ale zakletím. Přebývá ve Vysoké věži, jíž vládne lady Kazimíra.“

Další nový element nepatřící do dědečkova vyprávění.

„A kde je ta Vysoká věž?“ zeptal se Modwis.

Roda potěšilo, že to bylo nové i pro něj.

„Ukřývá se v oblacích, na vrcholku hory Mrzutosti,“ odpověděl Beubras. „Je pouhých osmdesát stop vysoká, ale dolních šedesát stop je bez jediného otvoru. Je hladká jako dřík šípů.“

„Celkem bezpečné zařízení,“ poznamenal Rod. „Ale nikoliv nejrozumnější pro obranu, o estetice nemluvě. Existuje nějaký zvláštní důvod, proč v dolních třech čtvrtinách nejsou okna?“

„Aby ti nahoře mohli shlížet na ty pod sebou - a stejně tak na ostatní, kteří nemohou vidět svět z vrcholu Vysoké věže.“

Rod pomalu přikývl. „Řekl bych, že se jim líbí mít všechny pod sebou.“

„Ano. Nepřijde tam nikdo, komu by se to nelíbilo - bohužel.“ Rytíř svěsil hlavu. „Moje paní je nejkrásnější v celém kraji, ale každý z nás má nějakou slabinu - a tohle je ta její.“

„Podle toho, co říkáš, mi nepřipadá, že bys vinu přisuzoval tak docela jí.“

Beubras jel chvíli mlčky, pak přikývl. „Možná je to tak, protože ačkoliv se zdá, že tam přišla dobrovolně, zakleta mohla být už předtím.“

„Jinými slovy šla tam dobrovolně, protože jí tam táhlo její zakletí.“ Rod přikývl; takhle už to s mladými dívkami a vysokým

životním stylem chodilo. Přesto chápal, jak to sir Beaubras myslí - podlehla kouzlu, protože jí připadalo svůdné. „Paní věže, lady Kazimíra... ona je něco jako čarodějka.“

„Je mocná černokněžnice, pane, a svou moc čerpá z mladých lidí, které k sobě láká. Znamením její zkaženosti je i to, že si oškliví očistný dotek vody.“

„Nesnáší vodu?“ podivil se Rod. „Co její lidé pijí?“

„Jenom víno a destiláty z vína, které je činí ještě náchylnější podvolit se jejím vrtochům.“

„Můj ty smutku!“ Rod vytřeštil oči. „Jak to spolu vůbec vydrží?“

„Plní své komnaty sladkými vůněmi vznikajícími pálením vonných dřev a pryskyřic, takže ti, kdo tam přebývají, svou zkázu necítí.“

„Chceš říct, že lidé, kteří pobývají ve Vysoké věži, jsou trvale pod vlivem kadidel?“ Rod potřásl hlavou. „No jistě, co je to se mnou? Samozřejmě, že jsou.“ Otrásl se. „To je vskutku strašné a nelidské vězení, sire Beaubrasi! Proti tak hroznému pevnosti se nesmíš vypravit sám.“

„Nemohu po tobě žádat, abys mne doprovázel na tak zlé místo, lorde Gallowglassi.“

„Nemusíš - pojedu dobrovolně. Pokud si ovšem nemyslíš, že bych ti na takové cestě překážel.“

Rytíř se k němu obrátil a obdařil ho zářivým úsměvem. „Samozřejmě, že ne! Jsi přece čaroděj, ne? Dozajista mi budeš velice užitečný v boji proti té čarodějce Kazimíře!“

Rod jen doufal, že má pravdu.

* * *

Slunce už překročilo zenit a Rod se začal rozhlížet po nějaké hospodě, když je Modwis zastavil zdviženou rukou. Přitáhli koním uzdy a rytíř se zamračil. „Co se děje, příteli?“

„Na tomhle místě se mi něco nelíbí.“ Modwis se vážně zahleděl na cestu před sebou. Pole a louky ustupovaly vysokým tmavým dubům a jilmům, které svými větvemi zakrývaly cestu jako baldachýn. „Je to tu jako stvořené pro lupiče.“

„To je dost pravděpodobné; místo je jako stvořené k přepadení ze zálohy.“ Beaubras pozvedl hlavu a odhalil zuby v zlověstném

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

úšklebku. „Tím hůř pro ně. Je to od tebe hezké, Modwisi, že jsi mi našel něco, co mne pobaví. Lorde Gallowglassi, pokud se někdo dá na lupičství, mám za to, že si zaslouží přísný trest. Co říkáš?“

„Docela určitě,“ odpověděl Rod statečně, ale když zajížděli mezi stromy, vlasy na temeni se mu ježily napětím. Přál by si, aby dokázal mít stejnou radost jako rytíř Beaubras z vyhlídky na...

Náhle se ozval křik navozující dojem smečky lokomotiv a z porostu vyběhla tlupa lupičů. Byli ošuntělí, ale mohutní, šaty měli stejně roztrhané a špinavé jako zbraně udržované a lesklé. Dva z nich měli halapartny, dva meče a jeden pouze kyj. Ale byl to velký kyj opatřený hřeby a ty hřeby byly najednou nepříjemně blízko Rodovým spánkům. Uhnul a křikl naprosto zbytečné varování ostatním. Fess uskočil a při tom byl zasažen kyjem, který Roda neškodně minul. Síla nárazu jej však vyhodila ze sedla a způsobila, že přistál tvrdě na zádech. Dopad mu vyrazil dech a na okamžik ho ochromil; zoufale bojoval o doušek vzduchu a současně se stejně zoufale pokoušel postavit na nohy. Fess výhruzně zaržál a vyskočil, aby ho zakryl svým tělem před banditou s kyjem a jiným ozbrojeným mečem, který se také nebezpečně přiblížil. Fess se pokusil vykopnout zadními i předními kopyty současně a jeho řídicí program se zhroutil: končetiny mu ztuhly a hlava mu bezvládně spadla mezi přední nohy.

Alespoň však poskytl Rodovi dost času, aby se pozvedl na jednom lokti a slzícíma očima si prohlédl lupiče. Vypadali trochu rozmazaně a nezaostřeně - jako by se pohybovali v matných, napůl průhledných postavách dvojnásobné velikosti a mnohem výhrůžnějšího vzezření. Pak musel mrknout a najednou viděl zase jen bandity - ale to mu stačilo. „Trolové!“ zavolal na své společníky. „Ve skutečnosti to jsou zamaskovaní trolové.“

Rytíř Beaubras pochopil okamžitě a ihned změnil svůj způsob boje. Teď mířil dobré dvě stopy *nad* hlavu nejbližšího bandity.

Meč dopadl ze zazvoněním a vyletěly jiskry; lupič zaječel a zděšeně ucouvl.

A měl proč: Beaubrasův magický meč Coupetou vysekl hluboký zárez na trolově žulové kůži. Podle toho, co viděl Rod, se jeho břit k tělu lupiče vůbec nepřiblížil - ale ve vzduchu nad ním se objevila

zející rána, ze které stříkala nazelenalá tekutina. Pak Beaubras udeřil znovu.

Ne že by Rod měl čas přihlížet. Jen tím směrem letmo pohlédl a hned se otočil, aby zablokoval další ránu, uskočil stranou a pak vyslal ke své dýce mentální rozkaz: *Prodluž se!* V příštím okamžiku držel v ruce meč.

Za jeho zády zvonil Coupetou jako na poplach a Modwis se k tomu koncertu přidal dunivými údery svého železného kyje.

Rod si pomyslel: *Vytvrdit!* a břit jeho meče se zaleskl jako diamant.

Vlastně to *byl* diamant, jak se mohl přesvědčit další lupič, když mu Rod přeťal kyj v půli. Překvapeně vyřeštil oči na pahýl ve své ruce a Rod ťal do vzduchu nad jeho hlavou.

Lupič zaječel a pozpátku se svalil na zem, ale jeho kumpán s mečem přiskočil - a zavrával, když ho Modwis zasáhl kyjem do kotníku. Rod se nezdržoval dumáním o zásadách rytířského boje - sekl, dokud to šlo. Břit zazvonil a odrazil se takovou silou, až Rodovi zabrnělo v ruce. Ve vzduchu se objevila nazelenalá čára a bandita zaječel jako tovární píšťala, otočil se a pelášil k lesu. Jeho kumpán s kyjem se k němu přidal a Rod se rozběhl za nimi, pak si ale uvědomil, že by jim musel čelit na jejich domácí půdě, a rozmyslel si to. Obrátil se a uviděl, že Beaubras s Modwisem si vedli podstatně lépe než on. Dva lupiči se svíjeli na zemi; další sebou naposledy zacukal a znehybněl. Všichni tři se začali po obvodu mlžit, ale ten mrtvý byl první, který se proměnil v dvouapůlmetrovou obludu s mohutnými rameny a hrudníkem, absurdně krátkýma nohama a připomínající tak trochu tuřín - s půldruhého metru dlouhými pažemi, se svaly jako ocelová lana a rukama, které měly místo nehtů drápy.

Rod zbledl. On se odvážil bojovat s něčím *takovým*?

Rychle vzhlédl - a vskutku, ostatní dva lupiči se proměnili stejně. Svíjeli se na zemi, sténali a kvíleli.

„Musíme jim pomoci.“ Beaubras vytáhl ze sedlového vaku láhev koňaku.

Modwis přikývl a vytáhl ze svého vlastního vaku svitek obvazu.

Rod se cítil jako poražený a zamaskoval to protestem. „Tak počkat! Před chvílí jsme se je snažili rozsekat na kusy!“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Jen proto, že nám chtěli ublížit, lorde Gallowglassi.“ Beaubras vzhlédl a pak se vrátil ke své práci: snažil se omýt ránu jednoho z trolů koňakem.

Rod se neubráníl myšlence, že koňak by byl prospěšnější při vnitřním použití - zvláště když obluda zařvala, sotva se jí alkohol dotkl, a pokusila se srazit rytíře obří pěstí. Beaubras uskočil. „Drž klidně, ubožáku,“ řekl. „Koňak sice štípe, ale ochrání tě před infekcí.“

Jak se zdálo, Rodův dědeček vytvořil Granclarte se sice poněkud primitivními, ale zato přesnými znalostmi lékařské vědy. „Poslyšte, nerad bych, aby to znělo krutě, ale nebylo by nejlepší ukrátkit jim jejich utrpení?“

Baubras se na něj podíval a zbledl. „To mohou udělat jen oni sami, lorde Gallowglassi, a předtím musí litovat svých zlých činů a obrátit se k Bohu.“

„Pomsta,“ zavrčel jeden z ležících netvorů. „Zabijeme pomalu!“

„Vůbec ne pomalu.“ Rod si pohrával s mečem. „Mne na milosrdenství nikdy příliš neužilo.“

Rytíř začal protestovat, a dokonce i Modwis zbledl. „To nemůžeš myslet vážně, lorde Gallowglassi!“

„Ne, vlastně ne. Podívejte se na to takhle - tohle nejsou civilizované bytosti, nejsou dokonce ani zcivilizovatelné. Jsou to sadistické obludy, kterým nic nečiní větší potěšení než dívat se na lidské utrpení. Uzdravte je a oni se vrátí, aby nás znovu napadli - a když ne nás, tak jiné pocestné, kteří tudy pojedou.“

„Musíme splnit svou křesťanskou povinnost,“ odpověděl rytíř škrobeně, „ať to stojí, co to stojí.“

„Se vši úctou, sire rytíři, nebudeme to my, kdo ponese náklady.“

„Když s nimi budeme zacházet milosrdně, lorde Gallowglassi, možná se polepší,“ vysvětloval Modwis.

„Tomu nevěřím.“

„Mluví pravdu.“ Beaubras se zamračil. „Naše milosrdenství může otevřít jejich srdce boží milosti, lorde Gallowglassi. Ale ať už se tak stane nebo ne, nemůžeme jinak než chovat se ke svým poraženým nepřátelům milosrdně.“

Rod už měl odpověď na jazyku, ale raději se do něj kousl. Koneckonců, tohle byl vesmír jeho dědečka, naprosto vymyšlená říše.

Tady bylo docela možné, že se krvežíznivý netvor polepší a začne litovat svých zločinů. Copak v dětství neslýchal pohádku o obru Blunderhudovi, který se stal nejvěrnějším služebníkem jednoho ze Čtyř králů?

Povzdechl si a raději stiskl knoflík pod Fessovým sedlem, pak vytáhl z vaku lékárničku. Když poklekl vedle svíjejícího se trola, v okamžiku reality spatřil na jeho místě obyčejného vesničana sténajícího v smrtelné agónii.

Pak okamžik pominul a zase tu byl trol. Otřesený Rod vysušil kouskem gázy zelenou krev a zasypal ránu antiseptickým zásypem. Přitlačil trola, který zařval a pokusil se vstát, k zemi. „Ano, já vím, že to bolí,“ mumlal, „ale to jen ten lék spaluje všechny ty ošklivé bakterie, které se ti snaží přivodit gangrénu a způsobit, že ti ruka upadne. Tak jen lež klidně a bolest brzy pomine.“

Najednou byl velice rád, že měl Beaubras tak ortodoxní představy o rytířskosti. Jestli to, co viděl, byla skutečnost, pak ošetřoval lidskou bytost a trolí vzhled byla pouhá halucinace.

Nebo byl trol skutečný a vesničan halucinace? Vstal a resetoval svého koně. „Fessi?“

„Záááásééé... jsssem.... měl zzzáchvat, Rrrrodéé?“

„Ano, měl.“ Ted’ musel chvíli počkat; Fessovi trvalo několik minut, než se jeho vnímání zaostřílo.

Když zase vyrazili na cestu a sténající trolové pomalu vrávorali za nimi, Rod se tiše zeptal: „S kým jsme to vlastně bojovali, Fessi?“

„S pěti vesničany, Rode - ačkoliv na gramaryjské nevolníky byli pozoruhodně velcí a dobře živení.“

„Jsou z budoucnosti?“ napadlo Roda. „Co ti tady dělají?“

„Pravděpodobněji se jedná o místní agenty placené těmi z budoucnosti. Ale vliv vysoce rozvinuté technologie je velice pravděpodobný - kovové části halaparten byly podivuhodně prosté veškerých stop po rzi a na koncích ratišť byly čocky.“

„Lasery?“ Rod se zamračil „Ještě že neměli čas je použít.“

Pak ho něco napadlo - jestliže tam Beaubras doopravdy nebyl, kdo zabil jednoho z lupičů a těžce poranil druhé dva?

Naštěstí promluvil Modwis dřív, než se Rod mohl pokusit tu otázku vyřešit, a Modwis skutečný byl - do jisté míry. „Sire a lorde,

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

trolové disponují jen nevelkým množstvím magie a jistě nedokážou měnit svou podobu.“

Beubras i Rod mlčeli, přemítali o jeho slovech. Pak Beubras řekl: „To, co říkáš, je pravda, dobrý Modwisi. Co vyvozuješ z této skutečnosti?“

„Že jim musel pomáhat černokněžník.“

„Lady Kazimíra?“ zeptal se Rod.

„Spíše ten starý bláznivý čaroděj, který na mne nastražil stříbrné řetězy a tebe stihl kletbou - ten lotr Saltique.“

Rod se pokusil posoudit jeho moc a příliš mu to nesouhlasilo. „Co proti nám vlastně má?“

„Možná umí číst budoucnost,“ řekl Beubras pomalu, „a vidí v nás svůj osud.“

„Bojí se nás z nějakého důvodu, který nám není zřejmý,“ usoudil Modwis, „a chce nás předejít tím, že nás nenechá přiblížit se ke svému sídlu.“

Beubras se ušklíbl a pohodil hlavou. „Pak tedy nepřemítejme nad jeho moudrostí či prozíravostí, přátelé! Pojedme zlotřilého černokněžníka sprovodit ze světa!“ A pobídl svého koně do cvalu.

Modwis a Rod se s ním snažili udržovat tempo.

„Nezaznamenal jsem náhodou jisté nedostatky v logice?“ zeptal se Rod polohlasně.

„Pokud ano, tvoje závěry jsou mylné,“ ujistil ho Fess. „Modwisova logika je dokonale v pořádku, jelikož ji podává jako pouhou hypotézu. To Beubras učinil logický skok, když předpokládal, že Modwisova domněnka musí být skutečnost.“

„Ano, Beubras nikdy nebyl na pochybách,“ řekl Rod s ironickým úsměvem. „Ale ty si nemyslíš, že je do toho zapleten pravý černokněžník, že ne?“

„V Granclarte může být skutečné cokoliv, Rode.“

„Správně. Ehm... a co na Gramarye, Fessi? Nebo je to teď úplně mimo mísu?“

„Koincidence obou světů by byla žádoucí,“ připustil Fess. „Na Gramarye by to mohl být esper spojený s vetřelci z budoucnosti, který je poněkud vyšinutý.“

„Takže místo šíleného vědce máme šíleného čaroděje. Skvělé. Myslíš, že opravdu jde po nás?“

Robot mlčky cválal po cestě.

„Fessi?“ naléhal Rod. „Jsem jenom paranoidní? Nebo mě skutečně někdo pronásleduje?“

Kůň váhavě odpověděl: „Nemyslím, že tvoje halucinace vznikly přirozenou cestou, Rode.“

Roda ani nenapadlo požadovat bližší vysvětlení.

Kapitola 8

Na oběd nezastavili, ale Rodovi to z nějakého důvodu vůbec nevadilo. Nicméně když slunce ukazovalo, že je asi tak čas na čaj o páté, začal mít trochu hlad a zeptal se Modwise: „Dojedeme před západem slunce k nějaké hospodě?“

„Ne,“ odpověděl trpaslík. „Vybrali jsme si cestu, po které mnoho lidí nechodí, lorde Gallowglassi, a přicházíme do kraje, jenž není příliš navštěvován. Není tu dokonce ani žádná pevnost, nepočítám-li Vysokou věž.“

Rod si povzdechl. „Pak si užijeme drsného života v přírodě. Jak romantické.“

Jak Beaubras tak Modwis se zamračili, když zaslechli neznámé slovo, a Rod byl jen rád, že nutnost něco vysvětlovat zmizela s objevením dvojice dalších pocestných.

„Buďte pozdraveni!“ zavolal Beaubras. „Zkřížíte se mnou kopí?“

„Rád,“ ozvala se odpověď tlumená přilbou a druhý rytíř pobídl svého válečného koně do cvalu, přičemž napřáhl kopí. Na sobě měl lesklé stříbřité brnění, ale přilba se mu v paprscích slunce třpytila zlatě. Rod zamhouřil oči a pokusil se rozeznat erb na jeho štítě, ale nedokázal to.

Beaubras přirozeně zaujal nevýhodnější pozici a musel jet proti slunci. Pobídl svého koně a oba juggernauti se proti sobě hnali s hbitostí a elegancí dvojice tanků. Rod si přitiskl ruce k uším.

I tak slyšel třisknutí, když do sebe rytíři narazili - a samozřejmě, kopí cizince se zlomilo. Zakymácel se v sedle, pak obnovil svou rovnováhu a dojel skoro až k Rodovi, než přitáhl svému koni uzdu a zastavil ho. „Udatné klání!“ zvolal a tasil meč. „Prokážeš mi tu čest, že zkřížíš své ostří s mým, dobrý rytíři?“

„Ó děkuji,“ odpověděl Beaubras a přijel blíž, „ale musím odmítnout; šetřím si svou ocel k odražení kouzel zlé čarodějky.“

„Čarodějky!“ Rytíř pozvedl hledí své zlaté přilby a odhalil pohublý obličej s bílým obočím a kníry, zbrázděný vráskami. Ale v

oči měl ohnivé a životní zápal vyzařoval z kašdického jeho rysu. „Jak nádherné dobrodružství! Jistě nebudeš tak úzkoprsý, aby sis všechnu slávu nechal jen pro sebe!“

„Jistěže ne.“ Beubras se tvářil, jako by měl právě tohle na mysli, ale jeho rytířskost mu takové sobectví zapovídala. „Chceš se k nám v tom statečném boji připojit, sire rytíři?“

„S největší radostí!“ zvolal rytíř Zlaté přilby. „Hoj, můj panoši! Sláva čeká!“

Přijel panoš, malý, podsaditý muž s úsměvem ve tváři. Jel na oslovi a nesl náhradní kopí. Podal ho rytíři, ale ten ho mávnutím ruky odmítl. „Ne, ne! Naše zápolení teď musí ustát; máme teď skutečného nepřítele, kterému se musíme postavit!“ A vzal si panoše stranou, aby mu vysvětlil okolnosti jejich nové mise.

Beubras se obrátil na Roda, oči mu plály, hlas přidušený potlačovaným vzrušením. „To je paladin Rinaldo, na kterém už se věk stačil podepsat!“

„Jeden z hrdinů Karla Velikého?“ Rod se podíval na starce a zamračil se. „Proč si to myslíš?“

„Nosí Mambrinovu zlatou přilbu!“ zašeptal Beubras Rodovi. „A tu magickou součást brnění přece dostal Rinaldo.“

„Ne,“ řekl Rod pomalu. „Vzpomínám si ještě na jednoho, kdo ji nosil, osm set let po něm. Až na to, že ji doopravdy neměl, pouze si představoval, že ji má...“

Zarazil se. Kdo byl, aby kritizoval přeludy někoho jiného?

Beubras se otočil, zvedl si hledí přilby a začal živě diskutovat se starým rytířem, zejména o zbraních a obludách. Z občasného útržku konverzace, který zaletěl až k němu, Rod usoudil, že si střídavě vyprávějí o svých dobrodružstvích, přičemž jeden dychtivě pobízel druhého. Cizincův panoš se na něj podíval s úsměvem, pokrčil rameny, ale nezdálo se, že by se tím nechal nějak vyvést z míry.

To ovšem neplatilo o Modwisovi. Natáhl se v sedle, oči vypoulené, uši nastražené, blížil se pokradmu k oběma rytířům, přičemž dychtivě lapal každé jejich slovo.

Druhý panoš si natáhl nohy, pohodlně se uvelebil v sedle a začal si pískat tichou melodií.

Rod zmateně přijel blíž k nim a při tom uvažoval, v jakém světě se to vlastně ocitl. Nebo spíš světech.

Nicméně jakési kompromisy s realitou byly nezbytné, zvláště když se slunce nachýlilo k obzoru a oba rytíři ujížděli soumrakem, nepřestávající při tom rozmlouvat. „Co je moc, to je příliš,“ zamumlal Rod a pobídl Fesse do klusu. Robotický kůň projel kolem obou opancéřovaných rytířů a Rod řekl: „Ó hrdinní rytíři, skutečně nerad ruším váš vznešený rozhovor, ale opravdu si myslím, že bychom udělali dobře, kdybychom si v hodinách noční temnoty odpočinuli.“

„Eh? Hleďme, už se setmělo!“ zvolal cizinec a překvapeně se rozhlédl. „Toť vpravdě podivuhodné! Vskutku bychom měli zastavit.“

„Ano, nocí kráčí zlo a my musíme být připraveni se s ním utkat,“ odpověděl Beaubras. „Musíme rozbít tábor.“

Rod si všiml, že se ani jeden z rytířů slovem nezmnínil o spánku. Také mu neušlo, že ani jeden z nich nehnul prstem, aby postavil stany; přenechali tu práci Rodovi, Modwisovi a panoši.

„Nech to na nás, lorde Gallowglassi,“ zabručel Modwis.

„Posaď se s ostatními rytíři a pohovoř s nimi způsobem příslušejícím tvému stavu.“

„Trocha králičího guláše nebo pečená koroptev by mému stavu prospěla mnohem lépe,“ zavrčel Rod. „Poslouchej si je sám, jestli chceš, Modwisi.“

Trpaslík se podíval na dva rytíře, kteří si sňali přilby a teď seděli na ležícím kmeni stromu a vesele spolu rozprávěli, a ve tváři se mu na okamžik objevil toužebný výraz. Pak své city ovládl a zamračeně se odvrátil. „Ne, to by se pro *můj* stav nehodilo.“

Rod s ním sice nesouhlasil, ale věděl, že by nemělo valného významu přít se s ním o to. Proto sebou raději hodil, a když padla noc, alespoň už vesele plápolal oheň.

Probudily ho zvuky rozhovoru a pak křik kohouta odněkud zdálky. Zakabonil se a podíval se kolem sebe: nebe za oběma rytíři, kteří seděli tam, kde je večer viděl naposledy, a vyměňovali si své zážitky s lotry nyní už povětšinou mrtvými, se právě začalo barvit do růžova. Rod si promnul oči, potřásl hlavou a podíval se ještě jednou.

Ne, pořád byli tam, svěží jako vždycky a stále si toho měli tolik co povědět.

Dalo se to nazvat chvástáním, když to dělali oba dva a každý z nich byl fascinován řečmi toho druhého?

Tohle byl *skutečně* fantastický svět, že ano?

Což Roda vrátilo do reality. „Fessi - teď není náhodou právě zima?“

„Ano, Rode. Noční teplota klesla až k nule.“

„Jak to, že jsem to přežil?“ Rod se zamračil; najednou si vzpomněl, že odněkud vyčaroval spací pytel. Podíval se a opravdu, vězel v něm. „Odkud se vzalo *tohle*? Ve skutečnosti, myslím.“

„Z tvé kosmické lodi, Rode, která je, jak si vzpomínáš, zakopaná.“

„Součástí výzbroje námořní pěchoty, že?“

„Navržený, aby udržel vnitřní teplotu osmnáct stupňů Celsia při venkovní teplotě deset stupňů pod nulou, Rode. Je vyrobený s použitím tepelné izolace, jako je...“

„Jasně, jasně, taky jsem četl reklamní letáček. Ale jak se dostal sem?“ Robot zaváhal.

„No tak, řekni mi to. Já to snesu.“

„Objevil se s lehkým zaburácením hromu, Rode. Modwisovi a tomu druhému panoši to připadalo docela impozantní.“

Rod se podíval k ohni; panoš se na něj srdečně usmál. Na trojnožce nad plameny už visel kotlík. Modwis skládal svou příkrývku. „Bezpochyby je tohle důvod, proč spali na druhé straně ohně. Ale *jak se ten zatracený spací pytel dostal sem*?“

Fess si dál s odpovědí načas. „O jeho existenci jsme věděli jen ty a já, Rode.“

„Chceš mi říct, že jsem ho sem přičaroval, tedy i ve skutečném světě?“ otázal se Rod.

„Bezpochyby to bylo cvičení v telepatii.“

„Ano, ale něco takového jsem nikdy dřív nedokázal.“ Rod se zamračil. „Až na přemístování sebe a něčeho, co jsem držel...“

„Tvé nadání mne nepřestává udivovat, Rode.“

„Nejsi jediný. Nuže, započněmež den.“

Rytíři byli nuceni přerušit svou konverzaci alespoň na tak dlouho, aby snědli něco kaše z ovesných vloček, kterou Modwis připravil, a zajedli ji kusem chleba, jež dodal panoš. Mnoho ho nebylo - Rod nechápal, jak mohli z tak nepatrného přísunu kalorií vyživit své svaly nucené nosit takový náklad železa. Na druhé straně chápal, že ztloustnout v brnění s sebou také nese nemalé obtíže.

Když sbalili stany, udusali oheň a zase se vydali na cestu, Rod se chtěl nechtě ocitl těsně za oběma rytíři, zatímco Modwis s panošem průvod uzavírali - bez ohledu na to, zda *oni* chtěli nebo ne. Roda napadlo, zda skutečně slyší od rytíře Zlaté přilby nový příběh, nebo jestli se stařík začíná opakovat - všechny ty bitvy mu po čase začaly tak trochu splývat - když tu se ozvalo šílené zakrákání a z bezmračného nebe se střemhlav snesla okřídlená koule.

Po těle to sice mělo měkké dravčí peří, ale mělo to i ostré drápy, které se mu zaryly do šatů - a *smrdělo to!* Rod tu věc odmrští a ona zaječela: „No tohle! Takhle se zachází s dámou? Tu máš!“ a vzápětí ho udeřilo do obličeje křídlo. Nijak zvlášť to nebolelo, ale oslepilo ho to natolik, že se nedokázal vyhybat drápům - a tentokrát se mu zatály rovnou do hrudi. Rod vztekle zařval, odhodil tu věc a vytáhl meč.

„No jistě, jen do toho, vezmi na ubohou bezbrannou ženu meč!“ zakrákala útočnice. „No když chceš používat *zbraně*...“ Mihla se kolem něj a něco ho udeřilo do hlavy. Nebolelo to, ale Rod cítil, jak mu po vlasech stéká něco teplého - a páchlo to skoro stejně odporně jako ten pták!

Který opeřenec, k čertu, snáší *pukavce*?

Setřel si to svinstvo z vlasů a přitom se otrásl hnusem, pak se podíval na útočníka. Byl to vskutku odporný pták, velký asi jako kondor - ale měl hlavu ženy a povislé prsy. Její vlasy nikdy neslyšely o hřebeni, natož pak o šamponu a její peří vypadalo, jako by bylo prašivé. Rod zjevně necítil její přirozený odér, nýbrž pach její potravy - nejspíš několik let uležel.

Harpyje.

Za jeho zády mávali oba rytíři divoce rukama ve vzduchu a sráželi harpyje k zemi - ale meče nepoužili, takže ptáci nepřestávali útočit znovu a znovu.

Rod je chápal. Ani jemu tak nějak nepřípadalo vhodné použít meč na něco, co vyhlíželo jako žena.

Další harpyje se na něj vrhla jako bombardér a Rod najednou pochopil výhody štítu. Jelikož ale žádný neměl, podíval se na vejce, které se snaželo na jeho hlavu, a pomyslel si: *Zpětný chod!* Vejce se ve vzduchu zastavilo, obrátilo se a začalo pronásledovat harpyji. Ta ho uviděla, poplašeně vykvikla a rozletěla se pryč. Vejce ji věrně následovalo.

„To dělá *on!*“ zaječela její přítelkyně. „Stačí ho nějak rozptýlit, a vejce spadne samo!“ Okamžitě přešla od slov k činu: její představa o rozptýlení byla vrhnout se mu drápy napřed do obličeje.

Rod uhnul, hbitě ji chytil, stiskl si ji pod paží a stačil ji dvakrát řádně plesknout dlaní po zadku, než ho jeho čichový orgán zradil. Harpyje po značně klikaté dráze odletěla - ale vejce její přítelkyni pronásledovalo dál.

„Jen si ho nech!“ zaječela a vrhla se střemhlav přímo na Roda; v posledním okamžiku ostrým manévrem uhnula. Rod zděšeně pozoroval, jak se blíží, a ucukl - ale ne dost rychle. Skořápka se rozbila o jeho čelo a nos mu zaplnil pach sirouhlíku. Začal si rukou otírat obličej, aby se té břečky zbavil a současně se chránil proti drápům útočícím na jeho oči. Zmocnil se ho vztek. V letu popadl jednu z harpyji. Rytířskost mu sice něco takového nedovolovala, ale rytířskost už mu začínala lézt krkem, takže zatočil harpyji nad hlavou. „Neopovažuj se!“ zaječela - a tak to udělal: mrštil jí proti její kolegyni a obě dopadly v oblaku perí s ječením a pištěním na zem.

Rod měl stěží čas si všimnout, jak kolem sebe panoš a Modwis mávají holemi. Samozřejmě, že žádnou harpyji nezasáhli - byly příliš rychlé. „To nesmíte dělat, chlapci!“ pištěly. „Máte hrát podle našich pravidel!“

Pak ty dvě, které si ho vybraly, znovu s křikem a krákáním zaútočily. „Myslíš, že nastal čas se do něj pořádně dát, Phylo?“

„Nebud' hloupá, Chlamys - není v pozici, v níž by ti mohl nějak prospět!“

Rod si pomyslel, že nastal čas být ofenzivní. „Vpřed!“

Fess skočil rovnou na obě harpyje.

Rozlétly se s poděšeným křikem do stran. „Drž se od něj stranou, Phylo - musíme si přece dávat pozor, s kým se stýkáme.“

„Jistě, jako jsou tví známí.“

„Kam, Rode?“

„Dokola v kruhu, Fessi. Pust' se za jejich ocasy.“

Obě rozvzteklé slepice byly rázem za jeho zády. „Aha, tak ty si myslíš, že nás takhle dostaneš, co? To tedy toho o harpyjích moc nevíš.“

„Tak mu to ukážeme!“ zakdákala její družka a obě se strmou stoupavou křivkou rozletěly k obloze.

Ted! Když se jich alespoň na chvíli zbavil, Rod sáhl dolů a popadl nikoliv hůl, ale celou ulomenou borovou větev. Když se ti opeření fokkeři rozletěli střemhlav na něj, zatočil v *moulinet* větví nad hlavou.

„To je od něj vážně hezké! On nám mává!“

„Ne, počkej, Phylo! On chce -“

Než však stačila dopovědět, větev do nich narazila a smetla je s rozhořčeným jekotem z oblohy.

Modwis a panoš odhodlaně pozvedli hole a zaútočili.

„Rychle pryč, Chlamys! Vypadá to, že nás čeká bubnové sólo!“

A obě se vznesly do vzduchu, mávajíce křídly jako vzlétající albatrosi, přičemž se jen tak tak vyhnuly koncům holí.

„Bylo načase,“ zabručel Rod.

Jedna z harpyjí se otočila zpátky na něj. „Takhle nemluv! Přece si vážně nemyslíš, že jsi něčeho dosáhl!“

Rod se po ní ohnal větví, pak zavřel oči a soustředil své myšlenky.

Panoši překvapeně zaječeli a rytíři vykřikli.

Rod otevřel oči a uviděl tři kočky s čtyřmetrovými křídly, jak se šťastným mňoukáním plachtí k hejnu.

Harpyje zaječely děsem a rozletěly se pryč.

„Jsi v pořádku, sire rytíři?“ zahalekal Beaubras.

„V pořádku, i když zle potřísněný.“ Starý rytíř se třásl hněvem. „Jak si ty prašivé stvůry dovolily takhle potupit rytíře!“

„Pamatuj na své rytířství, statečný paladine!“

„To dělám.“ Starý rytíř setřel ze své zlaté helmy páchnoucí žloutek a pozvedl kopí. „Ty statečné šelmy bojují proti přesile, sire Beaubrasi!“ Pohled! Prašiví ptáci už se na ně vrhají!“

Měl pravdu. Celé hejno se semklo a s vítězoslavným křikem se vrhlo přímo na okřídlené kočky.

Kočky se neodchýlily ani o milimetr.

„Jak odvážná stvoření!“ prohlásil Beaubras.

„Ty kočky jsou také ženského pohlaví!“ zvolal Rod. A také byly, i když ho to napadlo až na poslední chvíli.

„Pak jim musíme přispěchat na pomoc! Do útoku!“ A starý rytíř vyrazil s kopím napřaženým proti hejnu. Jeho panoš pobídl svého osla a toče holí nad hlavou vyrazil za ním.

Harpyje je zahlédly a změnily taktiku; tohle až příliš připomínalo vyrovnaný boj. Celé hejno se se zklamaným křikem obrátilo a zamířilo zpátky na své hřady ve starém větrném mlýnu.

Starý rytíř pokračoval v pronásledování a jeho panoš mu byl věrně v patách.

„Je mi líto, že přicházím o jejich společnost,“ zabručel Beaubras, zatímco se díval, jak se postavy rytíře a jeho sluhy vzdalují, „ale nemohu popřít, že tady je jich třeba.“

„Jsou to správní chlapi,“ poznamenal Rod, „ale víš, zase tak dobří bojovníci to nebyli.“

„Ne - ale kdo ví, jaké hrdinné činy kdysi vykonali?“

Rod si pomyslel, že po všem tom povídání by to Beaubras už vědět měl, ale byl příliš zdvořilý, než aby se o tom zmínil.

Hejno harpyjí doletělo ke starému větrnému mlýnu. Byl poznamenan časem a plachty z jeho lopatek už byly dávno strhané. Starý rytíř zahlekal jasným, znělým hlasem a zaútočil přímo na něj. Jeho panoš se držel v těsném závěsu.

„Ovšem jejich víra v rytířství je inspirující,“ řekl sir Beaubras.

„To ano,“ přisvědčil Rod. „To vskutku ano.“

Modwis přikývl. „Taková jako oni budou vždycky příkladem i povzbuzením těm, kdož trpí proto, že dělají věci, které považují za správné.“

Kapitola 9

Slunce bylo přímo nad jejich hlavami a Rod začal myslet na oběd, když tu se ozval řev. Zaznamenal Dopplerův efekt a vzhlédl, právě včas, aby uviděl takřka tři metry vysokého muže s příšerným obličejem a šesti rukama, jak se na něj vrhá.

Beubras vykřikl, zarazil svého koně a napřáhl kopí. Modwis zbledl, ale připravil si svůj železný kyj.

Co jiného mohl Rod dělat? Tasil meč.

Pak se na ně obr sesypal jako lavina.

Roda smetla hned první jeho rána; nakrátko zahlédl obrovské nohy, které se mu mihly před očima, a Fessovo ocelové tělo letící vzduchem. Pak si ještě stačil zakrýt rukama hlavu, převalit se a se zuřivým řevem vyskočit, přičemž mu meč nějakým zázrakem pořád zůstal v ruce.

Ne že by sám sebe slyšel. Obr řval dost hlasitě za ně za všechny a Beubras, kterému se nějak podařilo zůstat po prvním útoku v sedle, se teď na něj řítí s mečem a štítem. Modwis se zvedal ze země a při tom kolem sebe šátral po svém kyji a Fess se zaměstnával více méně podobnou činností za obrovými zády.

Roda zaplavila úleva následovaná v těsném závěsu záchvatem vzteku. S řevem, za který by se nemusela stydět banshee, se vrhl na obrovského humanoida. Obr okamžitě použil dvě ze svých rukou, aby se pomocí štítu a meče postaraly o Rodu - a Rodu nemálo překvapilo, když zjistil, že se pomalu, ale jistě poroučí na zem. Tentýž osud potkal k jeho ještě většímu překvapení Beubrase a Modwis sice nakonec svůj kyj našel, ale měl potíže s vyhýbáním se jinému meči v jiné obrově ruce. Rod nechápal, jak obluda dokáže koordinovat tři souboje současně - ale byl příliš zaměstnán vykrýváním a odrážením ran, než aby o tom přemýšlel příliš hluboce.

„Nemohu prorazit!“ zařval Beubras. „Je začarovaný!“

Nu, tohle byla stejně dobrá výmluva jako kterákoliv jiná. „Zase práce toho hanebného čaroděje Bruma!“ zavyl Modwis.

Tady v Granclarte vlastně měli pravdu - nikdo kromě vévody Beaubrase mečem či kopím porazit nemohl.

Což znamenalo, že obr *byl* kouzelný.

Ale o jakou magii se jednalo?

Fess s hlasitým zaržáním narazil do obrových zad; bylo hezké, že si alespoň jeden člen jejich společnosti nemusel dělat hlavu s rytířskostí. Ale dvě z obrových rukou koně okamžitě popadly a odhodily ho stranou, skoro jako by měly svůj vlastní podmozek.

Tohle *byla* magie a nikoliv průměrná. Ale jak fungovala?

Velká noha vykoplá Modwise do vzduchu a současně Rodovi rozervalo ostří meče předloktí. Bolest vyvolala v Rodovi další záchvat hněvu, který jakoby vyčistil jeho mysl, a on si uvědomil, že v reálném světě musí být obr vyrobený z čarodějnického mechu.

Změna! pomyslel si ponuře a v duchu si představil obrovskou koblihu, jak se kutálí po cestě.

Obr však vzdorovitě zůstával obrem. Roda to takřka uzemnilo - nic na Granclarte ještě neodmítlo změnit podobu, když si to přál on. A s gramaryjským čarodějnickým mechem už také něco dokázal.

Byl z toho tak překvapený, že když mu velký obouruční meč zasvištěl přímo před obličejem, kryl se pozdě. V panice pozvedl meč, ale přitom věděl, že už to nestihne, že v příštím okamžiku ucítí agónii bolesti, až mu břit rozpoltí lebku...

Meč sjel stranou a obrovská masa svalů se překotila, takže Rod zase viděl modrou oblohu, zatímco mu v uších zněl nelidský řev.

Podíval se dolů. Řev vydával obr, ale ten vnímal jen levým uchem; pravým uchem slyšel jiný, ještě strašnější křik pocházející od muže normální velikosti, který držel obra za nohu, tvář zkřivenou vztekem.

Muž byl skutečně normálně velký - snad nějaký ten centimetr přes metr osmdesát - ale měl tu nejfantastičtější postavu, jakou Rod kdy viděl jinde než v kulturistických časopisech. Ramena měl nejméně pětasedmdesát centimetrů široká s třicet centimetrů tlustými pletenci svalů a ruce měl silné jako obyčejný člověk stehna. Jeho nohy byly skutečné kmeny stromů a až na špinavý kus látky tvořící bederní roušku byl nahý. Ne že by se to dalo snadno rozpoznat - celé tělo měl pokryté vrstvou špíny. Vlasy měl buďto hnědé nebo přílišně špinavé

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

a byly tak slepené, že Rod výrazně upřednostňoval druhou hypotézu. Vous měl rozčuchaný a zašmodrchaný a visel mu přes další pletence svalů, které pokrývaly jeho hrudník. Jeho obličej byl samé vypoulené oči a zkrivená ústa a Rod by přísahal, že má dravčí tesáky.

Dokonce i Beaubras byl dost rozumný, aby ustoupil stranou a nechal toho cizince dělat, co umí.

Obr už byl zase na nohou a hřímal jako probuzený vulkán. Čtyři z jeho paží se natáhly po divousovi, ale ten uskočil a vrazil obrovi pěst do břicha - pěkně hluboko. Obr zavyl bolestí a zlomil se v pase a divý muž mu zasadil hák do brady. Obr se prudce narovnal - ale ve stejném okamžiku vymrštil nohu a zasáhl divouse do břicha. Ten proletěl vzduchem a zapadl do houští. Obr skočil snožmo za ním - ale divý muž obratně uhnul a podkopl svému protivníkovi nohy.

Obr se svalil - na záda.

Divý muž se pohyboval rychle, neuvěřitelně rychle. Obr dopadl tvrdě na zem a divý muž skočil oběma nohama na něj. Přestože mu tím vyrazil dech, obr ho chytil za kotníky a mrštil jím do lesa.

„Musíme mu pomoci!“ Beaubras odkudsi vytáhl další kopí.

„Ne, počkej!“ Rod mu položil ruku na rameno. „Divý muž ještě neřekl poslední slovo!“

Ani zdaleka ne. Vyřítíl se z houští, řval při tom jako buvol, a ramenem nabral obra do boku. Oba dva společně proletěli vzduchem několik metrů, než se obr rozplácl o strom. Strom se skácel a obr jakbysmet.

„Odkud se vzal ten rek?“ vydechl Beaubras. „Z Olympu?“

„Ne,“ odpověděl Rod. „Z Ariosta.“

Oba soupeři byli zpočátku samá kopající noha a sápající se ruka, ale pak se obr nějak ocitl břichem na zemi, zatímco divý muž mu třískal hlavou o skálu, znovu a znovu, a při tom vykřikoval něco, co znělo jako číslovky.

Skála pukla.

Divousovi se žuly zželelo a odhodil svého soupeře s něčím, co určitě bylo vyjádření odporu a znechucení. Šest obrových rukou se naposledy slabě pohnulo a divý muž na to reagoval kopnutím do žeber poraženého soka. Pak si odplívl a odvrátil se.

A uviděl Roda, Beubrase a Modwise.

Po nekonečně dlouhý okamžik tam stáli a dívali se jeden na druhého, zatímco Rodovi se napětím ježily vlasy na zátylku.

Pak divý muž zařval a zaútočil.

„Rozdělte se!“ křikl Rod a Fess uskočil stranou. Stejně tak Modwis, který se po hlavě vrhl do houští - ale Beaubras jen namířil kopí a rozjel se proti divousovi.

Rod zasténal, pak vytřeštil oči. Kdyby to sám neviděl, nevěřil by tomu - ale divý muž chytil rytířovo kopí, otočil ho v rukou - a sir Beaubras proletěl vzduchem a zapadl do houští.

Přece ho Rod nemohl nechat zabít! Bojovně zařval a vrhl se přímo na divého muže.

Z druhé strany se plným tryskem svého osla blížil Modwis.

Divous trpaslíka ignoroval a napráhl se po Rodovi - a zjistil, že se dívá přímo na ocelová kopyta vzpínajícího se Fesse. Obratně uhnul stranou, sevřel robotického koně v oběti a začal se s ním přetlačovat, když tu ho Modwisův kyj zasáhl do temene hlavy.

Vypadalo to, že má lebku z ocele.

Divý muž řekl: „Humf!“, velice zřetelně, tónem, který vypovídal o stahování břišních svalů, a na zlomek sekundy znehybněl.

Rod uchopil okamžik - a divousovy vlasy.

Vzápětí je málem zase znechuceně pustil: mohl by přísahat, že cítil, jak se mu něco plazí mezi prsty - ale zařval: „Zpětný chod!“ a Fess se uvolnil z útočnickova sevření, zapřel se kopyty o zem a vší silou zatlačil. Divý muž zařval vztekem, ale když mu Modwis, který mezitím seskočil z osla, podsekl kotníky, ztratil rovnováhu a s ještě zuřivějším řevem se skácel na zem.

Rod pustil jeho vlasy (rád) a zakřičel: „Převal ho, Fessi!“

Jak se divý muž pokusil zapřít rukou o zem, černý kůň ho odstrčil kopyty, které ho zasáhly tvrdě mezi lopatky, a on se znovu rozplácl na zemi.

Rod věděl, že toho supermana pouhou silou neudrží, dokonce ani silou Fessových bleskových reflexů a servomotorických 'svalů'. Ale tohle *byla* říše fantazie a vesmír, který koneckonců patřil Rodovi - copak ho nezdědil? V duchu si představil silové pole a vzápětí uviděl, jak vzduch kolem ležícího muže zhoustl.

Ač to bylo k nevíře, stále se pohyboval. Pomaleji - byl zpomalený až na rychlost normálního člověka s dobrými reflexy - ale stále sebou házel, řval a bezpochyby by v příštím okamžiku porazil Fesse, leč kouzlo ho zadrželo na dost dlouho, aby Beubras vyskočil a popadl divouse za levou ruku. Rod seskočil ze sedla a uchopil jeho pravici. Divý muž řval a kopal kolem sebe a Modwis poletoval na jeho kotníku jako hadr na holi, ale pak mu Rod přispěchal na pomoc a zkroutil divousovi nohu. „Do kozelce!“

Beubras pochopil, co tím myslí, a naložil stejně s jeho druhou nohou. Divous se zmítal a hlasitě protestoval, ale v nic jiného ve své pozici doufat nemohl - jediné snad v horkou sprchu.

Beubras se podíval na Roda. „Co s ním budeme dělat teď, lorde Gallowglassi?“

Jakpak to, že se Rod tak najednou stal expertem?

Ale otázka byla na místě. Velice na místě. Kdyby jen na chvíli povolili, divý muž by se do nich okamžitě pustil a rozbil by jim hlavy o sebe - ale pokud ho budou dál držet, dříve nebo později se unaví a on se pak uvolní sám.

„Držte ho ještě chvíličku, milí pánové!“

Dobrý nápad. Rod vložil do sevření všechnu sílu a začal se zajímat, kdo to na ně zavolal.

Byl to další rytíř, rytíř, který právě sesedal z létajícího koně - vlastně to nebyl kůň, protože křídla a hlavu měl orlí. Seskočil na zem a dal se do běhu - co na tom, že měl na sobě plátové brnění; žádnému kronikáři taková maličkost také jakživ nevadila - poklekl u divousovy hlavy a při tom vytáhl skutečně velkou zkumavku. Byla opatřena nálepkou, ale Rodovi se nepodařilo ji přečíst: v tu chvíli byl poněkud zaneprázdněn. Nový rytíř ignoroval řev divého muže a odzátkoval mu zkumavku přímo pod nosem.

Co to bylo, čichací sůl jeho dědečka?

Ať už to bylo cokoliv, účinkovalo to jako kouzlo, což ostatně nejspíš byla podstatná složka toho přípravku. Divý muž se okamžitě uklidnil a ve tváři se mu objevil výraz čirého úžasu. Pak se podíval přes rameno na Beubrase a Roda, pochopil, v jaké je situaci, přikývl - a, div divů, promluvil: „Děkuji vám za laskavou pomoc, šlechtění

rytíři - díky vám se mi můj rozum zase vrátil. Už mě můžete pustit, ujišťuji vás, že vás nenapadnu.“

Rod se tázavě podíval na Beaubrase. Rytíř přikývl a pak, velice opatrně, uvolnili sevření - a hbitě odskočili.

Divý muž se převálil, jediným plynulým pohybem vyskočil na nohy a zdrceně se podíval na své vlastní tělo. „Běda! Copak se ze mne stalo divoké zvíře?“

„Už ses zase vrátil mezi nás,“ odpověděl nový rytíř, taktně ignoruje otázku. „Ale vrátila se ti i všechna tvá dřívější moudrost, lorde hrabě?“

„Ano.“ Divý muž zamračeně vzhlédl. „A řekl bych, že zmizela i původní choroba mého mozku - kouzlem vzbuzená touha po panně Angelice.“ Jeho hlas zněl užasle. „Už pro mne není ničím - jen jednou z žen, se kterými jsem se setkal, nijak zvlášť příjemnou, ačkoliv jistou krásu jí přiznat musím. Přesto, že mi na ní vůbec nezáleželo, dohnala mne zpráva o její svatbě k šílenství. Není to podivuhodné, můj lorde vévodo?“

„To jistě je,“ odpověděl vévoda. „Takže si vzpomínáš?“

„Vzpomínám! Ach, kéž bych raději zapomněl!“ Hrabě křečovitě zavřel oči. „Každý hrůzný a nesmyslný akt čiré zkázy, kterého jsem se dopustil - rozehtaný stáda, dobytek, jemuž jsem utrhal jednu končetinu po druhé, stromy vyvrácené z kořenů, zpustošená pole! Ach, ubohý lid, trpící mým šílenstvím!“ Na tváři se mu zaleskly slzy.

„Už je to pryč, lorde hrabě,“ konejšil ho nový rytíř. „Je to pryč, tvůj rozum se ti vrátil a byl jsi tak zachován pro svého pána a strýce, Karla.“

„Ano, díky tobě, statečný vévodo.“ Divý muž se zamračil. „Ale můj strýc? Co je s ním?“

„Je v Paříži, můj pane, obležený houfem Saracénů.“

„Pak mu musíme přispěchat na pomoc!“ zvolal divý muž. „Pojď, mylorde! Vpřed!“ Pak si ale vzpomněl, otočil se k Beubrasovi, Rodovi a Modwisovi a uklonil se. „Rytíři a gentlemani, děkuji vám. Poskytli jste mi velice vítanou pomoc, i když nebyla tak docela bez nebezpečnosti pro vás. Tento akt milosrdenství bude přičten k vašim slavným činům a minstrelové o něm budou navěky pět.“

Rod a jeho společníci se jen mlčky uklonili.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Pak se hrabě otočil a odkráčel, oděn v důstojnosti, ponurém výrazu a odhodlání v kašdickém rysu svého špinavého těla.

Vévoda spěchal po jeho boku. Za chůze si z ramen stáhl plášť a přehodil ho přes hraběte.

Hippogryf roztáhl křídla, zakroužil nad nově vzniklou mýtinou (obr a divý muž pokáceli v průběhu zápasu mnoho stromů) a odletěl za svým pánem.

„Velice vznešený hrabě,“ zamumlal Beaubras.

„Stejně vznešený, jako ty,“ přisvědčil Rod, ale v duchu si pomyslel, že se v dědových romantických představách nejspíš trochu popletl klasický epos s klasickou parodií.

Pak pokrčil rameny a odvrátil se - koneckonců, byl to vzrušující zážitek a jednou si najde čas, aby si ho pořádně přebíral.

Obr zasténal a protáhl se.

„Aha. Ano.“ Rod se zamračil. „Pořád máme před sebou tenhle malý problémek, co?“

„Ano.“ Beaubras tasil jen tak pro všechny případy meč. „Co s ním budeme dělat, lorde Gallowglassi?“

Rod pokrčil rameny. „Proč riskovat? Víme, že z hlediska soudní moci je vinen.“ A rozmáchl se mečem k smrtelné ráně.

V jeho nitru někdo křičel a protestoval, ale svět mu najednou zrudl před očima a Rod cítil, jak mu krev pulzuje ve spáncích, a najednou věděl, že když nechá tu stvůru naživu, bude ho pronásledovat a nakonec ho zabije, ona nebo některá z jí podobných, vystopuje ho, až jednou bude příliš vyčerpaný, takže se nebude moci bránit...

Ale někdo mu položil ruku na rameno, nestiskl mu ho ani jím necloumal, jen ji tam nechal ležet a hlas, který si vnutil přístup do jeho hlavy, říkal: „Ne, lorde Gallowglassi. Chladnokrevně ho zabít by odporovalo všem zásadám rytířství!“

Rod chtěl meč zase schovat, ale představa lidožravého obra plížícího se v jeho stopách způsobila, že se mu srdce divoce rozbušilo... temný, neurčitý tvar plížící se bezměsíčnou nocí...

„Pokud ho nezabijeme chladnokrevně, zabije on nás horkokrevně!“

Obr se najednou pohnul a zamumlal něco, co si Rod přeložil jako souhlas. Pozvedl meč ještě trochu výš, ale v hlavě se mu ozval další hlas - Fessův. „Nezapomínej, Rode, že to, co vidíš, nemusí ve skutečnosti existovat,“ říkal.

Meč se v Rodových rukou zachvěl a najednou, jako by se rozptýlila mlha, se obrovské obrysy staly průzračné. Rod uviděl tři muže, kteří leželi na jedné hromadě a postupně přicházeli k sobě. Nebyli to žádní špinaví barbaři, ale hladce oholení muži v halenách a nohavicích ušitých z dobré látky - připomínaly sice vesnický styl, ale kvalitou ho vysoce převyšovaly.

Rodovi se chvěl hlas, když říkal: „Obr nebo najatí vrazi, pořád jsou to moji nepřátelé, kteří mne zabijí, když jim k tomu dám příležitost!“

„Pak mu nesmíme dát příležitost,“ odpověděl Beaubras prostě. „Svážeme mu ruce i nohy a necháme ho tady. Než se osvobodí, budeme už daleko.“

A zase to byl 'on' a ne 'oni' - jediný obr, který se zrovna pozvedl na lokti.

Rodovi se chvěl meč v ruce, když ho zastrkával do pochvy. Pomalu přikývl. „Dobře. Dobře, prokážeme mu tedy milost. Ale udělejme to rychle, ano? Než se s námi zase začne rvát.“

Modwis obra bleskově omotal provazem, zatímco Beaubras se sklonil a začal ho otáčet, dokud nebyl ovinutý provazy od ramen až k pasu. Obr vztekle řval a cenil zuby, ale rytíř i trpaslík se drželi z dosahu jeho kopajících nohou a postupně ho spoutali tak komplikovaně, že rozvázat by ho mohl snad jenom čaroděj. Pak mu ještě hodili smyčku přes nohy a zatáhli ji; nakonec ho připoutali kotníky ke stromu.

Co se týkalo Roda, bylo mu příliš zle, než aby se zajímal, kde vzal trpaslík vlastně provaz. Žaludek se mu v břiše svíjel a hlava mu praskala bolestí. Odvrátil se a roztřeseně se opřel o strom v naději, že se svět přestane točit.

„Rode,“ ozval se v jeho hlavě Fessův hlas, „je ti něco?“

„Ano,“ zaskřehotal Rod, „a dobře mi tak. Měl jsem s tím obrem skoncovat, než mi v tom Beaubras mohl zabránit, Fessi.“

„Jenže jsi zaváhal a teď budou žít dost dlouho, aby je našel správce lesa a přivedl zbrojnoše. Myslím, že jsi udělal dobře, Rode.“

„Ale proč se potom cítím tak... nemocný?“ Rod klesl na zem a bezmocně se opřel o kmen. „Srdce mi buší a hlava mě bolí, jako by se mi měla každou chvíli rozskočit... Podívej se, Fessi! Celý se třesu!“

„To přejde, Rode.“

„Jsi... jsi si tím jist?“

Velký černý kůň sklonil hlavu a olízl Rodovi krk. „Teplotu máš normální, ale pulz zrychlený. Máš vysoký krevní tlak. Ale nemusíš se bát, tyto symptomy brzy pominou.“

„Beru tě... za slovo... Fessi...“ Rod polkl. „Ale proč... tak najednou...?“

„Mohla by to být adrenalinová reakce, Rode. Byl jsi vystaven obrovskému napětí, při kterém jsi vyčerpal všechny rezervy, a tvé tělo teď slábne.“

To bylo hrozné pomyšlení. „Co mám... dělat?“

„Nestát venku na dešti, Rode - vlastně v tomto případě ve sněhu.“

„Já... nemůžu. Ne, dokud... nebudu bezpečný. Pro své okolí, chci říct.“

„Oceňuji tvou starostlivost, Rode. Ale ujišťuji tě, že skutečně potřebuješ nějaký přístřešek.“

„Ale to není jen moje tělo! Odkud se ten... strach ze zabíjení bere? To kvůli němu se nemůžu vrátit domů!“

Fess chvíli mlčel a pak řekl: „Uvědomuješ si, že součástí tvé osobnosti vždycky byly prvky paranoie.“

„Jistě, prvky, stopy - ale ty přece nezpůsobily, že se teď chovám jako zuřivý šílenec? Kdyby se to objevovalo postupně, mohl bych se s tím nějak vypořádat, ale... Ne, nezačínej zase s těmi řečmi o 'chemické analýze' - zvlášť protože to může být pravda!“ Pořád cítil vztek, ale teď pramenil z jeho rozhořčení a pomáhal mu postupně se uklidňovat. Hlava mu však pořád třeštila.

„Potřeboval bys patřičné léky, Rode.“

„A léky znamenají lékaře.“ Rod zaťal prsty do kmene. „Jak to teď se mnou vypadá, pravděpodobně by se proměnili v obludy a šílené zabijáky. Ne, Fessi, musím si s tím poradit sám. Prosím! Musím se

s tím jen poprat, to je všechno.“ Potácivě se postavil na nohy a obrátil se zpátky k Modwisovi a Beaubrasovi, kteří se na něj dívali se starostlivými výrazy v obličejích. „Už je to v pořádku, chlapci. Byla to jen... kletba.“

„Myslím, že můžeš být klidný,“ ujistil ho rytíř. „Vedl sis velice dobře.“

„Protože ani obr nemusí být tak zlý, jak se jeví, ano. Přinejmenším si zaslouží, aby ho soudil někdo objektivní - což já v tuto chvíli rozhodně nejsem.“

„Jsi moudrý, když si to uvědomuješ,“ zabručel Modwis.

„Moudrý a šlechetný,“ přidal se Beaubras. „Musím tě za tvou rytířskou pochválit.“

„Díky - ale ve skutečnosti je to jen ta moje chronická nejistota. Prostě nevěřím vlastnímu úsudku.“

„Pak věř mně,“ opáčil Beaubras a Rod řekl: „Budu. Vždycky jsem ti věřil.“

A hned na to ho napadlo, jak to vlastně myslel.

Kapitola 10

Vysoká věž byla skutečně vysoká. Stála na vrcholku útesu, který vyčníval z jakéhosi poloostrova obklopeného místo mořem plochou pustinou a spojeného s horami úzkým hřebenem. Stěny útesu se zdvíhaly do výše dobrých třiceti metrů a byly od paty až po vrchol takřka dokonale kolmé.

Zatím ještě byli v horách a blížili se k přístupovému hřebenu. Beaubras ukázal na úzkou cestičku. „Až k jejich padacímu mostu se můžeme dostat tajně. Pak ale budeme muset zaútočit přímo a co nejrychleji, jinak by mohli spustit mostní mříž nebo proti nám poslat své obludné vojáky, aby se tam s námi pustili do křížku.“

„Tak kde s nim budeme zápasit?“ zabručel Modwis. „Určitě si nepřejješ se tomu boji vyhnout.“

„Ne, to jistě ne.“ Beaubras se zašklebil. „A je mi jedno, kdy k tomu dojde, pokud to bude uvnitř hradeb.“

„To těžko,“ namítl Rod přesvědčeně. „Cesta po hřebeni měří dobré tři čtvrtiny míle, ani o palec méně. Pokud mají nějaké hlídky, o čemž nepochybuji, budou mít spoustu času spustit mostní mříž. Pak tam klidně mohou sedět a chechtat se nám - nebo nám spíše házet na hlavu kameny.“

„Nic nemůže odolat odvaze a odhodlání, lorde Gallowglassi!“

„Jistě, ale totéž ve větší míře platí i o hlouposti. Se vší úctou, sire Beaubrasi, raději bychom měli vymyslet poněkud méně přímý plán.“

Beaubras se obrátil a zamračil se nad strohostí Rodova tónu. „Takovým způsobem jsi se mnou dřív nemluvil, lorde Gallowglassi. Nezbyvá mi než si myslet, že o tomto umění víš víc, než jsi nám zatím řekl.“

„O jakém umění - dobývání hradů? Nu, jednou nebo dvakrát jsem se toho účastnil a zjistil jsem, že odvaha a odhodlání nejsou omluvou pro opomíjení používání zdravého rozumu.“

„Tak jak by ses chtěl dostat dovnitř? Tahle pevnost je nedobytná!“

„Zajímavá hypotéza,“ opáčil Rod a přikývl, „ale hypotéza se vždycky dá zpochybnit vyvrácením předpokladu, na kterém je vystavěna, sire rytíři.“

„A na čem je postaven tenhle hrad?“

„Přece na útesu,“ zabručel Modwis.

„Přesně tak.“ Ukázal rukou. „A pokud mne mé oči neklamou, sire Beaubrasi, vidím v základech trhlinu.“

Rytíř i trpaslík se podívali a opravdu, stěnou útesu se táhla vzhůru klikatá trhlina.

„Vždyť je tenká jen jako vlas,“ namítl Beaubras.

„Ano, ale není snad z této vzdálenosti celý hrad jako dětská hračka?“ zeptal se Modwis. „Z bezprostřední blízkosti může z vlasu být roklina.“

„Ti, kdo pevnost postavili, o ní jistě vědí!“

„A přesto se ji rozhodli tu postavit.“ Rod přikývl. „Takže buďto nedosahuje až k vrcholu, nebo ji střeží stejně silně jako bránu. Ale tam tudy ovšem neuvidí, jak se blížíme - alespoň pokud počkáme do soumraku.“

Sir Beaubras se zatvářil pochybovačně, ale potom potřásl hlavou a s povzdechem sesedl z koně. „Pravděpodobně se mýlíš, lorde Gallowglassi, ale pokud bys měl náhodou pravdu, nabízíš mi tak mnohem jistější cestu k mé paní, než je ta očividná. Postavme tedy znovu naše stany! V noci nás čeká práce, a proto se musíme vyspat, dokud to ještě jde.“

* * *

Někdy - jako třeba nyní - byl Rod rád, že Beaubras jezdí na černém koni a má černé brnění. Kraj kolem tonul v tichu a ve tmě - útes dokonce příhodně zakrýval i měsíc. Ale vysoko nad nimi osvětlovalo pevnost Vysoké věže zapadající slunce. Až k nim dolů se nesly útržky písní a smíchu.

„Dokonce i jejich smích zní protivně,“ zamumlal Rod.

„Na takovém místě se nikdo nemůže veselit s lehkým srdcem,“ přisvědčil Modwis. „Musí být obezřetní, aby správně rozlišili, komu se mohou pošklebovat a před kým se musí plazit - a to se může měnit každým okamžikem.“

„Podle vrtochu lady Kazimíry,“ přisvědčil sir Beaubras. „Kdo se stane královnou vrchu, až bude svržena?“

„Vyzkoušíme to, co říkáte?“ navrhl Rod. „Hned jak se tam dostaneme. Takže do toho: kdepak je začátek trhliny u paty útesu?“

„Po tvé pravé ruce, Rode, a pak kolem skalního srázu,“ odpověděl Fess. „Můj světelný zesilovač je nastavený na maximum, ale kontrast působí těžkosti.“

Rod si povzdechl. „Škoda, bylo by skvělé, kdybychom mohli vidět strážce ve tmě.“

Beaubras po něm vrhl zvláštní pohled, ale Fess odpověděl: „Aktivoval jsem rovněž své infračervené receptory, Rode. V tuto chvíli vidím jen tepelné stopy malých zvířat.“

„Pojďme tudy,“ řekl Rod rytíři. „Cesta se stáčí kolem skály.“

Nebyla to přímo roklina, ale každopádně byla širší než člověk a spirálovitě stoupala po útesu. Její nitro bylo temnější, než žula.

„Nemohl bys nám opatřit světlo, čaroději?“ zašeptal Beaubras.

Rod se podíval nahoru. Zdi hradu se napojovaly na skálu bez sebemenšího viditelného převisu, ale byly jen deset metrů vzdálené a pravděpodobnost, že se strážce dívají z hradeb přímo dolů, byla malá.

„Za to riziko to stojí.“ Rod vytáhl dýku, otočil jejím jílcem a ukázal na skalní puklinu.

Nic se nestalo.

„Na co čekáš?“

„Ehm, rád bych se trochu přiblížil, než odhalím světlo,“ zaimprovizoval Rod a při tom horečnatě uvažoval, co se stalo. Byl si jist, že baterie dobil.

Baterie.

Byl v magické říši a baterie magické nebyly. Tady nefungovaly.

Ale jeho vlastní magie ano. Napřáhl dlaň a zamračil se na ni, představil si kouli světla, která mu na ní leží.

Studené světlo zaplálo.

Modwis zalapal po dechu a Beaubras užasle zamumlal: „Ty jsi čaroděj.“

„Zjevně lepší, než za jakého se sám pokládám.“ Rod nasměroval bludičku k trhlíně a zakryl ji druhou rukou tak, aby je neoslepovala.

Napadlo ho, proč se k tomu Fess nijak nevyjádřil. Obvykle každý nový fenomén postačoval k tomu, aby robot zpanikařil. Ted' ale velký černý kůň jen pomalu kráčel k skalní rozsedlině a klidně se díval, jak Rod hází světelnou kouli dovnitř.

Trhlina byla skoro metr široká a snad tři metry hluboká.

„Tak proto si s ní stavitelé nedělali starosti,“ zabručel Rod. „Nejde dost hluboko na to, aby oslabila základy.“

„Takto se na to rytíř nedívá,“ namítl Beaubras.

„Ne.“ Ale Rod už se díval dolů; jeho pozornost zaujala hloubka trhliny. „Ehm, nevidím žádné dno...“

Fess se také podíval dolů a otevřel tlamu. Kolem nich klikatě proletěl netopýr zmatený ultrazvukovými vlnami, které robot začal vysílat. „Sonar zaznamenal dno v hloubce patnácti metrů, Rode.“

„Ty bys byl pravý poklad pro říční kapitány,“ zamumlal Rod tiše a nahlas řekl: „Spadá dolů do hloubky dalších padesáti stop. Myslíš, že skála je dost členitá, aby se po ní dalo šplhat?“

Rytíř v plném brnění pohlédl vzhůru a zamračil se.

„Je tam schodiště,“ zamumlal Modwis.

Rod se podíval - a opravdu, to, co omylem považoval za přírodní nerovnosti, byly hrubě vytesané, nepravidelné stupně. Cítil, jak se mu vlasy na zátylku ježí. „Copak to je - pozvání na večeři?“ Napadlo ho, kdo asi má být hlavní chod.

Ale Beaubras zavrtěl hlavou a usmál se. „Nikoliv, lorde Gallowglassi. „Tajný východ. Žádný rytíř by nepostavil hrad, který má jen jednu přístupovou cestu.“

Rod se trochu uvolnil. „Ale pokud o tom stavitel hradu ví, pak bude schodiště bedlivě střeženo.“

„Ano, ale s tím si už poradíme. Je to přesně tak, jak jsem říkal: nic nemůže odolat odvaze a odhodlání.“ Spustil se ze svého koně a se zvoněním a řinčením se vydal k patě útesu. „Pojďme, pánové! Vzhůru na nepřítele!“

Rod vytřeštil oči. Pak se ohlédl na rytířova oře, seskočil a dohonil Beaubrase. „To svého koně ani neuvážeš?“

„Ne. Ukryje se a objeví se, až na něj zahvívám.“

Není nad pořádný trénink.

Beubras se usmál. „A proč jsi svého oře neuvázal ty, lorde Gallowglassi?“

„On, ehm... no... taky přijde na mé zahvívání.“ Rod vrhl pohledem po Fessovi.

„Přijdu, Rode,“ ujistil ho robot. „Ani železná mříž mne nezastaví. Zavolej při prvním náznaku, že bys mne mohl potřebovat.“

„Díky, Starý šrote.“ Rod se obrátil zpátky k Beubrasovi. Jeho úšklebku si všiml jen Modwis. „Půjdem?“

Začali stoupat skalní trhlinou osvětlenou Rodovou bludičkou. Rod se snažil nevnímat nepříjemný pocit kolem žaludku - pořád se nemohl zbavit dojmu, že kráčí jako moucha po strmé skalní stěně, schodiště neschodiště. Naskakovala mu husí kůže, když pomyslel na patnáctimetrovou propast jen několik centimetrů vzdálenou - na první pohled to nevypadalo tak hroživě, ale na to, aby se člověk zabil, to úplně stačilo. A jak stoupali výše, pořád se to zhoršovalo. „Ehm, pánové, možná bychom neměli tak docela zapomínat na úchyty pro ruce.“ Prsty nahmatál malý výstupek a proměnil svá slova v činy. „Jen tak pro všechny případy.“

„Pro jaké případy, lorde Gallowglassi?“ zavolal zdola Modwis.

Černá kožnatá křídla zapleskala v černi noci a hnilobný zápach udeřil Roda do obličeje. Rod polkl výkřik děsu a vydal ze sebe jen přidušené vyjeknutí, zatímco sebou trhl dozadu, ale vzápětí se zase zoufale přilepil na skalní stěnu. Pak to bylo pryč a on se zase uvolnil, zatímco se tlak kolem jeho žaludku postupně vytrácel.

„Musíš mluvit trochu zřetelněji,“ řekl Modwis. „Nerozuměl jsem ti ani slovo.“

„Ale no tak, víš, jak to je, mluvit nahlas při podobných akcích a tak.“ Rod si roztřesenou rukou otřel z čela pořádnou vrstvu potu a pak pokračoval ve výstupu, přičemž se snažil využívat úchyty pro ruce co nejčastěji.

Najednou to cítil všude na obličeji, ulpívalo mu to na rukou a na prsou, neviditelné, ale svírající. Duchovité světlo ozářilo obrovskou mnohonohou příšeru, která mu šmátrala po očích. Rod zalapal po dechu a ucukl. „Pozor!“

Za ním zasvištěl kov a špička Beubrasova meče mu projela kolem ramene. Ocelové ostří přetřelo pavučiny a obluda zakolísala,

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

pak se vrhla stranou. Rodovi se vrátilo perspektivní vidění a z obrovského netvora byl najednou obyčejný pavouk - i když mimořádně velký exemplář s rozpětím nohou jako Rodova dlaň. Snažil se rychle vyběhnout nahoru po pavučině, ale meč ho dostihl a srazil ho do propasti.

„Byl to jen pavouk,“ namítl Rod chabě.

„Byl stejně smrtící jako největší drak,“ odpověděl Modwis. „Říká se mu Smrt'ákova kosa a jeho jed zabije vola do minuty.“

Rodovi poklesla pozdní reakcí kolena. Zjevně byla v dědečkově království spousta věcí, o kterých neměl ani tušení.

Zajímalo by ho, jestli ho měl dědeček.

„Musíme spěchat,“ zamumlal Beaubras. „Ale pozor na podobné stvůry, mistře Gallowglassi - jestliže je tu jedna, mohou jich tady být celé tucty.“

„Povzbudivé pomýšlení.“ Rod doufal, že se mu podařilo skrýt chvění v hlase. Trochu se sebral a vyrazil na další cestu vzhůru, přičemž držel svou bludičku trochu výše.

Dostali se asi do poloviny, když na ně zaútočil skřet.

Skákal a hopsal proti nim po schodišti, chechtal se při tom jako šílenec, uši měl jako netopýr, rozplácly nos, v ústech dravčí špičáky, pracky jako gorila a na prstech drápy místo nehtů.

„Zlovolná stvůro!“ zvolal Beaubras a napřáhl meč. Rod se opřel o skalní stěnu, aby nebyl pozpátku svržen na rytíře. *Ať už je to cokoliv, pomyslel si, majitel hradu musí znát způsob, jak se proti tomu bránit!*

Pak se na něj skřet vrhl, samý tesák a dráp, jednu strašnou ránu mu zasadil na tváři a druhou na boku. Rod zděšeně zaječel a rytířův meč se mihl těsně kolem něj. Zabodl se čistě do skřetova těla - ale ten jen vyprskl, zaťal Rodovi do hrudi drápy jedné pracky a druhou sekl po Beaubrasovi.

Děs vystřídal vztek, zuřivost, která mu v náhlém záblesku pochopení odhalila nemožnost toho, že by byl nějaký zástupce elfího druhu poraněn chladným železem a skoro si toho ani nevšiml a že by mohl mít drápy, které - a to si Rod uvědomil teprve nyní - nezpůsobovaly ani bolest ani krvavá zranění. Najednou věděl, co má před sebou, i když jak to bylo vyrobeno, mohl jen hádat.

Beubras zařval a udeřil znovu a Rodovi se jen tak tak podařilo chytit rytíře za ruku a vrhnout se vlastní vahou proti skalní stěně - síla úderu byla totiž taková, že by se nebohý rytíř jinak zřítíl do propasti. Teď svou tíží táhl dolů Roda, který přitom soustředěně upíral pohled na skřeta a přál si, aby zmizel, aby viděl, co je to doopravdy...

Velká můra zatřepetala křídly Modwisovi před obličejem a na těch křídlech měla dvojici skvrn, připomínající zlé oči. Ale byla tam jen ta můra: skřet zmizel.

Trpaslík zaklel a odehnal dotěrný hmyz rukou. Můra se zachytila na skále, pak se obrátila a znovu se rozletěla ke světlu bludičky, která se volně vznášela tam, kde ji Rod nechal.

„Děkuji ti, lorde Gallowglassi,“ vydechl trpaslík, „i když nevím, jak se ti podařilo toho zlého ducha zažehnat.“

„Snadno - ve skutečnosti tady vůbec nebyl.“ Rod se zhluboka nadechl a přinutil svůj hlas, aby se přestal trást. „Ten, kdo postavil tento hrad, zaklel schodiště důkladnou halucinační kletbou. Sám samozřejmě znal protikouzlo, ale vetřelci nikoliv. S námi se mu to skoro povedlo.“

„Povedlo by se mu to,“ řekl Beubras, „kdybys s námi nebyl ty.“

„A já bych teď už zdobil dno propasti pod námi, kdybys ze mne nesmetl toho pavouka. Hej, možná to všichni tři dohromady přece jen dokážeme. Chceš se ujmout vedení, Modwisi? Příští obluda bude tvoje.“

„Pokud ti to nevadí, raději bych se té cti vzdal.“

„Ano, stejně by ses teď kolem nás asi neprotlačil. Pokud se objevují obludy pravidelně, další nás čeká asi dvacet stop nad námi. Jste připraveni?“

„Veď nás,“ zabručel Beubras.

Rod vyrazil vzhůru a snažil se při tom vypadat srdnatě.

Ale další útok nepřicházel a nepřicházel a Rod zjišťoval, že postupuje čím dál pomaleji, pot mu stéká po obličejí a jeho napětí roste.

Pak najednou skalní stěny po stranách zmizely. Rod nevěřícně vyšel do otevřeného prostoru. Opatrně posunul nohu po skále, ale další kamenné stupně už tam nebyly, pak pustil Beubrase před sebe. Rytíř ho obešel a Modwis ho následoval. Rod pomyslel na více světla

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

a jeho bludička zaplála silněji. Podržel ji vysoko ve vzduchu a rozhlédl se. Hvězdné nebe nad jejich hlavami zmizelo, byli teď v jakési jeskyni.

„Dokázali jsme to,“ zašeptal Rod trochu nevěřičně. „Jsme v pevnosti - a nic jiného na nás už nezaútočilo.“

„Ještě nejsme úplně uvnitř,“ namítl Modwis.

Světlo se zalesklo na rovné ploše. Rod přistoupil blíž a uviděl velké dubové dveře zasazené ve skalní stěně a zajištěné velkým lesklým ocelovým zámkem.

„Je opatřen kouzlem proti rezivění,“ zamumlal Beaubras užasle.

„To dává smysl, když ho odemykají jen jednou za tucet let nebo tak nějak.“ Rod se zamračil a prohlédl si zámek pozorněji - výskyt nerez oceli v těchto místech si vysvětloval jako jasné varování.

Jenže to nebyl zámek, před čím se měl mít na pozoru. Sotva se totiž sklonil, aby ho prozkoumal, něco kolem proletělo, v lýtku ucítil pálivou bolest, Modwis vykřikl a začal kopat a sekat do něčeho za Rodovými zády, pak světlo začalo hasnout a Rod cítil, jak se postupně propadá do temnoty.

Kapitola 11

Zdalo se, že podzemní kobky Roda nějakým zvláštním způsobem přitahovaly; sotva se nějaká vyskytla v jeho okolí, dříve nebo později v ní vždycky skončil. Bylo to příhodné místo pro obnažování duše, nikoliv nutně jeho vlastní.

V tomto případě zjistil, kde je, poté, co se mu podařilo vypudit tu pachut' z úst. Lektvar ho udeřil jako elektrický výboj, svou kyselostí mu sroloval jazyk a vzápětí měl pocit, že vybuchl a urazil mu vršek hlavy. Nejprve s vypětím všech sil zvedl ruku a přesvědčil se, že má skalp pořád ještě na svém místě, a teprve potom opatrně otevřel oči.

Uviděl Beaubrase, bez helmy a s dychtivým výrazem v obličeji, jak se nad ním sklání. Když uviděl, že Rod otevřel oči, ulehčeně se na něj usmál. „Tak. Už jsi zase mezi námi.“

„Tak by se zdálo.“ Rod si utřel ústa hřbetem ruky. „Pfuj! Co to bylo?“

„Životabudič. Čaroděj, který mi ho dal, mne ujistil, že mne vzpomatuje z jakéhokoliv zranění jakkoliv vážného, jen když ho ještě dokážu polknout.“

„Ale budeš pak o to ještě stát? Ačkoliv musím připustit, že účinkuje jako kouzlo.“ Zamračil se. „Počkej moment - on je kouzelný!“

„Vzpamatoval tě pozoruhodně dobře,“ zamumlal Modwis.

„Buď rád, že jsi ho nemusel ochutnat. Ty bys mu ho taky nedoporučil, že ne, Beaubrasi?“

„Nevím, příteli,“ odpověděl rytíř s laskavým úsměvem. „Já ho nikdy neochutnal.“

„Cože!“ Rod vytréštil oči a zbledl. „Máš jedinou dávku kouzelného životabudiče a vyplýtváš ji na mne? Co uděláš, až budeš skutečně vážně zraněný *ty sám*?“

„Zase se uzdravím,“ ujistil ho rytíř. „Pořád mám u sebe svůj amulet.“

„No jistě - úžasný Ambrosiův amulet.“ Beaubras nosil magický přívěsek, který se mohl proměnit v takové kouzlo, jaké právě potřeboval. Měl ho, aby ho chránil před vším, co na něj děda vymyslel. Byl to standardní Roryho *deus ex machina*, který Rod vždycky akceptoval s pobavenou tolerancí, jakmile se jednou o takových věcech poučil. Teď už mu to nepřipadalo jako taková obezlička jako dřív.

Přesto se Rod pořád cítil jako lupič. Otevřel ústa, aby znovu protestoval, ale Modwis mu položil ruku na rameno. „Odpočiň si, lorde Gallowglassi.“

Rod se mu podíval do očí a najednou si uvědomil, jak je nevďečný. „Velice ti děkuji, sire rytíři,“ řekl. „Jsem tvým dlužníkem.“

„Pak mi pomoz zachránit mou paní,“ odpověděl mu Beaubras.

Rod vzhlédl a pokusil se nepřítli úspěšně o úsměv. Pak se zamračil do tmy zředené jen nažloutlým světlem prosakujícím mřížemi ve dveřích. „Nevypadá to, že jsme se dostali na světlo boží.“

„To ne,“ ujistil ho Beaubras. „Přišli jsme do pevnosti. Náš přítel Modwis má pozoruhodné nadání pro práci s chladným železem a jeho slitinami a velice dobře si poradil se zámek.“

„Byla to taková stará, těžkopádná věc.“ Světla bylo málo, přesto se Rodovi zdálo, že se Modwis nad rytířovým komplimentem začervenal. „Nedal mi mnoho práce. Vlastně mne rez zdržela déle než mechanismus zámku.“

Rod pomalu přikývl. „Velice dobře, mistře Modwisi. Předpokládám, že pak jste mě společně dotáhli sem.“

„Nejprve rytíř zabil toho hada,“ zabručel trpaslík.

Rod uviděl rozpůlenou mršinu a pomyslel si, jestli ji má na svědomí Beaubrasův meč, nebo jeho železná bota. „Tak. Alespoň jsme uvnitř.“

„Ano,“ přikývl Modwis, „ale pokud mohu soudit, nejsme teď ani o trochu moudřejší.“

„Stačí, když najdeme schodiště a vyjdeme po něm až nahoru, do hlavní síně,“ ujistil ho Beaubras.

„A to je všechno?“ Rod velice opatrně vstal, ale k jeho vlastnímu překvapení se mu hlava vůbec netočila ani jej nebolela. „Poslyšte, ten nápoj působí jako kouzlo!“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Jak jinak?“ opáčil Modwis.

„Špatně zvolená fráze,“ připustil Rod.

„Tady je lepší,“ řekl Beaubras. „Vzhůru a vpřed!“

„Myslím, že už jsem to někde slyšel - ale na tom nezáleží. Kudy vzhůru?“

„Dobrá otázka,“ připustil Beaubras. „Před námi není nic než holá chodba.“

„Ty ji vidíš?“ Rod vytřeštil oči do tmy. „Tak to máš mnohem lepší zrak než já!“

„Nikoliv - zatímco o tebe rytíř pečoval, šel jsem na výzvědy,“ vysvětlil Modwis. „Není tam nic než úzká chodba se stěnami z kamenných bloků a další dveře na druhém konci.“

„Další dveře?“

„Ano. Kdo může říct, kam vedou?“

„My, jakmile jimi projdeme. Myslíš, že by sis dokázal poradit i se zámekem na nich?“

Modwis se ušklíbl. „Dokáže vydra chytat ryby?“

„Říká se to, ačkoliv kdykoliv mne viděly přicházet, vždycky si jen tak hrály.“

„Pak počkej a uvidíš,“ řekl Beaubras.

Modwis se obrátil a vykročil ke dveřím. Položil dlaň na klíčovou díрку, soustředěně se zamračil, pak si něco zamumlal pod vousy a pootočil rukou.

Zámek zasténal jako duch k ránu, pak to v něm cvaklo, jako když se láme větev. Modwis se ušklíbl a otevřel dveře. Ustoupil o krok stranou a uklonil se. „Račte, pánové.“

„Pokud vám to nevádí...“ Rod rychle proběhl dveřmi před Beaubrasem, očekáváje nějakou léčku.

Těsně za ním dopadl na zem železem okovaný trámec.

Baubras se zarazil a překvapeně vytřeštil oči.

„Hleďme,“ odtušil Modwis. „Střežené jsou docela dobře.“

„Je to hezké mít tu a tam v něčem pravdu.“ Rod se sehnul, aby břevno nadzvedl, pak se zamračil. „Ne, počkat. Snadnější je přes něj přelézt, že?“

„To je pravda.“ Beaubras přehodil přes trám nohu. „Co je to za vynález, lorde Gallowglassi?“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Tam, odkud přicházím, se tomu typu pasti říká tlučka.“

„Příhodný název,“ usoudil Beaubras. „Kdybys to tak obratně nespustil sám, utlouklo by mě to na placku.“

Rod měl v tom směru jisté pochyby. Jistě existovaly věci, které mohly Beubrase zabít, ale třicet centimetrů silný trámec mezi ně nepatřil.

Na druhé straně, Rod nebyl Beaubras, že? Bylo dobré vědět, že alespoň obavy měl rytíř normální.

Modwis břevno přeskočil a vykročil do tmy. „Tvoje světlo, mylorde?“

„Huh? Aha!“ Rod se ohlédl po své bludičce a zapískal. Světlo se vzneslo do vzduchu a začalo pomalu plout k němu.

Modwis na něj chvíli mlčky zíral a pak řekl: „Ano,“ a odkašlal si. „Můžeme vyrazit?“

„Nemám námitek.“

Trpaslík vykročil po schodišti a pak zavolal přes rameno na ostatní: „Pozor, pánové. Když tu byla jedna past, určitě tady budou jiné.“

Ale žádné další pasti tam nebyly. Nebylo divu: schodiště samo o sobě takřka stačilo Roda vyřídit. Než se dostali nahoru, lapal po dechu a táhl za sebou nohy, jako by je měl z olova - ale Beaubras kráčel stále stejně svižně a zjevně si ani neuvědomoval padesát kilo plátového brnění, jež nesl navíc. „Tak tomu říkám fantasy,“ zamumlal Rod.

„Co jsi říkal, lorde Gallowglassi?“

„Nic, co by stálo za to zopakovat.“ Rod se opřel o stěnu a zafuněl: „Co... tyhle dveře... Modwisi?“

„Uvidíme.“ Trpaslík postoupil dopředu a položil dlaň na klíčovou díрку. Zamračil se a pak zavrtěl hlavou. „Tyhle jsou zvláštní.“

„Cože?“ Rod okamžitě zpozorněl. „Je to nějaká léčka?“

„K zámku není nic připojeného, to ne. Ale ani nejsou opatřené žádným bezpečnostním kouzlem. Myslel bych, že budou.“

„Přílišná sebedůvěra?“ nadhodil Rod, ale neuklidnil ani sám sebe.

„Tam, kudy jsme prošli, bylo magie až dost,“ namítl Beaubras. „Pochybuji, že stavitel hradu počítal s tím, že by se někdo dostal tak daleko jako my.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„To je pravda,“ připustil Rod. „Kdo ví? Možná jsou tu ty dveře proto, aby udržovaly lidi *uvnitř*.“

„To je ono,“ řekl Modwis. Pak zámek zasténal a dveře se otevřely dokořán.

Na jejich oči zaútočilo světlo svící, které jim po Rodově blikavé bludičce připadalo jasné jako slunce v poledne na křídovém útesu. Kolem se ozývala hudba a smích přerušovaný lidskými hlasy v posměšném škádlení. Rod přivřel oči před přemírou světla a postupně se mu podařilo rozeznat množství postav pestře oblečených v přepychových oděvech, pohybujících se sem a tam po velké síni. Na protější zdi visely obrovské tapiserie osvětlené nástěnnými svícny. „Dokázali jsme to,“ řekl si pro sebe. „Opravdu se nám to podařilo. Pánové, jsme ve velké síni!“

Pak je zasáhl závan vzduchu a hustota vůně kadidla Roda málem srazila na kolena. Páchlo to tam, jako by si buddhisté a katolíci dali soutěž, kdo z nich dokáže více zapůsobit na boží čich. V jeho oslabeném stavu ho to zasáhlo jako úder kladiva. Oči se mu zakalily a kolena se změnila v rosol.

Zadržela ho ocelová hrud' Beaubrase, který zamumlal: „Odvahu, lorde Gallowglassi. Musíme být připraveni všem hrůzám, které na nás paní Kazimíra přivolá.“

„Já si... zvyknu,“ vydechl Rod. „Prostě jsem nečekal, že pevnost bude tak aromatická.“

„Copak jsi sám neříkal, že ti, kdož dlí ve Vysoké věži, jsou neustále pod vlivem opojných vůní?“

„Ano, ale nějak jsem si plně neuvědomil obsah svých slov. Zvládnou to.“ Rod sebral všechny síly a postavil se zpříma.

Mezitím se kolem něj stačil prosmeknout Modwis a tak byl trpaslík v první linii, když se na ně vrhly strážce.

Vypadalo to, jako by se zbrojnoši zhmotnili po obou stranách portálu a hnali se na ně s řevem a napřaženými píkami a halapartnami. Modwisův železný kyj zavířil vzduchem a Beaubras se rychle prodral kolem Roda s taseným mečem v ruce. Strach zasáhl Roda účinněji než zbraně hlídačů a za ním se dostavil vztek; adrenalin ztuhl jeho svaly a dostal ho bleskově do bojové kondice. Tasil vlastní meč a přidal se k vřavě, sekal a bodal, ale jediné, co při tom padalo, byly hlavice kopí.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Beubrasův meč vířil tak rychle, že se ani nedal postřehnout, a zbrojnoši před ním vyděšeně uskakovali, zanechávající na podlaze trosky svých zbraní; kruh, který se kolem nich sevřel, se zase pomalu rozšiřoval, jak obránci pevnosti krok za krokem ustupovali. Rod vesele zahalekal a přidal se k rytíři. Meč v jeho ruce nezahálel, pořád měl ale pocit, že co dělá *skutečně*, je že zásobuje pevnost palivovým dřívím na zbytek zimy.

Najednou se davem ozvalo tiché mumlání a zbrojnoši se začali stahovat. Ustupovali klidně, se zbraněmi ve střehu, a Beubras zaváhal, překvapeně se dívaje na rozšiřující kruh a na uličku, která se před ním začala vytvářet. Pak se narovnal, hlavu vysoko vztyčenou a meč připravený, ale nehybný. Také Modwis ustoupil a na obličejích se mu usadil výraz ponurého očekávání; železný kyj měl pohotově v rukou. Rod se cítil o něco méně připravený a mnohem méně nebezpečný, ale snažil se nedat to najevo.

V uších mu zazněl Fessův hlas: *Rode, proč ustal boj?*

„Protože přichází paní domu,“ odpověděl Rod pomalu.

Skutečně k nim kráčela uličkou mezi svými muži, plula v moři brokátu a sametu, samá krinolína, honzík a vycpávka. Její poněkud koňskou tvář zdobil vysoký, vznešený účes doplněný čelenkou a množstvím závojů, které kolem ní vlálo, by vzbudilo závist i u Salomé.

„Nic tak nezapůsobí, jako okázalý nadbytek,“ zamumlal Rod.

Dáma se před nimi zastavila, opřela si ruce zaťaté v pěst o boky a zeptala se: „Kdo jste, že jste tak nezpůsobně vtrhli do mého hradu?“

Její dech je zasáhl jako dávka z rozprašovače a Rod okamžitě pochopil, k čemu tolik omamných vůní. Jelikož už měl jednu ztrátu vědomí za sebou, snesl to docela dobře, jenže Beubras tak otužilý nebyl. Pozpátku zakolísal a Rod ho jen taktak zachytil, než se ubohý rytíř mohl svalit na zem. I pak ale trochu vrávorál a Modwis jej musel podepřít ramenem, aby jej trochu stabilizoval. Bohužel, Beubras stál i potom nahnutě. Rod nebyl nijak nadšený vyhlídkou, že bude držet sto kilo jeho živé váhy a padesát kilo brnění k tomu celé dopoledne. „Amulet,“ zašeptal. „Vytáhni amulet!“

Beaubras z posledních sil zalovil pod prsním plátem a vytáhl ven přívěsek. „Ó magický talismane,“ vydechl, „ochraň mne před tímto útokem na můj čich!“

Obrysy amuletu se jakoby rozplynuly. Chvíli se vlnil a proměňoval, pak se znovu zhmotnil - jako náhrdelník z podivných velkých a měkkou látkou ovinutých perliček. Vůně, která z nich vycházela, vytvořila kolem rytířova obličeje jakýsi štít, který se brzy rozšířil na jeho dva druhy. Rytíř pohrdavě nakrčil nos, ale pak se zase postavil zpříma, chráněný před čarodějčíným dechem náhrdelníkem z palic česneku.

„Jsem rytíř Beaubras a tohle jsou moji společníci, trpaslík Modwis a lord Gallowglass. Ty jsi lady Kazimíra?“

„Jsem.“ Nakrčila hlavu a nějak se jí podařilo podívat se spatra na muže o dobrých pětáctyřicet centimetrů vyššího, než byla ona sama. „Proč jste sem přišli?“

„Samozřejmě abych osvobodil svou drahou lady Krasomilu od poroby v této pevnosti!“ odpověděl Beaubras.

„Cha!“ zvolala paní a doprovodila tu slabiku něčím jako smíchem. „Poroba? Ve vysoké věži neexistuje nic než veselí a zábava! A pokud jde o tvou milou, nikdo ji sem neunesl a nedrží ji tu nic než její vlastní přání!“

„Pak jí naříd, aby sem přišla,“ řekl Beaubras.

„Nejsem tvůj poslíček, kmáne!“

Při slově 'kmán' Beaubras zamrkal.

„Pokud si s tebou přeje promluvit,“ pokračovala paní, „přijde o své vlastní vůli.“

„O tom nepochybuji,“ zasyčel Beaubras ostentativně, „a sám na to dohlédnu. Ve které komnatě dlí má paní?“

„Nedozvíš se, kde dlí, a ani ji nebudeš hledat!“ prohlásila žena pevně. „Okamžitě se sebereš a odtáhneš, odkud jsi přišel!“

„Nic takového,“ řekl Beaubras. „A sama prokazuješ tak málo slušnosti, že nemáš právo vyžadovat ji od jiných.“ S tím vykročil kupředu, odstrčil hradní paní stranou a namířil si to přímo mezi zbrojnoše.

Rod a Modwis se za ním rozběhli.

Lady Kazimíra vztekle zavyla a její zbrojnoši uzavřeli kruh - nebo se o to alespoň pokusili. Beaubras mezi ně vrazil jako tank s mečem místo děla a rozhodil je na obě strany, zatímco kráčel neochvějně vpřed.

„Kam chvátáš, ó statečný a šlechetný?“ zavolal za ním Rod, vykryl útok halapartny a vzápětí ji jedinou ranou meče zbavil nebezpečné části.

„Do věže,“ odpověděl mu Beaubras. „Moje lady Krasomila si jistě vybrala nejvyšší komnatu.“

„Stejně jako všichni ostatní tady.“ Ale Rod to nemohl říct dostatečně nahlas, aby to rytíř zaslechl: měl příliš mnoho práce s vykrýváním výpadů a útoků a také uvažováním, proč se mu zatím nepodařilo zasadit žádnému ze zbrojnošů jedinou citelnou ránu. Vrazil na něj hrot kopí; odrazil ho, uchopil zbrojnoše za kabátec a přehodil ho za sebe (byl neuvěřitelně lehký). Ozbrojenec proletěl kolem s ústy dokořán a Rod ho na zkoušku probodnul - ale on přímo ve vzduchu uhnul právě natolik, aby ho Rodův meč minul. „Jak to, že nemůžu žádného z těch chlapů zranit!“ zvolal. Ne že by čekal, že mu na to někdo odpoví, ale značně ho to rozčilovalo.

„Protože přebývají ve Vysoké věži, a tudíž nepatří do světa dole,“ odpověděl Modwis.

Nebyl čas uvažovat, co to znamená, neboť Beaubras právě vyrazil dveře (bylo to rychlejší než Modwisova technika, ale nikoliv vhodné pro kradmý útok) a zamířil ke schodišti. Zvláštní bylo, že schody nevedly nahoru, ale dolů. Rod a Modwis ho následovali, krok za krokem a pozpátku, odrážejíce výpady zbrojnošů. Alespoň že ani oni nemohli zranit Roda a Modwise. Jeden šlápl do prázdna a s výkřikem, který se odrážel ozvěnou od stěn věže, vyletěl vzhůru. Z odpočívadla nad nimi se ozval zvuk pádu, následovaný bolestným sténáním zbrojnoše. Rod s Modwisem sklonili zbraně a zastavili se.

„Můžeme jim věřit?“

„Ano,“ řekl Modwis s pochmurnou jistotou. „Nepodařilo se jim splnit svůj úkol. Ted' už nemají důvod na nás útočit.“

„Nu, raději bych neriskoval - až řeknu 'Ted', rozběhneme se oba po schodech nahoru. Dobře?“

„Když to říkáš ty,“ zabručel trpaslík. „Až na to, že z našeho 'nahoru' bude 'dolů'.“

„Pak poběžíme dolů. Dobře - *ted'*!“

Obrátili se na patě a vystřelili po schodech jako rakety, ale zbrojnoši se nesnažili je pronásledovat.

Rodovi se podařilo chytit dveřního rámu a vběhnout do místnosti jen několik kroků před Modwisem a naskytlo se mu divadlo srdcervoucí nádhery a smutku. Beubras klečel s hlavou svěšenou před dámou, která stála u okna, oděná v trpytivých šatech - s vysokým límcem, který jí zakrýval tváře až po oči.

„To je šat z jejích slz,“ vydechl Rod.

„A žalu nad jejími vlastními činy,“ dodal Modwis.

„Má paní,“ zamumlal Beubras, „proč tolik pláčeš?“

„Ach, pláču hanbou, sire Beubrasi! Protože všichni tady nacházejí potěšení v mém ponižování!“

„Ničemové! Jak se odvažují?“

„Stěžují si, že jsou uraženi nestoudností, se kterou jsem sem přišla,“ vysvětlovala dáma, „a proto se ke mně chovají arogantně a přezíravě. Tahle komnata je toho součástí - předstírali, že mi prokazují čest, která mi přísluší, ale doopravdy mne ubytovali níže než sebe. Ach, jak bolestivý je můj omyl! A jak hořký je můj trest!“

„Ti, kdo chtějí přebývat ve Vysoké věži, si musí komnaty volit obezřetně,“ pronesl pochmurný hlas, a když se otočili, uviděli ve dveřích lady Kazimíru.

„Budeš litovat dne, kdy jsi tohle provedla mé paní Krasomile!“ zvolal Beubras a vyskočil na nohy.

Lady Kazimíra se zasmála drsným a nepříjemným smíchem, ale paní Beubrasova srdce zakvílela: „Ach, neříkej mi už lady Krasomila, ale lady Dobromila - protože už se nikdy nebudu vyvyšovat nad ostatní smrtelníky, ani jim nebudu odepírat nic, co ode mne vyžaduje milosrdenství!“

Beubrasovi se na obličejí objevil potěšený úsměv, ale lady Kazimíra sebou škubla, jako by jí někdo zasadil těžkou ránu. „Jak si dovoluješ takto mluvit v mém hradě? Ven, okamžitě táhni pryč! Zmiz z mé Vysoké věže!“

„Takhle s mou paní mluvit nebudeš!“ zařval Beaubras a obrátil se na lady Kazimíru; ale ta se jen zlomyslně ušklíbala a v obličejí se mísil výraz zlovlnosti se škodolibou radostí. Rytíř zrudl a vykročil proti ní s pěstí napřaženou, ale Modwis ho zadržel. „Ne, statečný rytíři! Copak to nechápeš? Chce tě také lapit do svých sítí! Nezapomínej, že jí čelíš ve Vysoké věži!“

Sir Beaubras zbledl, ale Rod zaslechl jiný hlas, ozývající se v jeho hlavě: *Rode! Zaznamenal jsem otřesy! Okamžitě se vrať, tvá bezpečnost je ohrožena!*

„Jaké otřesy?“ zamumlal Rod, nervy napjaté jako struny. „Dav? Vzednutí vlny nevole ve veřejném mínění?“

„Ne, Rode, na Richterově stupnici! Vrať se dolů, rychle!“

„Ven!“ zařval Rod. Jednou rukou popadl ruku lady Dobromily, druhou sira Beubrase. „Vzhůru po schodech a ven, ať už za dveřmi bude cokoliv - a *hněd!*“

„Mám snad utíkat před střetem?“ namítl sir Beaubras.

„Ne. Můžeš jít krokem. Mimo to, jestli odsud zmizíme dost rychle, k žádnému střetu stejně nedojde.“

Tentokrát odhadl situaci skvěle - lady Kazimíra viděla, jak se k ní ženou, a s výkřikem zlosti uskočila stranou a zbrojnoši už neměli náladu se přít. Rozprchli se, než na ně rytíř stačil zaútočit, a dvořané je spěšně následovali.

„Kudy ven?“ vydechl Rod.

„Velkou síní, pak do předpokoje!“ odpověděla lady Dobromila. „Ale proč musíme prchat v takovém spěchu?“

„Chceš tady uvíznout?“

Než se dostali k bráně, Modwis už měl zvednutou mříž. Beaubras mu přispěl na pomoc svou váhou a Rod si mezitím poradil s hlídačem. „Šest stop musí stačit!“

Modwis zajistil rumpál a pak vyběhli ven. Hlídač se okamžitě znovu chopil svého úřadu a mříž za nimi s třesknutím zapadla. Rod ani nezpomalil - zamířil k hřebenové cestě rychlostí, která - jak doufal - neunaví příliš brzy rytíře v plné zbroji. Ale když se ohlédl přes rameno, uviděl, že se strachoval zbytečně - Beaubras mu byl v patách a při tom ještě nesl v náruči lady Dobromilu. Konečně dosáhli druhé

strany paty útesu, ale Rod zavolal: „Ještě ne! Pokračujte! Alespoň sto kroků od cestičky!“

„Ale před kým utíkáme?“ zeptal se Beaubras zadýchaně.

„Mám takové tušení.“ Rod konečně zastavil a zhroutil se do trávy.

„Tady bychom mohli být v bezpečí...“

Budeš, i s třicetimetrovou rezervou, ujistil ho Fess.

„Ale odkud přišla ta tvoje předtucha?“ Lady Dobromila usedla vedle něj.

„To bys nechtěla vědět,“ zamumlal Rod.

„Ujišťuji tě, že já ano.“ Beaubras stál nad ním a mračil se.

„Uprchnout, aniž jsem se stačil vypořádat s tou zločinnou ženou, bylo zbabělé a neodpovědět na její urážky mi také neslouží ke cti. Proč jsme museli utéct, lorde Gallowglassi?“

„Protože jsem najednou měl pocit, že tenhle hrad už dlouho stát nebude. Podívej se na trhlinu v útesu!“

Obrátili se směrem, kterým ukazoval, právě když se země začala otřásat a útes pod hradem se začal chvět. Chvěl se stále víc a víc, až se celá skalní věž divoce rozvibrovala a hrad na jejím vrcholu poskakoval jako brambory na voze jedoucím po kamenité cestě. Ozvalo se hromové burácení a pak se útes i s Vysokou věží proměnil s pekelným rachotem v pouhou velkou hromadu kamení.

Stáli tam mlčky, bledí, pohledy upřené na místo, kde ještě před chvilí sami byli. Otřesy země postupně ustaly a pak ztichlo i burácení.

Potom řekl Beaubras pomalu: „Smekněme, pánové,“ a sundal si helmu.

Modwis si strhl z hlavy klobouk, po tvářích mu stékaly slzy.

Ale lady Dobromila vyskočila a rozběhla se k cestičce vinoucí se k útesu.

„Pozor!“ Rod vyskočil a popadl ji za ruku. „Ne, mylady! Kamení ještě padá. Pořád by tě mohlo rozmačkat!“

„Musím přece pomoci těm, kteří snad přežili!“

„Nikdo nemohl přežít,“ ujistil ji Rod. „Je to dobrých sto stop. Nikdo to nemohl přežít, ani kdyby je nezasypaly trosky hradu.“

„Jaká strašná smrt!“

„Ano. Byla by, kdyby to bylo skutečné.“

„Co to říkáš, pane? Jak by tomu mohlo být jinak?“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Říká to, protože celá věž byla vystavena z nehmoty pocházející z falešné pýchy,“ odpověděl Modwis. „Je to tak, lorde Gallowglassi?“

„Nebo falešné skromnosti,“ přisvědčil Rod. „Tak či tak, to málo, co tam mohlo být ryzí, je ztraceno. Pojd'me, sire rytíři a krásná paní - to není místo pro tak skvělé lidi, jako jste vy dva.“

A pomalu se odvrátil od trosek Vysoké věže, k méně vzrušujícímu, ale také méně falešnému světu.

Kapitola 12

Beaubrasův kůň byl stejně spolehlivý jako slovo jeho pána, a opravdu přiběhl na zahvždání. Fess, samozřejmě, už přišel a v zubech držel otěž Modwisova osla. Nasedli a rozjeli se proti vycházejícímu slunci.

Bohužel, slunce toho rána tak docela nevyšlo a kohout vůbec neměl příležitost se ozvat. Důvod pro to se objevil záhy a dostalo se jim ho celá vědra, přesněji řečeno vědra za minutu. Vítr je bičoval provazy deště a posměšně kvílel nad jejich strádáním, nic mu nekladlo překážky. Nacházeli se totiž na otevřeném vřesovišti a vítr si zřejmě usmyslil, že je ze svého království úplně odvané.

„Čaroději!“ zalapal po dechu Modwis. „Nemůžeš nám najít nějaké útočiště?“

„Jistě - přímo tady!“ Rod ukázal k blikavému světélku v temnotě. „Sire Beaubrasi! Lady Dobromilo! Vzhůru ke světlu!“

Oba jmenovaní vzhledli, uviděli, že někam spěchá, pak spatřili světélko a pustili se za ním.

Ukázalo se, že světlo je mnohem dále, než se zdálo, ale nakonec přece jen mohli zabušit na dveře polozbořené chatrče. Rod počkal, pak zabušil znovu, a nakonec se dveře pomalu otevřely, jen na skulinku, ve kterém se objevilo podezíravé zažloutlé oko obklopené zbledlým chmýřím.

„Jsme pocestní, které přepadla bouře!“ zavolal Rod. „Můžeme se tu schovat, než přestane?“

Majitel oka zavrčel něco co znělo jako: „Jděte se utopit v moři!“ a dveře se zase začaly přivírat, ale Rod vrazil do skuliny špičku boty a zavolal: „Naše společnost zahrnuje i rytíře a jeho lady!“

Tlak na jeho palci povolil a nažloutlé oko se rozšířilo. Stejně se rozšířila i mezírka a odhalila druhé nažloutlé oko do páru, brusný kámen nosu a všude kolem hojnost divokých, neuspořádaných vlasů, které by mohly být bílé, kdyby byly v uplynulých měsících alespoň

jednou umyty. Těžko se dalo stanovit, kde končil vous a začínala hříva, a ústa byla zcela ukryta mezi knírem a bradkou.

Oko se upřelo na Beaubrase a Dobromilu, pak se dveře otevřely úplně a odhalily vyhublou, vrásčitou postavu v dlouhé haleně, skoro tak dlouhé, že mohla být nazývána sutanou, se dvěma smotky hadrů vyčnívajícími pod ní. „Tak dobře, pojd'te dovnitř, pojd'te z toho vlhka.“

Rod začal děkovat, přitom přemýšlel, jak by muselo být, aby to stařec považoval za 'mokro', a velice se mu nelíbil záblesk v oku, když kolem něj přešla lady Dobromila.

„Bůh ti žehnej, dobrý muži,“ řekl Beaubras a sundal si přilbu.

„Nemám suché šaty, které bych vám mohl nabídnout, ale ohřejte se u ohně.“ Stařec se otočil a přihodil na jediný plamínek několik kousků rašeliny. Oheň je začal olizovat a rytíř se svou dámou se přesunuli blíž k němu. Rod se postavil vedle nich. „Jste tady jen vy tři?“

„Máme ještě jednoho společníka, který řekl, že zavede naše zvířata do tvé stodoly. Dovolíš mu to?“

„Ano,“ řekl poustevník a zatvářil se velice nešťastně. „Uvnitř je něco obilí; ať ho nesežerou příliš.“

„Zaplatíme ti za všechno, co spořádají - a to zlatem,“ ujistil ho Beaubras a v poustevníkově oku se zablesklo, až skoro zazářilo. Rod se rozhodl, že ho pro jistotu nespustí z očí.

Vrzly dveře a Modwis vešel dovnitř, promočený na kost. Uviděl své přátele a přišel za nimi ke krbu, kde napřáhl ruce dlaněmi k plamenům a požitkářsky si povzdechl. „Bůh ti žehnej, dobrý muži, za tvou pohostinnost!“

Rod by přísahal, že viděl, jak poutník zamrkal, pravděpodobně proto, že mu trpaslík připomněl jeho roli hostitele, jež ho zavazovala nabídnout svým hostům jídlo. „Mnoho toho nemám, vzácní pánové, ale rád se s vámi podělím i o to málo.“ Tón jeho hlasu byl v ostrém rozporu se slovy. „Mám pivo a ječmen a pytel tuřínu. Taký vajíčko, když má moje slepice správnou náladu.“

Rod potlačil zachvění a Beaubras řekl: „Máme svoje zásoby, dobrý muži. Najíš se s námi?“

„Víno.“ Modwis pozvedl pár sedlových vaků. „Solené hovězí a suchary.“

Poustevník začal okamžitě slintat. „Ano, velice rád se k vám přidám! A když o tom teď uvažuji, možná bych našel i nějaký ten brambor. Co kdybychom tím naplnili kotlík?“

Když se začalo stmívat, chatrčí se už nesla vůně guláše, který jedli z dřevěných misek (ze sedlových vaků) dřevěnými lžícemi. Soumrak proměnil starou chýši v takřka útulné obydlí, hlavně tím, že zakryl většinu špíny a prachu.

„Maso a víno vždycky zahřeje srdce.“ Beaubras si povzdechl a odložil svou misku.

„Ano.“ Rod se usmál. „Plné břicho a hřejivý oheň vždycky způsobí, že se budoucnost zdá růžovější.“

Modwis si povzdechl a opřel se zády o stěnu. „Kdo by se zajímal o zítřek, když den byl dlouhý a on unavený?“

„Takže to nepatří k tvému nadání, co?“ zeptal se stařec a v oku se mu znovu zablesklo.

V tom oku se mu blýská nějak často, pomyslel si Rod - příliš často. Rozhodl se, že tomu muži poskytne dost velký kus provazu, aby se na něm mohl oběsit, když se do toho tak hrne. „Ne, vlastně ne. Vidět do budoucnosti je jedno z nadání, které postrádám.“ V podstatě to byla pravda, i když zařídit se samozřejmě dalo leccos...

„To mně zase nechybí,“ prohlásil stařec, aniž přitom hnul brvou.

V chýši se rozhostilo naprosté ticho.

Pak se lady Dobromila usmála a oči se jí rozzářily: „Opravdu vidíš, co se teprve stane?“

„Přesně tak,“ přikývl poustevník. „Podej mi ruku a já ti přečtu tvůj osud.“

„Tak čti!“ zajásala lady Dobromila a vesele k starci napřáhla ruku.

Poustevník ji vzal, dlouze a zamilovaně ji pohladil po hřbetě a pak ji obrátil dlaní nahoru. Dvakrát po ní přejel prsty a na tváři se mu objevil napjatý úsměv.

Rod se zamračil a podíval se na Beaubrase, ale rytíř se pohodlně opíral o stěnu a usmíval se. Zjevně mu na mužově počínání

nepřipadalo nic nepatřičného. Rod se obrátil zpátky k lady Dobromile, která se snažila, aby se pod poustevníkovými doteky nechvěla.

„Čeká tě bohatství a štěstí,“ prohlásil stařec. „Vidíš, tvá čára života je dlouhá a střetává se s čarou lásky hned na začátku. Brzy se provdáš za skvělého muže.“

Beubras se zamračil, ale lady Dobromila se tvářila docela spokojeně. Obrátila se a obdařila rytíře omračujícím úsměvem. „Takže se vezmeme brzy, můj pane?“

„Tak brzy, jak si budeš přát,“ odpověděl rytíř galantně.

„Teď ty,“ stařec trochu neochotně pustil ruku mladé ženy a natáhl se pro rytířovu. Beubras se zamračil, ale ukázal mu svou dlaň. Poustevník se na ni zadíval, pak vytřeštil oči. „Jak je to možné? Tvoje čára života je na pěti místech přerušená!“

„Co to znamená?“

„Je to znamení, že zemřeš, ale budeš žít znovu, a to ne pouze jednou, ale pětkrát!“

„To je jen zdání.“ Rytíř se pobaveně usmál. „Nikdy nezemřu doopravdy.“

Stařec se na něj podíval velice vyděšeně, ale zdálo se, že ho rytířova upřímná, usmívající se tvář uklidnila. „Jak se má stát, stane se, mylorde.“ Pak se obrátil k Modwisovi a při tom pustil Beubrasovu ruku, jako by to byl horký kámen. „A ty?“

„Když se neurazíš, raději ne.“

„Pročpak?“ otázal se poustevník.

„Život muže není šťastný, když zná jeho konec.“

„Já jsem téhož názoru,“ ozval se Rod rychle. „Ale můžeš nám povědět o budoucnosti této země.“

„Ano!“ přidal se Beubras, „co čeká náš dvůr Granclarte, dobrý muži? A spojí se Čtyři království?“

Poustevník se na něj dlouze zadíval. Pak pomalu poklekl a opřel se dlaněmi o holou udusanou zem. Nepřítomně se zahleděl do prostoru a začal něco mumlat. Ostatní byli tak tiší, že se plameny zdály hlasitější než jeho slova. Postupně se starcovo mumlání stávalo srozumitelnějším.

„...povstane proti Albanovi.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Ač sama nepůjde,
útrapám neujde,
a láska milenců
přivolá zlou kletbu
na veškerou zemi
i palác kamenný!
Dvůr světla, hle,
navždy pak zanikne
a lidé před zkázou
až k moři uprchnou.
Temnota zapomnění
zakryje celou zemi!“

Poslední dvojverší zahřimal hromovým hlasem, pak se vkleče napřímil a zamrkal nevidoucíma očima. Konečně se začal postupně uvolňovat, až zase seděl na zemi a hlavu si svíral v dlaních.

„Skvělé!“ zvolal Beaubras. „Vyvolal jsi vizi, ze které se mi úplně zatočila hlava!“

„Opravdu?“ Poustevník vzhlédl. „Nu, na to ti nemohu nic říct.“

„Pročpak?“ otázal se rytíř.

„Protože když mne ovládne Moc, statečný rytíři, mluví mými ústy - já si však nepamatuji, co jsem řekl.“

„Na tom není nic divného,“ poznamenal Modwis. „O takových věcech jsem už slyšel.“

Rytíř se zamračil. „Takže nám nemůžeš vysvětlit význam věštby.“

Poustevník zavrtěl hlavou. „Znamená to, že nedávala smysl?“

„Tvá slova byla veršovaná,“ vysvětlila mu lady Dobromila, „a byly to nádherné verše budící úzkost. Jenže nevíme, o čem vyprávěly.“

Rod samozřejmě věděl - znal celý příběh Granclarte včetně konce království. Ale nepovažoval za zdvořilé zmiňovat se o tom lidem, kteří ho skutečně žili.

„Byl to však příběh zhouby,“ řekl Beaubras klidně. „Tolik jsem z toho vyrozuměl - ovšem čím zhouby a jak se to seběhne, říct nedokážu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Poustevník vážně přikývl. „Tak to chodí.“ Pokrčil rameny. „Nemohu vám říct, co se stane. Ale mohu vám povědět tohle.“ Vzhlédl a v očích se mu náhle energicky zablesklo. „Zhouba postihne Granclarte a přivodí ji zlý černokněžník, který dlí ve svém hradě na východě!“

„Známe ho,“ řekl Modwis klidně. „Ano, je zlý!“

„Zlý! Je zdrojem všeho zla, které může postihnout Granclarte! Dokonce i jeho učedník ho opustil a ten byl sám o sobě zlý, to vám povídám! Jeho hrad je strašidelný a zlí duchové otrávil i jeho duši!“

„Ty toho o něm víš hodně, co?“ otázal se rytíř.

„Víc, než bych si přál,“ odtušil poustevník ponuře. „Pokud hrozí Granclarte zhouba, pak ti povídám, že přijde od něj - ale jak nebo kdy, to nedokážu říct.“

„Možná je to pro tebe lepší,“ konejšil ho Modwis.

„Možná.“ Ale nezdálo se, že by poustevníka přesvědčil.

Pomalu, bolestivě vstal a povzdechl si. „Ach ouvej! Ale večer už pokročil a rozumní lidé už spí ve svých postelích. Mám něco, co mi pomáhá lépe usnout.“ Z temného koutu vzal hliněnou láhev a roh. „Napijete se se mnou?“

Nikdo neodpověděl hned, ale nezdálo se, že by si toho všímal. Vytáhl zátku a nalil. Do růžku stékala sytě jantarová tekutina s červeným pableskem ohně na hladině. Poustevník podal roh Beaubrasovi. „Je skvělá.“

Rytíř si od něj roh vzal - velice váhavě, pomyslel si Rod, ale zdvořilosti muselo být učiněno zadost. Usrkl a pak překvapeně vzhlédl. „To je medovina a pochybuji, že jsem kdy pil lepší!“

„Ochutnám.“ Lady Dobromila si od něj vzala roh a pořádně si přihrnula, pak ho podala Modwisovi. Trpaslík se také napil a podal nápoj Rodovi, který jen smočil rty, aby se přesvědčil, že je to skutečně medovina. Pak vrátil roh poustevníkovi.

„Skutečně skvělá.“

„Děkuji.“ V očích se mu znovu zablesklo. Otočil se a při tom dopil obsah rohu - ale Rod, který ho bedlivě pozoroval, si byl jist, že tekutinu vylil na podlahu, než láhev a roh zase ukryl do koutu.

Když se obrátil zpátky ke svým hostům, měl v obličeji lítostivý výraz. „Mám jen jedinou místnost, vznešení pánové a dámo; všichni budeme muset spát zde. Ale paní a rytíř budou mít místa u krbu.“

„Ne, nemůžeme nadužívat tvé laskavosti,“ namítl rytíř. „V místnosti je tepla dost.“

Poustevník protestoval a trval na tom, aby se lady Dobromila vyspala u krbu na jeho slamníku, přikryta Beaubrasovým pláštěm. Modwis pomohl rytíři sundat brnění a ten ho pak skrupulózně navršil mezi sebe a dámu. Modwis se uložil u jejich hlav a poustevník na druhý slamník v rohu. Rod ležel na hromadě slámy vedle Beaubrase, přemýšlel, jak vypudí blechy ze svých šatů, a poslouchal déšť, bubnující na střechu. „Fessi?“ zamumlal.

Ano, Rode?

„Kdyby to vypadalo, že jsem usnul, okamžitě mě vzbud' bzučákem, ano?“

Potřebuješ si odpočinout, Rode.

„Ještě víc potřebuji zůstat naživu. Já tomu starému ničemovi nevěřím, Fessi. Kdybys viděl výraz v jeho očích, nevěřil bys mu také. Kromě toho nepil medovinu, kterou nás všechny napájel.“

No dobře, Rode. Robot vložil do svého hlasu rezignovaný tón. *Postarám se o tvou bdělost.*

„Budu ti vděčný.“ Rod zmlkl a pak ležel tiše, velice tiše, naslouchaje sebemenšímu pohybu ze směru, kde ležel poustevník.

Dočkal se asi za hodinu - hodinu, po kterou bojoval s těžkými víčky; nebylo lehké zůstat vzhůru, když musel pomalu, rovnoměrně oddechovat předstíraje spánek - ale Rod to dokázal. Konečně byla jeho bdělost odměněna tichým šramotem v koutě. Starý poustevník se vynořil, plazil se k nim s bezhlesým chechotem a v ruce držel dlouhý rezavý nůž.

Rod zabručel a převalil se, stále předstíraje spánek. Poustevník strnul. Rod začal chrápat.

Poustevník se usmál a znovu vyrazil, pak pozvedl nůž.

Ale Rod se převalil proto, aby se dostal do lepší pozice k útoku. Nyní se opřel rukama o zem připravený vyskočit.

Poustevník se sklonil nad Beaubrasem a pozvedl dýku.

Rod skočil.

Dýka sjela dolů a s nechutným, vlhkým zvukem se zabořila do Beubrasovy hrudi.

O zlomek sekundy později vrazil Rod ramenem do starého vraha; ve stejném okamžiku Beubras vykřikl a lady Dobromila se prudce posadila. Stačil jí jediný pohled a zaječela; pak ječela pořád znovu a znovu.

Modwis se okamžitě vrhl k ní.

Rod bojoval o život. Starý poustevník po něm sekl dýkou, zařval hrůzou a Rod se stěží stačil sehnout a převalit se, pak starce chytil za ruku a škulbl. Starý muž se zaječením proletěl vzduchem.

Lady Dobromila mezitím přestala křičet a teď jen tiše plakala, zatímco se jí Modwis pokoušel pomoci.

Rod vytáhl vlastní dýku a znovu se vrhl po poustevníkovi, zbraň připravenou k smrtícímu úderu.

Nebylo to nutné. Starci trčel z břicha jeho vlastní rezavý nůž, zabodnutý těsně pod žeberními oblouky. Jeho rty se pohybovaly, takřka bezhlasně, ale Rodovi se podařilo zachytit několik nezřetelných slov: „Brume... můj starý žák... pomstí se...“ Pak se zachvěl, z hrdla se mu ozvalo zachrčení, oči se mu zakalily a celé jeho tělo bezvládně kleslo.

Roda zaplavila radost z vítězství, ačkoliv se mu při pohledu na mrtvolu muže zvedal žaludek. Brume byl starcův žák? *Tohle* byl černokněžník Saltique?

Beubras zasténal.

Rod se vrhl zpátky k němu. „Tvůj vrah je mrtvý, sire Beubrasi.“

„Na tom... nezáleží...“

„Byl jsem příliš pomalý! Nemyslel jsem si, že se ten starý ničema dokáže pohybovat tak rychle!“

„Paní... je v pořádku...“

Lady Dobromila zakvílela.

„Jistě. To proto tě zabil a byl by zabil i Modwise a mne - ale ji ne. Alespoň ne hned.“ Rodův obličej se zkřivil vzteky. „Měl jsem udeřit dřív!“

„Na tom... nezáleží... Já zase... povstanu...“

A s tímto slibem na rtech rytíř zmizel.

Rod vytřeštil oči.

Pak se obrátil, aby utišil paní - právě včas, aby zahlédl její přízračné obrysy, než zmizely i ony.

„Jde tam,“ zamumlal Modwis, „kam odešel on.“

„A ty?“ Rod natáhl ruku, aby se ho dotkl, ale neodvážil se. „Ty také zmizíš?“

„Ne, lorde Gallowglassi. Mohu se zmenšit, ale nezmizím.“

Ale ještě než to dořekl, začal se scvrkávat, měnit v třicet centimetrů vysokou loutku, a najednou se celá chatrč zdála ještě pustější než dřív, opředená pavučinami a plná prachu, vítr profukoval širokými spárami mezi prkny i dírami ve střeše. Déšť ustal, ale oheň v krbu stále hořel natolik, aby Rod rozeznal postavu ve vesnických šatech ležící na zemi s nožem trčícím v břicho - ale vousy měla pečlivě zastřižené, vlasy tmavé a tělo podsadité.

„Fessi?“ zašeptal Rod. „Koho jsem to zabil? Kde je ten starý poustevník?“

Dveře se se zaskřípěním otevřely a objevil se v nich robot. Podíval se na ležícího muže a přikývl. „To je ten muž, který tě pustil dovnitř, Rode. Starého poustevníka sis stvořil ty sám, ne on. Chatrč vykazuje známky opuštěnosti a soudím, že ten někdejší vesničan sem přišel jen chvíli před tebou.“

„Někdejší? To není skutečný vesničan? Ale... dýka je skutečná...“

„Ano, Rode, a opravdu se tě snažil zabít ve spánku. Pokud zahynul svým vlastním nožem, je to spíše jeho vina než tvoje.“

Pak Roda znovu zachvátil hněv, který doprovázela prudká nevolnost. Rod vrávoravě vstal a vypotácel se do noci, chytil se Fessova sedla a takto stál bez hnutí. Bolest mu bušila v hlavě od jednoho spánku k druhému a viděl, že se mu třesou ruce.

„Fessi... jsem nemocný... velice nemocný...“

„Ano, Rode. Zdá se, že to doprovází každé halucinační kouzlo.“

„Ono se to... zhoršuje.“

„Ano. Musíš si lehnout a odpočinout si.“

„Ne... tady...“

„Pak si vylez do sedla a já tě dovezu do bezpečí.“ Robot poklekl. Rod se mu vyškrábal na hřbet, položil se tak, že rukou objímal jeho krk a držel se zuby nehty. Fess opatrně vstal a vykročil do tmy a mlhy.

Kapitola 13

Autority (t. j. přeživší) na nilskou malárii tvrdí: „První den myslíte jen na to, že umřete. Druhý den si *přejete*, abyste zemřeli.“

Rodova nemoc byla tohoto druhu, i když našťestí netrvala ani zdaleka tak dlouho. Za úsvitu už se cítil lépe, a když slunce vyšlo, definitivně se rozhodl, že bude žít. Samozřejmě to ještě neznamenalo, že z toho byl bůhvíjak odvázaný.

„Zakletí se zhoršují,“ bručel. „Paranoia a k tomu vedlejší účinky.“

„Pořád svá nutkání k násilnostem ovládáš velice dobře,“ namítl Fess, „ačkoliv na druhé straně jsou reakce tvého organismu stále vážnější.“

„Ale co to je?“ vydechl Rod. „Nemůže to být něčím, co jsem snědl - na to už se to táhne příliš dlouho.“

„Nemusí to být nutně spojeno s polknutím nějaké látky, Rode.“

„Pokud ano, tak má neuvěřitelně dlouhou dobu působení. Nevím, jak dlouho se ještě udržím na nohou, Fessi.“

„Neexistuje žádný důvod, proč bys to měl právě teď zkoušet, Rode.“

Rod se v sedle narovnal. „Přece nechceš, abych se prostě posadil a čekal na smrt?“

„Rode! Samozřejmě, že mě nic takového ani nenapadlo! Ale prospělo by ti, kdyby sis lehl a vyspal se. Nespál jsi už čtyřicet hodin.“

„Na tom něco je,“ připustil Rod, který najednou zjistil, že nemůže udržet víčka. „Nenašel bys mi nějakou jeskyni, Fessi?“

Žádná jeskyně po ruce nebyla, ale Fess našel spadlý strom, jehož koruna se zachytila v rozsoše jiného stromu. Rod si na hromadě listů pod ním rozprostřel plášť, zatímco Fess začal tahat větve křovin, aby ho zamaskoval.

Najednou se Rod narovnal. „Fessi... někdo mne sleduje.“ Robot na okamžik strnul a pak řekl: „Zachytil jsem pouze animální životní projevy, Rode.“

„Neptej se mě, jak to vím, ale vím to! Neříkám, že o mně vědí, ale brzy se dozvědí!“

„Začínáš mít předtuchy, Rode?“

„Kdo ví? Stát se může cokoli. Ale jsou mi na stopě a brzy už budou tady! Do úkrytu!“ A Rod zmizel v houští.

Fess se k němu váhavě přidal. V lese vládl klid. Po několika minutách začali ptáci zase zpívat.

Pak něčí ruka rozhrnula křoví u cesty a někdo se jím protáhl. Další ho následovali.

Rod opatrně rozhrnul listí, ale v šeru svítání rozpoznal pouze tři nezřetelné postavy. Počkal, až projdou kolem, pak s mečem v ruce vyklouzl na stezku, zahákoval předloktí kolem krku posledního v řadě, strhl ho k sobě a pozvedl meč.

Jeho zajatec zachřel, chvíli se snažil získat zpět ztracenou rovnováhu a Rod strnul, když zjistil, že tou osobou je žena. Někdo jiný zvolal: „Tati, ne!“ a pak mu země zmizela pod nohama. Zjistil, že se vznáší ve vzduchu, přes dívčino rameno zahlédl Gregoryho a náhle si uvědomil, že málem probodl svou dceru. Okamžitě odhodil meč, pustil Cordelii a pomyslel si: *Dolů!* Sotva se jeho podrážky dotkly země, vztek, který ho ovládal, pominul - snášel se pomalu, jako by prosakoval melasou. „Zatraceně, pusťte mě *dolů!* Co to byla za pitomost, pronásledovat mě?“

„Manželi,“ namítla Gwen, „my jsme se o tebe báli!“

„Kdo se vás o to prosil, zatraceně! Málem jsem zmrzl a umřel hladem, omámili mě nějakým svinstvem a pak mě skoro otrávil, a to všechno jen proto, abych se od vás držel v dostatečné vzdálenosti a měl jistotu, že vám neublížím, a co uděláte vy? Plížíte se za mnou a ani mě předem nevarujete! Díky bohu, že jsem vás poznal včas!“

Geoffreyovy rty se zachvěly, ale ovládl se. „Máš mnoho nepřátel, tati! Báli jsme se, že by mohli -“

„Teď vidíš, že jste se báli zbytečně!“ přerušil ho Rod ostře. „Tvou starost oceňuji, ale ne to, co jste udělali! Vybojoval jsem tisíce šarvátek roky předtím, než jsem poznal kohokoliv z vás! Poslyšte, když už nevěříte *mně*, že se o sebe dokážu postarat, vězte alespoň Fessovi!“

„Věříme mu,“ odpověděl malý Gregory vážně. „Ale měl bys vědět, tati, že tady na Gramarye máš víc nepřátel, než jsi měl kdykoliv předtím.“

Chlapec měl pravdu a to celou věc jen zhoršovalo. „Ano, nikdy jsem si neuvědomoval, kolik jich vlastně je! Každý, koho potkám, může být agent z budoucnosti, kterýkoliv vesničan, kterýkoliv rytíř, kterýkoliv lovec! A jak s nimi mám, k čertu, bojovat, když moje rodina odmítá udělat to, o co jsem ji požádal, a *nedrží se stranou!*“

„Nemůžeme,“ odpověděla Gwen prostě. „Patříme k tobě, stejně jako ty patříš k nám!“

„A ty! Ty jsi mi nikdy nedala šanci přesvědčit se, jestli se se svými nepřáteli dokážu vypořádat sám! Hned od začátku ses mi pletla pod nohy!“

„Pletla pod nohy!“ Gwen zbledla.

Ale Magnus se nedal: „Říkal jsi nám, tati, že tvoje největší síla je v tom přesvědčit lidi, aby bojovali po tvém boku.“

„Ano!“ zvolala Cordelie. „Vždycky jsi říkal, že tvůj první velký úspěch byl, že jsi dostal maminku na svou stranu!“

To byla pravda a Rod se tím stále v duchu pyšnil - jenže v tomhle okamžiku a za téhle situace to nebylo přesně to, co toužil slyšet. „Dokážu se o sebe postarat sám! Prostě si myslíte, že jsem si vzal dovolenou. Teď bojuji proti svým vlastním nepřátelům, ne proti nepřátelům království!“

„To jsou stále titíž.“ Gwen začala být neodbytná. „Chtějí tě zabít, aby pak mohli prosadit svou vůli na Gramarye.“

„Tak to stejně nemají šanci, že? Kdyby se mi něco stalo, vy se o ně postaráte. Zvládnete je přece, ne? Já myslím, že bez potíží. Vůbec mě k tomu nepotřebujete!“

„Vždycky jsme tě potřebovali!“ namítla Cordelie a Gregory objal Roda kolem pasu, přilnul k němu jako pijavice.

Rod cítil, že začíná tát - ale podíval se na Gwen a zjistil, že má všechny přístupy zablokované. Zatvrdil si své vlastní srdce a jemně chlapce odstrčil. „Tak mě přestaňte pronásledovat. Nechte mne, abych se se svými vlastními démony vypořádal po svém. Jestli mě potřebujete, tak mě nechte. Vrátím se, až budu zase v pořádku. Jsou chvíle, kdy mi nemůžete pomoci - zato můžete hrozně překážet. Když

mne budete dál sledovat, budu se muset pokaždé bát zasadit ránu ve své vlastní obraně ze strachu, abych nezabil některého z vás! Pokoušejte se mi pomoci, a se mnou je amen!“

„Manželi, křivdíš nám! Nikdy bychom...“

„Ne úmyslně, to vím, ale...“ Rod náhle zmlkl a strnul. Cítil mravenčení na zátylku, jako by jím probíhal elektrický proud a způsoboval, že mu vlasy na hlavě vstávaly. „Nebo to je úmyslně?“ zašeptal. „Koneckonců, doopravdy jste *schopní* poradit si i beze mne. Teď vám vlastně jen stojím v cestě, že?“

„Tati, ne!“ zvolala Cordelie a Gwen zděšeně vytřeštila oči.

„Pozoruj, že tvoje matka na to nemá co říct, že?“ Vztek rostl. „Vůbec nic! Po celé ty roky jsem jí jen stál v cestě a brzdil ji v rozletu! Možná, že si konečně uvědomila, že beze mne by se mohla stát největší čarodějnici Gramarye, že by se mohla postavit do čela revoluce, která by zajistila moc čarodějníkům a že já jsem to jediné, co jí v tom brání!“

Gweniny oči se zaplnily slzami a začala vrtět hlavou, rychleji a rychleji, její rty formovaly slova, ale nic se neozývalo.

„Vidíš? Nemůže to popřít, ani když se snaží!“ A Rod si byl jist, že se odmlčel na dostatečně dlouho, aby k tomu Gwen mohla říct svoje.

„Tati, v tom, co jsi řekl, není ani slůvko pravdy!“ Magnus se postavil mezi své rodiče a obličej mu plál hněvem špatně skrývaným za účast. „Maminka měla vždycky na srdci jen tvoje dobro.“

„Kdo jsi, že mluvíš za ni? Její advokát? Příští Velký čaroděj, co? Kdo se stane králem, potom, po revoluci?“

„To nemůžeš myslet vážně!“ zvolal Magnus rozčileně.

„Ale myslím!“ Rod popadl hůl a rozehnal se po nich. „Pryč ode mne, všichni pryč! Táhněte zpátky do Runnymede! Sprádejte si své intriky beze mne! A ať už budete dělat cokoli, *nesnažte se mě sledovat!*“ Otočil se na podpatku a zmizel v lese.

Stromy se za ním zavřely. Rod viděl rudě a krev mu pulzovala v uších. Prodíral se porostem jako buldozer, křoví kolem něj praskalo.

Pak si všiml, že toho praskotu bylo mnohem víc, než mohl sám způsobit. Vzhlédl a uviděl Fesse, který kráčel vedle něj. „Co ty tady děláš?“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Byl jsi k nim nespravedlivý, Rode,“ odpověděl robot. „Nechtěli ti přece ublížit.“

„Na čí straně vlastně jsi?“ Rod se zastavil a proklál svého koně pohledem.

„Vždycky na tvé, Rode. Dokud jsi můj majitel, ani na jiné být nemohu; odporovalo by to mému programu.“

„Ale kdybys měl jiného majitele, nemusel by ses mne zastávat - je to tak? Mohl bys mým dědicům pomoci, aby nemuseli tak dlouho čekat?“

„V žádném případě, Rode, a ty to víš! Nepředstírej, že jsi zapomněl všechno o programování!“

Rod pohlédl na robota trochu překvapeně. Věděl, že Fess je jediná bytost, která mu nemůže lhát.

Ve skutečném světě. Dokonce i na Gramarye.

Ale v Granclarte?

Kuň využil své výhody a pokračoval: „Nemohu mlčky přihlížet, když vidím, jak ti indukovaná paranoia ničí vnímání těch, kteří tě nejvíce milují a nejvíce ti pomáhají. Tvoje žena a děti jsou ti stejně oddáni jako já sám - možná ještě více.“

„Nechápu, jak by mohli,“ odsekl Rod. „To *já* bych nebyl, kdybych žil se sebou. Vlastně se sebou žiju a nejsem.“

„Poslouchej se, co říkáš,“ doporučil mu Fess. „Má to znamenat, že zrazuješ sám sebe?“

„Takže ty musíš být ještě loajálnější, aby se to vyrovnalo?“ Rodovy oči se zúžily. „Ale i kdyby ano, je tu jeden velký problém. Jak můžeš vědět, jaké jsou jejich pohnutky?“

„Existují semiologické indikace...“

„Interpretace příznaků není totéž co čtení něčích myšlenek.“

„Dokážu naslouchat na frekvenci lidského myšlení...“

„Ano, a *když* chtějí, abys jim naslouchal, dovolí ti to. Ale když chtějí své myšlenky zatajit, nezachytíš z nich nic.“

„Je pravda, že nejsem schopen rozšifrovat simultánní multiplexi jejich modulace. Ale pracuji na programu...“

„Jenže teď to ještě nevíš - což znamená, že ani nemůžeš vědět, co mí roztomilí potomci a jejich starostlivá matka plánují, když jsou jen sami mezi sebou.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Rode, přece nemůžeš doopravdy věřit, že by se proti tobě mohli spiknout!“

„Proč ne? Všechno ostatní se spiklo! Včetně tebe! Táhni si za nimi! Udělej si u nich oko! Jenom se nepokoušej předstírat, že jsi na *mé straně!*“ Rod se obrátil a vykročil do hloubi lesa.

„Rode! Moje oddanost vždycky byla...“

„Jdi pryč!“ zahřímal Rod. „Zmiz mi z očí! *Nech mě na pokoji!*“

Vrazil mezi stromy a holé větve se za ním uzavřely.

O půl hodiny později se začal uklidňovat.

Pak se ho zase zmocnila závrať a rozbolela ho hlava.

Jestli to předtím bylo zlé, nyní to bylo pekelné. Začal bezmocně vrávorat a jak hledal nějaký úkryt, doklopýtal k nejbližšímu houští, kde padl na kolena. Žaludek se mu obrátil naruby, ale nevyvrhl nic, jen trochu žluči.

Když křeče pominuly, odvěkl se dál do porostu, plášť si přitáhl těsněji k tělu a pak ležel a třásl se, zatímco mu bolest pulzovala v hlavě. Nakonec vyčerpáním usnul.

Probudila ho záře žhavého uhlí. Zamračil se a chtěl vyskočit, pak si vzpomněl na bolest hlavy a pokračoval ve vstávání jen velice opatrně. Žádná bolest se však neprojevila, a proto se pomalu posadil. Něco z něj při tom spadlo, a když se podíval dolů, s překvapením zjistil, že byl přikrytý kožešinovou přikrývkou. Kdo ji přes něj přehodil?

A dále, kdo rozdělal oheň?

Díval se na něj, vstřebával fakt, že zatímco bezmocně ležel, někdo u něj byl tak blízko, že ho klidně mohl zabít, ale místo toho se postaral, aby nezmrzl. Nakonec si řekl, že prostě přijme skutečnost, že se na světě vyskytují i lidé, kteří o něj mají starost - ať už se jedná o Fesse nebo o jeho rodinu.

Pak si uvědomil, co jim před chvílí řekl a jak jim to řekl, a zaplavil ho pocit viny. Nyní mu připadalo naprosto neuvěřitelné, že je mohl podezírat z toho, že si přeje jeho zkázu - naprosto šílené...

Ano. Byl šílený. To proto od nich utíkal, aby měl jistotu, že jim neublíží, když zase podlehně nějaké halucinaci.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Zvedl hlavu; nálada se mu trochu zlepšila. Stále se ještě cítil provinile za svůj výbuch hněvu, to ano - ale alespoň věděl, že jim měl plné právo říct, aby odešli a nesledovali ho.

Pak ho něco napadlo. Jak se vlastně jeho rodina dostala do Granclarte?

Chvilí o tom přemýšlel a pak se rozhodl, že se nejspíš krátce vrátil do skutečnosti - něco jako halucinace naruby.

Tohle tedy byla budoucnost, která ho čekala - omezená jen na možnost volby halucinace?

Zamyslel se nad tím - a čím více o tom uvažoval, tím větší zlost se ho zmocňovala. Zvláštní bylo, že teď se to zdálo být v pořádku - možná proto, že neměl na koho svůj vztek soustředit. Koneckonců, kdo byl zodpovědný za jeho současný stav?

Ten, kdo u něj vyvolal ty halucinace, přirozeně.

Kdo to byl?

Modwis říkal, že je to černokněžník Brume sídlící ve strašidelném hradě na východě.

Ale Modwis byl součást Granclarte. Kdo na něj tu kletbu seslal na Gramarye?

Možná černokněžník Brume.

Proč ne? Pokud Rod věděl, fantastičtí nepřátelé, kteří se ho snažili zabít na Granclarte, odpovídali skutečným nepřátelům - skutečným lidem, opravil se, pak opravil svou opravu, protože si vzpomněl na Fessovo ověření, že muž, o kterém si Rod myslel, že je vražedný poustevník, se ho skutečně snažil zabít. Pokud byl poustevník skutečný vrah v přestrojení, proč ne Brume?

Za zkoušku to každopádně stálo - zvlášť na Gramarye, kde zlí černokněžníci nebyli ničím výjimečným. Například Modwise identifikoval Fess jako živou bytost, ze skutečného světa, lupruchána...

Rod se zamračeně rozhlédl. Když už je o něm řeč, kde vlastně Modwis zmizel? Vzpomněl si, že se trpaslík scvrkl do velikosti elfa...

Upřel oči do plamenů.

Mohl to být Modwis, kdo přes něj přehodil přikrývku a zapálil oheň?

Rod rychle vyskočil na nohy a očekávání mu sevřelo útroby při pomýšlení, že jeho přítel je někde tady, v dosahu jeho zlostných výbuchů. Okamžik zůstal stát bez hnutí a snažil se udělat prověrku svých pocitů. Cítil se neobyčejně dobře, překvapivě dobře; vlastně se zdálo, jako by kletba pominula. Nakonec se rozhodl, že už nebude mít halucinace - jejich výsledkem byla vražda.

'Vražda' - zvuk toho slova se mu nelíbil. Otřásl se a vykročil. Pokud byl Modwis někde poblíž, nechtěl, aby ho viděl, i když Rod nechápal přesně proč. Znovu měl nutkání pochybovat o loajalitě někoho, kdo už jasně dokázal, že je na jeho straně - nebo pochyboval sám o sobě?

Na tom nezáleželo. Závěr byl stejný - musel zůstat sám. Na okamžik zaváhal, byl v pokušení vzít s sebou kožešinovou příkrývku, pak se ale rozhodl to nedělat: cítil by se jako zloděj. Ať už mu ji zapůjčila kterákoliv laskavá duše, nezasloužila si být okradena. Vykročil na cestu lesem a cítil se při tom jako znovuzrozený, silný - a dost hladový na to, aby snědl medvěda. Což by nemusel být zase tak špatný nápad, kdyby se s nějakým setkal - pak by alespoň měl svou *vlastní* kožešinovou příkrývku.

Kapitola 14

Pokud ho někdo sledoval, byl dost chytrý, aby se neukazoval. Putoval sněhem pokrytým krajem tři dny, zapaloval oheň, když mu mrzly prsty na nohou, a stavil si proutěné chatrče, když se slunce sklánělo k západu. Pečené koroptve nebyly zase tak špatná strava a totéž platilo o příležitostných králících. Na druhé straně laň, na jejíž stopu narazil, nechal běžet - pravděpodobně by její maso nestačil sníst, než by se zkazilo.

Pak začalo zvěřiny ubývat, příležitostná lidská obydlí se zdála dávno opuštěná a Rod začal mít podezření, že se ocitl v kraji, který černokněžník důkladně vyždímal.

A tak, částečně omrzlý a se rty popraskanými mrazem, ale podivně svěží, došel Rod až na východní pobřeží, kde zůstal stát před černokněžníkovým hradem, postaveným na útesu.

Nebylo těžké rozeznat, že je to hrad černokněžníka - mraky, které zastíraly jeho věže a bašty, byly husté a temné a sršely blesky, které pokaždé sjely do hradeb, ale jako zázrakem nikdy nenapáchaly žádnou škodu. Rod za neustálého burácení hromu stoupal vzhůru po srázu. Nikoliv poprvé si přál, aby s ním byl Fess nebo ještě raději Modwis.

A vtom zaútočil první drak.

Nebyl příliš velký, jen několik metrů dlouhý, ale hrozivě řval a jeho půlmetrové plameny musely udělat dojem na každého.

„Kšááá!“ vykřikl Rod a pokusil se ho zaplašit rukou, kterou se zrovna nedržel skály jako o život. Drak provedl několik centimetrů od něj krkolomný manévř a Rod zaječel a začal rukou mávat ještě usilovněji - ta bestie byla *horká*! Pokud to byla halucinace, pak byla velice živá.

Drak zakroužil a s řevem zamířil zpátky k Rodovi. Ten vytáhl meč, zhluboka se nadechl a zvolal: „*En brochette!*“

Bohužel, obluda nerozuměla francouzsky. Plnou silou nalétla na Roda a při tom si sama vrazila jeho meč do hlavy. Okamžitě bylo po ní a zřítěla se bezvládně dolů - s Rodovým mečem v těle. Rod

zaskřípal zuby. Věděl, že bez meče je ztracen - ale vtom ho popálené prsty zradily, uklouzl a vzápětí už s vyděšeným jekotem sám padal dolů. Teprve pohled na skálu prudce svištící kolem něj mu připomenul, že dokáže levitovat. Pomyslel si, jak odpudivě ta skála vypadá, a skutečně, skála ho začala odpuzovat, zpomalila jeho pád, takže se nakonec zastavil ve vzduchu půl metru nad jejími hladovými, ostrými zuby. Vzápětí se zase začal vznášet. S úlevou dospěl až ke svému poslednímu úchytu, tam se přilepil ke skále a začal přesvědčovat své vyčerpané tělo, že je třeba dokončit cestu. Tělo ho s menšími protesty poslechlo, vzchopilo se a začalo šplhat po útesu - pak se ale do toho vložil mozek a upozornil ho, že jestliže dokázal levitovat, aby se zachránil, určitě by se mohl stejným způsobem dostat nahoru. Roda to zarazilo a asi minutu visel nehnutě, pak se usmál, skočil do prostoru, pomyslel si: *Vzhůru!* a tiše se vznášel k hradbám pevnosti.

Tehdy udeřil druhý drak.

Letěl na něj s řevem jako raketa V-1, hořící kamikadze, předzvěst neodvratné zhouby. Rod uhnul stranou ale obluda vyrovнала svou dráhu a ožehla mu plamenem záda. Rod zajechel, udělal ve vzduchu obrat, pak přistál na drakově hřbetě. „Hejá, iguanodonte!“ zakřičel. Draka ta přezdívká očividně pobouřila a pokusil se skroutit krk natolik, aby mohl sežhnout Roda, který mu trůnil mezi křídly. Bohužel se mu to do jisté míry podařilo; naštěstí se ale dokázal prohnout jen tak, že plameny Roda těsně minul. Žár ovanul jeho ruku, Rod ucukl – a přepadl do strany. S nohama stále pevně sevřenýma kolem drakových boků provedl eskymácký obrat. Zatímco se Rod pokoušel dostat zpátky do vzpřímené polohy, drak se ho zase snažil zaměřit a smést plamenem, výsledkem čehož bylo, že oba vířili a zmítali se kolem sebe navzájem, přičemž se společně řítili k zubatým skalám pod sebou.

Tak takhle by to nešlo, pomyslel si Rod napůl v bezvědomí a s vypětím všech sil popadl obludu za spodní čelist. Plamen s hlasitým řihnutím ustal a drak se začal zuřivě bránit - ale letěl tam, kam ho Rod směřoval. Tomu se postupně podařilo obrátit ho čenichem vzhůru, takže už zase stoupali k hradu na útesu, přitom se zuby nehty pokoušel udržet na drakovi a svůj poslední oběd v žaludku. Pak rozeklaná skála

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

ustoupila hraně z žulových kvádrů oddělené půldruhého metru širokou obrubou od propasti; Roda zachvátila panika, když si představil sám sebe, jak se v příštím okamžiku vznese na drakově hřbetě nad cimbuří a poskytne tak hradním hlídkám vítaný terč pro procvičování lukostřelby. Vzápětí ale dostal nápad a stočil draka přímo proti hradbám. Drak prosvištěl posledních několik metrů a narazil hlavou do zdi. Zatímco se jeho bývalý nosič snášel po strmé šroubovici k zemi, vyskočil a zachytil se cimbuří. Rod si s ubohým plazem starosti nedělal: byl jen omráčený a pravděpodobně přijde k sobě dřív, než dopadne na zem.

Na druhé straně, pokud by se tak stalo, mohl by se vrátit a požadovat satisfakci za Rodovo nepříteliš ohleduplné jednání. Z čehož vyplývalo, že musí najít způsob, jak se dostat do hradu, než k tomu dojde. Přichytil se na zdi a začal se rozhlížet po nějakém otvoru - a, ne zcela překvapivě našel padací most.

Překvapující oproti tomu byla skutečnost, že ho našel spuštěný. Rod se zamračil na mostní věž. „Budou tam hlídky,“ zamumlal. „Kdyby už neměly být nikde jinde, tam určitě.“

Ale nikde nebylo ani památky byt' jen po jediném smrtelníkovi, který by hlídal: brána se zdála být dokonale opuštěná, neřkuli rozpadlá...

Po jediném *smrtelníkovi*...

Rod se zachvěl. Tohle byla Granclarte: koho by si tady postavil na hlídku černokněžník?

Nu, existoval jen jediný způsob, jak to zjistit - ale s nejvyšší obezřetností. Rod vešel na předmostí, pak opatrně přenesl svou váhu na prkna...

... a dřevo se mu pod nohou rozpadlo.

Rod uskočil zpátky a s bušícím srdcem pozoroval, jak kusy shnilých prken dopadají do olejnaté zelené vody hradního příkopu. Ano, na tom mostě toho rozhodně bylo víc, než se dalo spatřit pouhým okem - více nebezpečí a méně solidního materiálu. Pomyslel na vznášení a cítil, jak se jeho kotníky odlepují od země. Pak zdánlivě vykročil po mostě, i když se ve skutečnosti vznášel kousek nad ním, jen špičkami nohou se dotýkal zpráchnivělého dřeva.

Něco studeného se mu omotalo kolem kotníku a šklublo.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Rod se zřítíl z mostu a před očima se mu mihla vodní hladina, která se rychle přibližovala, pak uviděl dlouhou, gumovitou paži, jež se natahovala po jeho kotníku. V panice začal myslet odpudivé myšlenky, a tudíž stoupat a táhnout chapadlo za sebou. Odpor se mu zjevně nelíbil; škusblo znovu, silněji. Roda to vyvedlo z rovnováhy a spadl do vody. Jen taktak se mu podařilo nadechnout se, než se za ním hladina zavřela a on sáhl po meči.

Něco studeného se mu omotalo kolem zápěstí.

Další chapadlo ho ovinulo kolem pasu.

Zaplavila ho vlna odporu a horečnatě si pomyslel: *Vzhůru!*, ale majitel chapadel byl připraven a táhl ho dolů silněji, než on táhl nahoru. V plicích ho začalo bodat - už to trvalo příliš dlouho. V panice si Rod představil vodu proměňující se pod kůží na páru.

Chapadlo na jeho zápěstí explodovalo.

Rod vytáhl meč a sekl po chapadlu, které jej táhlo za kotník, zatímco se dole pod ním něco obrovského svíjelo bolestí a jeho hlas plnil vodní svět. Děs a hrůza sváděly v jeho mozku divoký boj a on zoufale sekal do chapadla, které jej drželo kolem pasu. Vytryskla krev, která zbarvila vodu doruda. Sekl znovu, zahlédl další chapadlo, které vyrazilo z temnoty, a tál i po něm; pak znovu sekal do chapadla kolem svého pasu. Pak byl najednou volný a vyrazil vzhůru, zatímco mu do uší bušil řev bolestné agónie.

Rod vyletěl z příkopu šest metrů do vzduchu a teprve potom se mu podařilo ovládnout vlastní emoce natolik, aby se zvolna snesl níže. V příští chvíli se ho zmocnil pocit provinilosti, protože z hlubin pod ním stále zazníval zmučený křik. Alespoň mohl dát té ubohé obludě ránu z milosti.

Udělal to: otevřel svou mysl a začal pátrat, zaměřil se na bolest pod hladinou, koncentroval se a pak jejím směrem vypálil veškerou svou mentální energii.

Z vody se vymrštila tři chapadla napjatá jako biče, pak ochabla a zhroutila se zpátky do vody.

Rod se vznášel ve vzduchu, otřesený ale spokojený; nařikání ustalo a obluda už neexistovala. Ve vzduchu i ve vodě byl opět klid. Rod si povzdechl, pak obrátil svou pozornost k bráně před sebou.

Tísnily se tam stíny; pod železnými zuby mostní mříže vládlo temno a ponuřost.

Rod sebral veškerou svou odvahu a rozletěl se přímo tam.

Temnota ho pohltila, temnota naplněná tajuplným úpěním. A ne jediným, ale mnohohlasým - nejprve se ozvalo jedno, pak druhé, pak třetí, pak čtvrté a páté a šesté, desáté, dvanácté, každé z nich jinak vysoké, jinak zabarvené, jedno odumírající a jiné zase sílící. Každý z hlasů vyjadřoval jinou emoci, ale jejich spektrum nebylo úzké - vztek, touha po odplatě, agónie, děs, lítost - plnily celý hrad kvílivým, srdce svírajícím chórem.

Před Rodem se něco zalesklo a rychle to nabralo konkrétní podobu - mladé ženy v bílém rouchu, holá lebka pod dlouhými, volně vlajícími vlasy, ústa otevřená ve výkřiku zoufalství. Než se Rod mohl stáhnout, žena zmizela a o kousek dál se objevil muž se zlověstným, zjizveným obličejem a kostnatým tělem oděným v hadry. Pozvedl ruku, jako by chtěl udeřit, ale pak zmizel tak náhle, jako se objevil. Třetí duch se objevil naproti němu, v plášti s kapucí, krví podlité oči strnule zírající z temnoty pod ní, ruka kostlivce natahující se po Rodovi.

Rod prošel skrze něj; na okamžik ho ovanul chlad a pak se duch za ním rozplynul. Objevil se další, ale Rod pokračoval přímo vpřed a ignoroval strach, jenž na něj dorážel ze všech stran - na duchy byl zvyklý.

Ovšem také se jimi nenechal zaměstnat natolik, aby při tom spadl do pasti: pro případ propadla nebo pasti na medvědy plul raději deset centimetrů nad podlahou.

Nakonec ho přeludy unavily a Rod pomyslel na svou bludičku. Zářící koule se mu okamžitě objevila na dlani a poskytla mu dostatek světla, aby uviděl kamenné zdi a klenutou chodbu před sebou, duchy však nezahnala: jak plul vpřed, pořád se kolem něj objevovali a zase mizeli. Strach byl stále přítomný, ale nyní notně zředěný pocitem krivdy: po všech těch štrapácích čekal něco lepšího než obyčejné panoptikum hrůzy.

Když dorazil na konec klenuté chodby, našel to.

Stupínek na protějším konci síně, do níž ústila, byl osvětlen koulemi bílého světla. Mezi nimi, na vysokém, ponurém trůnu, seděl holohlavý muž v rudém rouchu.

„Kdo se odvážíl postavit se černokněžníku Brumovi?“ otázal se hlubokým, dutým hlasem.

Bylo to strašidelné, uvážíme-li, že se rty starého muže nehýbaly; ale Rod opět změnil strach, který kolem sebe černokněžník šířil, v podráždění. Zamračil se. „Postavit se ti? Proč a priori předpokládáš, že se ti chci postavit?“

Černokněžník seděl asi minutu bez hnutí, zaskočen (jak Rod doufal) a pak odpověděl: „Nikdo by k Brumovi nepřišel s dobrým úmyslem. Co chceš ty?“

„Svůj zdravý rozum,“ opáčil Rod okamžitě. „Seslal jsi na mne kletbu šílenství, černokněžníku. Sejmi ji.“

Mužovy rty se odtáhly tak, že odhalily jeho špičaté zuby a ječivý, maniakální smích naplnil síň. I když se proti podobným věcem předem obrnil, Rod byl otřesen.

„Pojď blíž,“ nařídil mu hluboký hlas, přestože smích stále hřímал. „Chci vidět červa, který se odvažuje přikazovat Brumovi.“

Rod se zakabonil a vykročil přímo ke stupínku - a vzápětí toho litoval. Teď totiž uviděl mužovy oči. Byly podlité krví, upřené a přitom nezaostřené - a šílené.

Nyní černokněžník promluvil svými ústy a jeho hlas byl jako vítr ohýbající slabou třtinu. „Proč si myslíš, že jsem tu kletbu na tebe seslal já?“

„Kdo jiný?“ opáčil Rod.

„Copak nemáš nepřátele?“ otázal se černokněžník. „Není nikdo jiný, kdo si přeje tvou zhoubu?“

„Několik by se jich našlo,“ připustil Rod. V skrytu duše přemýšlel, komu patří ten hluboký hlas.

„Pak se zeptej těch, kteří proti tobě bojovali,“ prohlásil černokněžník a hluboký hlas řekl: „Pro Bruma jsi ničím, smrtelníku. Proč by se o tebe zajímal, on, který vládne démonům?“

„Démonům možná,“ zavrčel Rod. „A co se týče toho 'proč', myslím, že víš, kdo jsem a čeho jsem schopen. Proto ti říkám znovu: sejmi svou kletbu!“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Ta hra mě už unavuje,“ odsekl černokněžník a náhle mezi nimi vyšlehl oheň; stěna plamenů, která Roda nejprve obklopila a pak jej začala tísnit.

Z pláště se mu začal zvedat kouř a Rod vyjekl bolestí. Ať už to byla halucinace nebo ne, bylo to příliš živé, než aby to bylo pohodlné. Snažil se soustředit, uvést se do polotransu a vybavit si kostku ledu blížící se teplotou absolutní nule - a plameny pohasly.

Černokněžník vytřeštil oči.

„Ty vážně nevíš, kdo jsem?“ Rod postoupil o další krok ke stupínku. „Takže k té kletbě...“

„Vari!“ zvolal Brume a mrštil po něm kulovým bleskem.

Rod uskočil stranou, vytáhl meč, padl na jedno koleno a opřel meč o stupínek. Kulový blesk se prudce stočil ve vzduchu, sjel po meči a s ohlušujícím třeskem se uzemnil.

Černokněžníkovi mohly oči vypadnout z důlků.

Rod se prstem dotkl spálených pozůstatků meče a zamračil se, když zjistil, že je příliš horký, než aby se dal zvednout. Znovu si vybavil ledovou krychli, pak zvedl meč a silou vůle ho prodloužil v metrový rapír. Ostří se obnovilo a získalo opět lesk solidní oceli. Rod spokojeně přikývl a podíval se na Bruma: „Mám to. Ty jsi doopravdy kouzelník - myslím na Gramarye. Jsi esper, pyrotik.“

„Co je to za žvásty!“ zaduněl hromový hlas a zároveň ze zdi sklouzlo kopí a rozletělo se na Roda.

Rod ukročil stranou a paríroval mečem. „No dobře, tak jsi i telekinetik! Mám ti ukázat, co umím *já*?“

Černokněžníkovy oči se zúžily a Rod se najednou vznášel ve vzduchu, hlavou dolů. „Hej, dávej pozor! Že jsi telekinetik, jsi mi už dokázal! Tak teď je řada na *tobě*!“ Vyslal proti Brumovi vlastní mentální výboj. Cítil vzepětí mysli, která se ho snažila odrazit, ale dostal se skrze ně. Černokněžník poplašeně vykřikl, vznesl se z trůnu a v příštím okamžiku už plul vzduchem vedle Roda.

Rod si dřepł na opěrku trůnu nespouštěje Bruma z očí a při tom si mimoděk uvědomil, že gramaryjští čarodějníci přece telekinezi neovládají - toto nadání bylo vázáno na pohlaví. Pouze on a jeho synové byli výjimkou. Tak kde vzal svou schopnost Brume?

Očividně z fantazie. *Tahle* část patřila do Granclarte.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Rouhači!“ zahřímal hlas. „Kdo jsi, že jsi tak zneuctil hrad velkého černokněžníka?“

„Stejně už byl zneuctěný až hanba.“ Rod pozvedl špičku rapíru k Brumovi. „Pokud se mne chceš zbavit, sejmi ze mne tu kletbu.“

Ale Brumovy oči náhle zaplály rudě, rozšířily se a nafoukly, až zaplnily celé Rodovo zorné pole, a zároveň mu hlava začala třestit ukrutnou bolestí. Matně si uvědomil, že právě schytl ten největší výboj projektované telepatie, se kterým se kdy setkal. Pokusil se útok oplátit vlastním mentálním výbojem, ale celou hlavu měl jako v ohni a před očima měl jen rudou mlhu, která plnila Velkou síň, zakrývala černokněžníka, stupínek, ohnivé koule i Rodovo vlastní vnímání, kdo a kde je, zaplňovala veškerý vesmír, až v něm nebylo nic, než rudá mlha a žhnoucí bolest, přítomnost, která neměla minulost ani budoucnost, ale existovala a pokračovala bez naděje, že skončí.

Ale nakonec přece jen skončila; bolest pominula a proměnila se v obyčejné bolení hlavy, protivné bubnování v mozku, které postupně vsřebalo rudou mlhu, takže Rod zase viděl kolem sebe. V uších mu znělo duté dunění doprovázené kovovým skřípěním a zvoněním, pak nepříjemný smích, který utíchal v dáli. Rodův zrak se však omezoval na pouhé záblesky v podobě jasně zbarvených kontur geometrických tvarů. Konečně jimi začaly prosvěcovat oranžové pruhy. Pak barvy potemněly a změnily se v purpur a modř a skrze ně zahlédl kamenné bloky. Zamračil se, otočil hlavu a uviděl čtverec oranžového světla, který vrhal na zeď pruhovaný obraz.

Železné mříže.

Už byl zase v žaláři.

Rod se uvolnil. Možná že se v konečném důsledku nacházel ve smrtelném ohrožení, ale pro tuto chvíli mu nic nehrozilo. Napadlo ho, proč je vlastně ještě pořád naživu. Jestli ho černokněžník dokázal ochromit na tak dlouho, aby ho dostal sem, proč Roda jednoduše nezabil?

„Protože tě chce použít pro účely jisté smlouvy.“

Rod se zamračil, vzhlédl a pokusil se proniknout zrakem tmu, aby zjistil, kdo to na něj promluvil.

Nebylo to tak těžké. Osoba, která hovořila, vydávala vlastní záři. Měla černý knír a kozí bradku, rudé rohy a chlupatý rudý ocas.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Vlastně na ní bylo rudé všechno až na černý plášť a Rodovi připadala velice povědomá.

„Připadá ti, že je vhodná doba promluvit si o malé dohodě?“

Rod se zasténáním klesl proti žulové zdi a v duchu se opevnil proti jakýmkoliv obchodním nabídkám. Učinil statečný pokus dát to jasně najevo. „Myslím, že budu ještě nějakou dobu vzdorovat, ale díky.“

Ďábel pokrčil rameny. „Jak myslíš. Vemte si ho, chlapci!“

Na Roda se s vytím vrhlo asi tucet démonů s netopýřími křídly, šarlatovou kůží a rohy na hlavě. Rod vyjekl: „To není fair play!“ a v duchu si vybavil neviditelný štít.

Vzduch před ním se zatetelil.

První démon narazil do štítu, okamžik visel s rukama a nohama roztaženýma ve vzduchu a pak se pomalu svezl na zem.

„Co si k čertu myslíš, že děláš?“ zařval zdvořilý čert.

„Špatný původ.“ Rod se pokusil myslet svaté myšlenky. Který svatý by byl nejvhodnější pro tuhle situaci? Svatý Vidicon? Svatý Juda?

Ostatní démoni šlápli na brzdy, ale pozdě; navršili se před Rodovým neviditelný štítem jako hromada čertů z loutkového divadla.

„No tak, nezapomínejte na svou povinnost!“ zvolal d'ábel. „Dejte se do mučení!“

„Ale šéfe,“ namítl jeden z menších čertů, „jak ho můžeme mučit, když se k němu ani nedostaneme?“

„Vymyslete něco! Nějaký účinný způsob!“

„Myslel jsem, že to je tvoje práce.“

Rod si začal uvědomovat, že inteligence nebyla jejich silnou stránkou.

„Ano, to je.“ Velký d'ábel se zamračil. Pak se mu na obličej objevil d'ábelský úšklebek. „Mám to! Nemůžete se k němu dostat - ale on vás vidí a slyší.“

„No a?“

„Povězte mu něco o něm.“ Úšklebek se rozšířil a objevily se žraločí zuby. „Začněte pravdou.“

„Pravdou?“ křičeli malí d'áblíci zděšeně.

„Slyšeli jste mne, pravdou!“ odsekl velký čert. „Chcete mu přece ublížit, ne? Povězte mu, jaký je *doopravdy*!“

Jistě, blesklo Rodovi ihned hlavou, ten velký ďábel pořád může lhát.

Přišlo to právě včas. První malý ďáblík zabušil pěstmi na neviditelnou bariéru, oči mu plály zlobou. „Ty máš ale hroznou povahu, víš to? Jistě, nenaštevš se hned, ale když tě to popadne, je ti jedno, kdo to odnese!“

„To vím,“ zavrčel Rod, ale i tak v duchu zamrkal.

Démon ho ignoroval; obrátil se k jednomu z kolegů, jehož tělo poněkud připomínalo ženu v sukni a živůtku. „Gwen, ty jsi nesnesitelná! Pořád se za mnou táhneš, pořád s něčím otravuješ, nedopřeješ mi ani chvilku klidu!“

„*Já za tebou?*“ zaječela čertice. „Kdo za kým začal dolejšat první, co? Myslíš si, že jsem si všechny ty spratky udělala sama? Ted' mě poslouvej, ty šmejde...“

Rod si udržel kamennou tvář, ale uvnitř se chvěl. Tohle si o Gwen přece *doopravdy* nemyslí, že? A *doufal*, že si to nemyslí ani ona o něm. Ačkoliv důvodů by k tomu měla dost. Bůh ví.

Pak se čertice uklidila stranou a i ostatní malí démoni se stáhli do stínu, takže v popředí zůstal jen jeden, který ztělesňoval Roda - a pořád více se mu podobal.

Objevily se oči, žluté a planoucí. Něco šustlo ve tmě.

„Ach ne!“ zaječel démon. „Dostaňte mě odsud *pryč*! Pomozte mi někdo!“ Kolena se mu začala třást a chvění zachvátilo celé jeho tělo. „*Já se tak bojím!* Pomóc!“ Dal se do běhu, ale ve tmě se zaleskly další žluté oči a on začal couvat a při tom sténat: „Ó-ó-óůůů... co jen budu dělat!“

Rod znechuceně pohodil hlavou. Ať už byl jaký byl, určitě nebyl zbabělec. Jistě, mívál strach, spoustu věcí ho děsilo - ale nikdy před nimi neutíkal.

Hráli si s ním na kočku a myš.

„*Pobiju* je!“ kvílel démon a začal máchat mečem. „Když před nimi nemohu uprchnout, podřežu jim krky!“

„Možná za nic nemohou,“ nadhodil velký démon. „Možná jsou neškodní.“

„To rozhodně *budou* - až s nimi skončím!“

Rod zpytoval svědomí. Věděl, že ho testují, ale tohle obvinění bylo pravdivé. Skutečně útočil ze strachu - a velice často naprosto neúměrně.

Rod-démon se začal chvět, jeho šaty se proměnily v hadry zčernalé špínou. Ramena mu poklesla, kolena povolila a pak vykročil s nemohoucím belháním ke skutečnému Rodovi. Pozvedl hlavu a Rod spatřil revmatické, krví podlité oči a špinavý, neoholený obličej. Najednou měl pocit, jako by mu v žaludku vězel rampouch.

Žebrák si levou rukou přitáhl plášť těsněji k tělu a napřáhl pravici dlaní vzhůru. „Nemáš zbytečný pčřák, šéfe? Nebo něco... Almužnu, šlechtný pane, almužničku!“

Kolem prošel blahobytně vyhlízející pár a žebrák se k nim okamžitě vrhl s rukou nataženou před sebe. „Podaruj ubožáka, velkomožný pane!“ Někde někdo zasténal.

Dáma na něj znechuceně pohlédla a pak se obrátila na svého průvodce, ale ten zavrčel: „Nezaslouží si to, má drahá. Kdyby za něco stál, nemusel by žebrot.“

„Když myslíš...“

Jiný movitě vyhlízející gentleman prošel kolem něj a zavrčel. „Z cesty, lidský truse!“

Někdo zasténal a Rod si uvědomil, že je to on sám.

„K ničemu,“ ušklíbl se další kolemjdoucí. „Nestojí ani za uplivnutí!“

„Nééé!“ zavyl Rod. „To není pravda! Vůbec to není pravda! Mám svou cenu! Pracuji! Zasloužím si vaši úctu!“

Ale bohatí kolemjdoucí se kolem něj shromáždili, ukazovali si na něj, šklebili se a uplivovali si, v jejich smích se ozývala zášť a sarkasmus, smáli se, smáli a smáli a Rod teď křičel z plných plic: „Nééé! Ne, ne nééé!“

„NE!“ zahřímá hluboký hlas a slova se roztáhla v neartikulovaný řev hněvu. Něco malého se prudce zvětšilo, jak to vlétlo mezi ně, burácejíc jako rozjetý vlak, prázdné oční důlky zúžené hněvem, ústa otevřená ve vzteklém ječení, zuřící bouře nad hlavami všech démonů. Ti se s vřískáním rozprchli a zjevení se obrátilo proti velkému ďáblu, který se ve strachu scvrkl a dal se na útěk, ale duch ho popadl

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

svými drápy a roztrhal jeho tělo na kusy. Pak kvílení utichlo: ďábel i démoni byli pryč a Rod zděšeně vytřeštil oči, neboť se teď přízrak obrátil proti němu.

Potom ztuhl, neschopný uvěřit vlastním očím. Natáhl k duchovi ruku a zašeptal:

„Velký Tom.“

Kapitola 15

Rod zíral, ochromený překvapením. Znal tu tvář, tu postavu, dokonce i když ji vztek zkřivil v hrozivou grimasu.

„Ti zatracení grázláci už ti dají pokoj,“ ujistilo ho strašidlo.

„Velký Tom,“ zašeptal Rod.

„Ano, osobně. Proč se tváříš tak zděšeně?“

Rodovy rty se pohnuly, ale nebyl schopen dostat ze sebe jediné slovo.

Duch se zamračil, pak zvedl hlavu a pochopil. „Ty se cítíš odpovědný za mou smrt, že?“

„Mohl jsem jí zabránit,“ zašeptal Rod.

„To jsi nemohl. Stalo se to v boji a byla to rána nepřítele, která mne zabila, ne tvoje.“

„Ale byl jsi můj člověk.“

„Byl jsem svůj vlastní člověk a nikdy jsem nikomu jinému nepatřil. A že jsem ti sloužil jako panoš, k tomu jsem měl svůj vlastní dobrý důvod - což jsi dobře věděl.“

„Ano.“ Vzpomínka na zradu pomohla; Rod přinejmenším zase našel svůj hlas. Odkášlal si a zopakoval nahlas: „Ano. Pokoušel ses mne zmanipulovat pro svoje totalitní přátele.“

„Tak vidíš! Lehce se to řekne, že? A stejně jako jsem se já pokoušel zmanipulovat tebe, snažil ses ty využít mne.“

Rod se rozpačitě ošil. „No, když se na to díváš takhle...“

„Copak ses nesnažil mne přesvědčit, abych tě podporoval? Nepokoušel ses mne naverbovat, abych bojoval za královnu?“

„Tak vidíš! *Věděl* jsem, že jsem mohl za tvou smrt!“

„Nemohl a nevíš nic!“ odsekl duch. „Přidal jsem se k tobě, protože jsem sledoval svůj vlastní cíl, ne tvůj! Jednal jsem podle své vůle, ne podle tvé! Cože? To jsi tak arogantní, že se snažíš vydávat úsilí všech za své vlastní?“

„Samozřejmě, že ne! Vždyť mě znáš lépe než já sám.“

„Ano, a proto vím, že to, co se mi stalo, byla má vlastní zásluha. Jestliže lidem nekradeš zásluhy, nesmíš se ani snažit brát na sebe jejich chyby. Řekni mi, pokud ses ze mne nesnažil udělat svého pěšáka, čím jsem ti měl být?“

„Spojencem.“

Duch mlčel a upíral na Roda své hluboce propadlé oči. Pak pomalu přikývl. „V tom jsi uspěl. Ale mohlo naše spojení vydržet, i kdybych přežil?“

„Rád bych si myslel, že ano,“ odpověděl Rod opatrně. „Sdíleli jsme spolu mnohá nebezpečí, nemluvě o žaláři - a teď nemyslím tenhle. Doufal jsem, že tě přesvědčím, abys zůstal mým přítelem.“

Duch se usmál a řekl: „Přesvědčil jsi mne.“

Rod vytřeštil oči.

Pak se usmál i on. „Aha. Tak proto jsi zahnal moje trýznitele.“

Velký Tom to odbyl mávnutím rukou. „Myslíš tu verbež? Ti by nedokázali trýznit ani kupce, natož pak chrabrého agenta!“

Rod se zasmál. Ať už se narodil na Gramarye nebo ne, Velký Tom měl moderní vzdělání - velice moderní, na časové linii byl před Rodem o několik set let popředu - a byl oddaný totalitář. Pro něj nebyl nejnižší formou lidské existence zločinec, ale kapitalista. „Stejně na mně odvedli slušný kus práce.“ Otřásl se. „Nemyslím, že se mi to líbilo.“

„Nelíbilo, jinak bys to neříkal. Stejně ale bylo zrcadlo, které ti nastavili, falešné - protože každý z tvých špatných impulzů je ovládán tak přísně, že se nikdy nedostaneš k špatným činům.“

„Teď už ne, teď tomu tak není.“ Rod si vzpomněl na svůj stav a posmutněl. „Mám halucinace a útočím skoro na všechno, co se hýbe.“

„Já vím, a právě proto jsi vyhledal divočinu, kde máš méně příležitostí někomu ublížit. Kdybys svoje nutkání neovládal, nedokázal bys ani takto minimalizovat pravděpodobnost škody.“

Rod vzhlédl. „Líčíš mne lepšího, než jsem.“

„Myslím, že ne.“ Duch si sedl po arabském způsobu a předklonil se, podíval se svými ohnivými dŮlky Rodovi do očí. „Jsi dobrý člověk, Rode Gallowglassi, a skvělý společník. Nezapomínej na to. Nikdy na to nezapomínej.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Nezapomenu,“ špitl Rod tiše.

Duch pozvedl obočí.

„No... budu se snažit, Velký Tome. Budu se snažit.“

„Snaž.“ Duch se narovnal. „Ty víš, že sis své šílenství sám nezpůsobil.“

Rod se zamračil. „Nezpůsobil? Jak lze způsobit šílenství?“

„Například vhozením drogy do sklenice vína,“ opáčil Velký Tom. „Nebo ve tvém případě do kaštanu.“

Rod vytřeštil oči.

Pak řekl: „Ty jsi mluvil s Fessem.“

„Dalo by se to tak říct.“ Duch se zaklonil a usmál se. „To, co říkal, je ve tvé paměti, ne? A já jsem tvoje halucinace, že?“

„No... předpokládám, když to říkáš.“ Rod se zatvářil zoufale. „Ale tak trochu jsem doufal, že jsi skutečný.“

„Věřil jsi, že jsem, ale na onom světě,“ připomenul mu Velký Tom. „Pokud bys měl pravdu, pak by to mohl být můj duch, který by s tebou hovořil skrze tento přelud - nebo to může být tvoje vlastní nevědomí, které skrze mne hovoří, protože právě v nevědomí se rodí halucinace.“

„Slyšel jsem, že halucinace jsou projekcí našeho vlastního nevědomí, stejně jako sny.“

„Samozřejmě, že jsi to slyšel, jinak bych to nemohl říct.“

„Takže ty jsi hlas mého podvědomí.“ Rod se posadil. „Dobře, tak mi pověz - na co moje podvědomí přišlo?“

„Samozřejmě počítačový mozek tvého robota se nemýlil - jako ostatně vždy, když se jedná o logické problémy. Agenti z budoucnosti nakazili kaštiny té stařeny nějakou substancí, která působí halucinace.“

„A paranoiu?“ Rod přikývl. „Ano, slyšel jsem o drogách, které to dokážou. Ale co moje rodina, Velký Tome? Jak to, že *oni* nezačali mít halucinace?“

„Samozřejmě proto, že ta látka na ně z nějakého důvodu neúčinkovala, zato ve tvém mozku natropila pěknou paseku.“

Rod zavrtěl hlavou. „Silně selektivní droga. Znáš takhle z hlavy nějakou látku, která by působila tímto způsobem?“

„Ano - čarodějnický mech, ta houba, která reaguje na telepatické podněty.“

„Čarodějnický mech? Ale ten je jedovatý!“

„Myslíš, že by si s tím tví nepřátelé dělali těžkou hlavu?“

„No... ne,“ připustil Rod. „A když na to přijde, vlastně *nevím*, jestli je jedovatý; jenom jsem přirozeně předpokládal, že je.“

„Zeptej se elfů - ti to možná vědí.“

Rod vzhlédl, jeho mozek si spojil jedna a jedna. „Ale pro ně jedovatý být nemůže - vždyť jsou z něj *udělaní*!“

Velký Tom jenom mlčky přikývl.

„A Gwenin otec,“ řekl Rod pomalu, „je Brom O'Berin, který je napůl elfem. Takže Gwen je elfem z jedné čtvrtiny a každé z našich dětí z jedné osminy...“

„To není tak moc,“ přiznal Velký Tom. „Ale možná to stačí.“

„Ano, stačí to, aby čarodějnický mech zareagoval s jejich podvědomím a spojil se s jejich DNA! Samozřejmě, že jim neublíží - pokud něco, tak by jim přidal nějaké ty psychotronické schopnosti! Ale mně...“

„Tobě znásobil podvědomí,“ dopověděl za něj Velký Tom. „Je mimo kontrolu tvé vědomé mysli - a tady mě máš.“

„Ano, tady tě mám,“ zamumlal Rod.

Několik minut seděl mlčky a pokoušel se na tu myšlenku přivyknout. Nakonec řekl: „Ale proč mi dali něco, kvůli čemu teď vidím obludy?“

„A proč si myslíš,“ opáčil Velký Tom, „že tě tvůj nepřítel přiměl vydat se na tenhle výlet?“

„Samozřejmě, zatímco on doma vyvolává paniku - nebo alespoň nejistotu.“ Náhle Rod pochopil, co mu Velký Tom právě pověděl, a ztuhl. „Hej! Nechtěl jsi tím říct, že mě ten agent, který to všechno spískal, pořád sleduje, že ne?“

„Proč by ne? Copak by si nepřál mít jistotu?“

„Mít jistotu' se tak trochu podobá obratu 'zlikvidovat'.“

„Podobá a v konečném důsledku je to obojí velice nepříjemné.“

Roda napadlo, jestli jsou to vývody Velkého Toma, nebo jeho paranoie.

Jaký je v tom rozdíl?

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Žádný - pokud byl Velký Tom skutečně výplodem Rodovy hyperaktivní obrazotvornosti.

Pokud.

„Samozřejmě,“ řekl Rod pomalu, „*mohl* bys být skutečný duch.“

„Duchové neexistují.“ Ale Velký Tom se usmíval.

„Ano? A co duchové Horacia Loguira a jeho dvořanů, se kterými jsem se setkal v opuštěných chodbách hradu Loguire?“

„Ti byli vytvořeni z čarodějnického mechu,“ odpověděl Velký Tom okamžitě.

Rod přikývl. „Pravděpodobně. Velice mlhaví, ale bezpochyby vytvoření nějakým starým bardem, který znal jejich předlohy, ještě když žily, a zpíval o nich po smrti. Nejspíš ho to šokovalo jako všechny ostatní, když se 'vrátili'. Ale...“

„Co ještě?“ Velký Tom se k němu s profesionálním zájmem naklonil.

„Mám syna,“ řekl Rod pomalu, „ze kterého se nedávno vyklubal psychometrik. Slyší myšlenky lidí, které zůstaly zachované v předmětech kolem, a když si nedá pozor, vidí i ty lidi.“

„Probouzí mrtvé?“

„Když byl ještě malý, vždycky jsem mu říkal, že dělá dost rámusu, aby je budil. Ale předpokládejme, že se někdo nevinný, kdo *neví*, že je psychometrik, zatoulá do opuštěných chodeb hradu Loguire...“

„Nejmenoval se náhodou Rod Gallowglass?“

„Pokud ano, tehdy to ještě nevěděl. Mimoto, první, kdo měl malou 'nehodu', musel přijít už před několika staletími - a strašidelné historky, které pak šířil, jiní po staletí posilovali. Kdo ví? Možná to dělali tak často, že vytvořili permanentní psionické vlnění a duchové začali postupně existovat nezávisle na nich. Nebo jsem je možná přece jen trochu pozvedl na duchu já.“

„Možná, že ano. A když je, proč ne mě, co?“

„Správně. Znáš odpověď?“

„Ano - moje kosti nespočívají tady a na tomto hradě jsem nestrašil ani zaživa. Vlastně jsem o jeho existenci vůbec nevěděl.“

„Na tom něco je,“ připustil Rod, „ale není to nic nepřekonatelného. Vypadá to, že se z tebe stala lidová postava, Velký

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Tome. Pořád slyším žebráky, kteří se boje účastnili, jak vyprávějí o obru Tomovi, který padl ve válce s pány a zemřel žehnaje Velkému čaroději.“

Velký Tom odpověděl se sžíravým úsměvem: „Já bych to nenazval 'požehnání'.“

„Když jsi umíral, dával jsi mi poučení do života.“

„Jen jsem tě nabádal, abys neumíral pro sen.“ Duchův pohled zpřísněl. „A vidím, že jsi mne poslechl.“

„Ano,“ řekl Rod pomalu, „jsem stále živý.“

„Jako já jsem mrtvý. Ale rád bych za tebe zemřel znovu, kdybych byl přesvědčen, že to přinese větší štěstí chudému lidu, za který jsem vždy bojoval.“

„Ano,“ řekl Rod pomalu. „Oni to věděli. To proto si o tobě pořád vyprávějí příběhy po celé této zemi.“

„A jsou teď šťastnější?“ otázal se duch tiše.

„Daří se jim lépe než kdy jindy,“ odpověděl Rod. „Mnohem méně jich zemřelo v občanské válce mezi barony, protože se Tuanovi podařilo nastolit mír. A mnohem více jich teď má co jíst a do čeho se oblékat.“

„Ale ne všichni?“

Rod rozhodil ruce. „Dělám, co mohu, Velký Tome. Koneckonců, nemohu tu zavést moderní zemědělské metody a léky okamžitě.“

„Ne, a nezkoušel bych to ani já - protože přivážet je z jiných planet by znamenalo, že by se celá jejich civilizace zhroutila, kdyby padla tvoje vláda. A pak by nastal strašný hladomor.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Rod. „Musíme jim pomáhat, aby si to všechno vybudovali sami, takže se stanou soběstační. Ale už děláme pokroky.“

„Nejde ti náhodou o blaho vlastních dětí?“

„Samozřejmě, že ano. Ale blaho mých dětí je pevně spojeno s blahobytem lidu, Velký Tome. Moderní technologie nepřicházejí za jedinou generaci. Kdo bude jejich učitel, až já tu nebudu?“

„O dobrovolníky není nouze.“

„Ano - anarchisté z budoucnosti.“

Velký Tom se obrátil a odplivl si. „Ti by nejraději veškerou techniku zatratili a nutili lidi, aby se zase hrabali v hlíně zašpičatělými klacky!“

Rod přikývl. „Tímto způsobem se současná populace uživit nedá. Ale ty pořád věříš, že totalisté z budoucnosti by to zvládli lépe?“

„Možná,“ řekl Velký Tom zamračeně. „Jenže ti se o lidi příliš nestarají. Jsou oddáni ideji, ne lidem. Ne, co mě se týče, jsem pro hotovost a úvěrům nevěřím.“

„To mě opravdu těší, že já jsem tou mincí, na kterou sázíš,“ zabručel Rod s jasně slyšitelnou ironií.

„Copak nejsi rád, že jsi to právě ty?“

„Nositel změny? Ne, děkuji. A nestojím ani o to být kanálem pro vstup duchů do našeho světa - i když právě teď mě tvá přítomnost docela těší. Pročpak - chceš přenést svého ducha na své současné následovatele z řad chudého lidu Gramarye?“

„To by bylo příjemné,“ připustil Tom.

„Pak se raduj, protože už se ti to povedlo - a dokonce bez mé pomoci. Učil jsi chudé, že mají cenu sami o sobě a ne jenom jako majetek jejich pánů - a zdá se, že tahle myšlenka se tu ujala.“

„Je dobré dozvědět se, že jsem měl úspěch.“

„Jak to myslíš, 'dozvědět se'?“ Rod se zamračil. „Kráčel jsi přece po téhle zemi od své smrti, ne? Byl jsi hostem u ohně každého chudáka a přízrakem pomsty v ložnicích každého z pánů.“

„Jak bych mohl?“ zeptal se Velký Tom s úšklebkem. „Jsem přece jen tvá halucinace.“

„Zajímalo by mne,“ zamumlal Rod s očima upřenýma na svého bývalého pomocníka a přátelského nepřítele, „zajímalo by mne...“

„V žádném případě. To je jen pověra.“

„Ale na tom přece není nic špatného, přát duchům věčné odpočínutí. Co tě vlastně probudilo, Velký Tome?“

„Samozřejmě lidé, copak to nevíš? Nemohu odpočívat, dokud všichni nebudou zbaveni marných tužeb a strachu, dokud se nestanou pány svých vlastních přání.“

„Pak bys to raději měl vzít po psychiatrické linii, ne jenom ekonomické a politické. Ty přece taky nejsi tak docela svobodný, že?“

„Mým tyranem je lid,“ přisvědčil Velký Tom. „Pokud opravdu chceš, abych odpočíval v pokoji, udělej všechno pro jeho povznesení.“

„Udělám,“ slíbil Rod. „Udělám.“

„Nejprve ale musíš získat zpátky své duševní zdraví. Víš přece, že žádný, kdo ti nabízel pohostinství, to s tebou nemyslel dobře, nebo snad ne?“

Rod vytřeštil oči. Pak řekl: „Myslel jsem, že je to jenom ta moje paranoia.“

„Myslet si, že tě chtějí zabít? No tak, v tom ses mýlil. Ale uvažuj - všichni ti nabízeli jídlo nebo pití.“

Rod pomalu zvedl hlavu. „Dávali mi drogy!“

„Ano, i když se šťávou z makovic nic společného neměly. Byl to čarodějnický mech ve chlebě a vodě tvých hostitelů.“

„Modwis? Ten trpaslík také?“

„Myslím, že ne, jinak by ti zabránil připravovat si jídlo na ohni.“

„No, měl nějaké poznámky ohledně mých kuchařských schopností...“

„Pravda se nedá utajit. Proto ses nemohl zbavit těch halucinací - při tvém putování jsi dostával stále další a další dávky čarodějnického mechu.“

„To je ono! Budu držet dietu. Žádné jídlo a pití, které si neopatřím sám!“

„Jistě, zvěřina, kterou jsi ulovil, byla nezávadná. Jenomže si nejsem jistý, jestli bych ti mohl doporučit zvěřinu, která se dá nalovit tady v kobce.“

„Neměj strach - nikdy jsem nepřišel na chuť kuchyni chudých. Ale kdo tohle všechno spískal a proč?“

„Proč se ptáš?“

„Protože právě teď nedůvěřuji svým tušením. Jsem paranoik, víš?“

„A já snad ne? Nezapomínej, že jsem hlas tvého podvědomí.“

„Spíše mého svědomí. Samozřejmě, *mohl* bys být i skutečný duch - a v tom případě bys mi mohl zajistit objektivní názor.“

„Objektivní sotva - ale povím ti, že tvoji - a moji také - staří nepřátelé infikují tvé jídlo a tvou mysl, obnovují dávky, kdykoliv k tomu mají příležitost, a tak tě udržují šíleného a nespolehlivého.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Anarchisté? Pak se v Runnymede schyluje k povstání!“

Velký Tom přikývl a oči mu přitom plály.

„A co tvoji staří kolegové? Neříkej mi, že by si totalisté nechali takovou příležitost ujít!“

„Jak chceš - nebudu. Není to ani nutné, protože už jsi to řekl sám.“ Rod vyskočil na nohy. „Musím zpátky do Runnymede! Tuan a Kateřina už musejí šilet.“ Zarazil se, otřesen tím, co právě řekl.

„Skutečně šilet,“ zamumlal Velký Tom. „A co tvoje vlastní duševní zdraví?“

„Jestliže se schyluje k povstání, co záleží na mizerné paranoie?“

„A tvoje žena a děti?“

„Od těch se samozřejmě budu držet daleko.“

„To nemůžeš; budou pomáhat králi a královně.“

Rod ztuhl.

„A co tvoje halucinace?“ otázal se Velký Tom. „Co když uvidíš cizího rytíře, a ve skutečnosti to bude tvůj syn?“

„Takže bojovat nemůžu.“ Rod se pomalu otočil a oči se mu zúžily. „Přišel ses sem pást na mém neštěstí?“

„Dobře víš, že ne. Ale doporučuji ti, aby ses vyléčil dřív, než se vrátíš.“

„Podívej, já nevím, jak dlouho bude trvat, než se můj organismus zbaví těch chemikálií, ale než k tomu dojde, může už být po válce!“

„Možná,“ odpověděl Velký Tom uvážlivě. „Ale možná by ses mohl naučit ovládat čarodějnický mech.“

Rod stál mlčky a upřeně se na něj díval.

„Koneckonců, je to jen čarodějnický mech,“ pokračoval Velký Tom, „a s ním jsi už přece pracoval. Nedokážeš ho opanovat, teď, když ho máš v sobě?“

„Mohl bych se to naučit,“ řekl Rod pomalu, „ale jak se dozvím, jestli jsem uspěl, nebo ne? I to by *mohla* být halucinace!“

Velký Tom zavrtěl hlavou. „Teď mluvíš, jako bys byl doopravdy choromyslný. Říkám ti, že nejsi. Je to jen cizorodá látka v tvém organismu.“

„Látka, která změnila mou schopnost vnímat realitu takovou, jaká doopravdy je. Ne, Velký Tome - tohle je definice choromyslného. Jen proto, že byla vyvolána uměle, není moje choromyslnost o nic menší.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Duch pokrčil rameny. „Možná. Ale jelikož jsi postižen deziluzemi, mohl bys jim zkusit čelit iluzemi.“

Rod se zamyslel. „Jak bych to měl udělat?“

„To nevím.“ Velký Tom si povzdechl a pomalu vstal. „Musíš nalézt někoho, kdo ví, jak zacházet s nespoutanou obrazotvorností.“

„Myslíš básníka?“

„Básníka nebo kněze - nebo oba. Doktora umění, který je zároveň doktorem duše.“

„Skvělé,“ řekl Rod s ironickým úsměvem. „Kde bych asi tak našel někoho s *takovou* kombinací schopností?“

„Já nevím. Ale přinejmenším se můžeš obrnit proti halucinacím, o kterých víš, že jsou klamné.“

„Tak moment,“ namítl Rod. „Chceš říct, že nejsem doopravdy šílený - že se jen musím naučit novému způsobu myšlení?“

„Něco na ten způsob. Musíš se naučit myslet v reálných obrazech, čelit falešným představám protipředstavami. Tvoje žena a děti už se s takovým myšlením narodili, a proto jim nečinilo potíže se s tím vypořádat - ale pro tebe je to nové.“

„Pak jsem ale nebyl otráven, spíš byla infikována moje mysl,“ řekl Rod pomalu, „a musím se naučit se s tou infekcí vypořádat.“ Křečovitě stiskl oční víčka a potřásl hlavou. „To nedává smysl.“

„No tak se snaž, aby dávalo,“ opáčil Velký Tom. „Tvoje podvědomí se vynořilo na hladinu vnímání tvé vědomé myslí, která si nedokáže poradit s jeho divokou a nezkrotnou povahou. Pro začátek se obrň proti takovým halucinacím, u kterých jsi si jist, že ničím jiným než halucinacemi nejsou - nebo to jsou skutečně zlé věci.“

„Myslíš Bruma.“ Rod přikývl. „Ano, myslím, že do něj se můžu pustit s čistým svědomím. Buď to je to naprostá halucinace nebo esper, který tyranizuje celý kraj.“

„Proto udeřme,“ řekl Velký Tom.

Někde zakvílela banshee a z bezejmenných dimenzí se na ně vrhly myriády skřetů.

Velký Tom znechuceně vzhlédl. „Černokněžník Brume slyšel mé myšlenky a povolal svoje pomocníky.“ Obrátil se postavil se s rukama založenýma na prsou a zahřímal: „Vari!“

Skřetové se překvapeně zarazili v kruhu kolem nich. Pak se jejich obličeje zkřivily hněvem a jejich ústa se otevřela ječivým řevem.

„Vyzývám vás, abyste toho nechali!“ zvolal Velký Tom a váhavý postup skřetů se znovu zastavil. Jejich ječení už rozhodně neznělo tak od srdce jako před chvílí.

„Dokud jsem tady já, neodvážím se znovu zaútočit,“ oznámil Velký Tom Rodovi. „Běž otevřít dveře, zatímco je držím v šachu.“

„Dobrá dělba práce,“ přisvědčil Rod a obrátil se ke dveřím, pak nechal svou mysl upadnout do transu, sáhl jí po zámku, zapátral, uchopil, zatáhl...

Závora se odsunula.

Rod dveře otevřel dokořán. „Půjdeš se mnou?“

„Ano, a rád.“ Velký Tom s úšklebkem zamířil ke dveřím. Štěbetající hejno se pokusilo ho sledovat a Tomův duch zavolal přes rameno: „No tak pojďte, když jinak nedáte!“

Nepochybuji, že je tady vězní Brume, aby mučili jeho nepřátele,“ řekl Rodovi. „A my je teď pustíme na svobodu!“

Kapitola 16

Na chodbě před celou hořela jediná pochodeň, která osvětlovala točité schodiště vedoucí do tmy. Když po něm vykročili, štěbetání za jejich zády zesílilo, a než došli nahoru, znovu přerostlo v ječení proložené občasným šíleným zahihňáním.

Schodiště je přivedlo do Velké síně a tam se skřeti okamžitě rozlétli, plníce sál tlukotem svých netopýřích křídel a ječivým vytím.

Černokněžník byl na ně připraven - ať už měl jakýkoliv psychotronický výstražný systém, pracoval spolehlivě. První ohnivou kouli na ně vrhl už pět schodů od vrcholu schodiště. Rod uhnul, ale koule jeho pohyb kopírovala a navíc se ze stěn samy uvolnily zavěšené meče a rozletěly se proti němu jako ocelové šípy.

Viděl je jako přes hustou mlhu, protože už byl sám v transu a rozprostíral kolem sebe svou vůli - a ohnivá koule pohasla a zmizela, než se dostala až k němu. Tasil vlastní meč, postavil se do střehu a myšlenkou strhl ze stěny štít, který se sám umístil mezi něj a druhé dva letící meče. Rod prostrčil ruku jeho loketním řemenem a pevně sevřel v ruce držadlo.

Pak podlaha pod jeho nohama explodovala a jemu nezbývalo než se rychle vznést do vzduchu. Aby to neměl tak jednoduché, jeden meč pronikl jeho obranou. Bleskově paríroval, ale špička meče ho škrábla do prsou dřív, než ji stačil odrazit.

Pak se na Bruma vrhli skřeti a meče popadaly se zazvoněním na zem - černokněžník se musel soustředit na malé d'áblíky. V příštím okamžiku vybuchli v plamenech a zaplnili místnost kouřem a bolestným ječením.

Rod se snesl na zem a vykročil k trůnu.

Brume vzhlédl, uviděl ho a od jeho opasku se oddělila dýka, která se rozletěla přímo na Roda.

Ten ji zachytil štítem - ale druhý nůž, kterého si nevšiml, mu při tom proletěl kolem očí. Stačil sice včas ucuknout, ale když si sáhl na

čelo, zjistil, že mu po něm stéká krev. Rod zařval vzteky a vrhl se deštěm spálených skřetů na Bruma.

Brume na něj upřel zrak a Rod rychle sklopil oči - neměl zájem vyzkoušet si znovu mentální projekci migrény! Ale všude kolem něj náhle vybuchly plameny a kašdický nerv v jeho těle zaječel bolestí. Běžel proti černokněžníkovi a snažil se proniknout stěnou z plamenů, ale ta se pohybovala spolu s ním a brzy začal mít potíže s dýcháním, protože oheň strávil všechen kyslík...

Přes ohnivou stěnu viděl ducha Velkého Toma, který se tyčil nad černokněžníkem a bušil pěstí do jeho lysé hlavy. Pak ale černokněžník mávl rukou ve vzduchu a Velký Tom zmizel jako mýdlová bublina ve větru.

Rod vztekle zaječel; vzedmula se v něm mohutná vlna hněvu, která vzápětí vyrazila ven a roztrhala ohnivou stěnu na kusy. Skočil na stupínek, meč v ruce...

Brume se otočil, ruka se mu mihla vzduchem, jako by něco házel, a Roda zasáhla do břicha koule čisté energie, která ho srazila k zemi. Na okamžik mu celý svět potemněl a v uších mu zazněl černokněžníkův zlomyslný smích...

Pak se smích změnil v křik bolesti a děsu. Rod konečně popadl dech a vzhlédl - a uviděl živou pochodeň, která tančila po černokněžníkově lebce. Brume ji odehnal, ale ona se vracela stále znovu a znovu - a zároveň na něj útočil štíhlý mladý vlk, který se mu snažil dosáhnout zuby na hrdlo. Vzduchem svištěl těžký obouruční meč, sekal a bodal a plnil místnost odlesky a výhrůžným zvoněním ostře nabroušeného kovu. Černokněžníkovi se nějak podařilo získat štít, ale odrážet útoky meče nebylo snadné, stejně jako kulového blesku, který se míhal kolem něj a pokoušel se proniknout jeho obranou, tetelící se kolem černokněžníka jako aura.

Za ním stála ta, která všechny ty zbraně ovládala - víla, neuvěřitelně vysoká a neuvěřitelně štíhlá žena s čelenkou poutající stříbrný déšť jejích dlouhých vlasů, oči přísné a nemilosrdné.

Její útok porazil Bruma na záda. Nedokázal se vzchopit k žádnému protiútoku, stěží dokázal odrážet rány, natožpak aby je sám zasazoval.

Rod se pomalu blížil, tiše a obezřetně.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Černokněžník se podíval jeho směrem, spatřil ho a zavyl vztekem i bezmocí. Náhle vybuchly plameny kolem *něj* - závoj zeleného ohně, který Bruma úplně zakryl, pak začal řídnout, až se proměnil v zelenou mlhu. Slábl stále víc a víc a najednou byl pryč.

A černokněžník s ním.

Rod jen zíral. „Tohle je trik, jaký by žádný esper nikdy nedokázal!“

Nebo ano? Brume mohl být pod příkrovem zelené mlhy teleportován. Pak ale bylo otázkou, proč slábla a řídla, místo aby prostě zmizela.

Nebo viděl jen to, co se skutečně stalo? To bylo jádro všeho, slovo 'skutečnost'. „Jsem na Gramarye, nebo v Granclarte?“

„Co je to Granclarte?“

To promluvila víla. Hlas měla sytý a melodický a pohled teď měla mnohem lidštější, i když obezřetný a odtazitý.

„Přece výplod fantazie,“ řekl Rod pomalu, zatímco se obracel k ní, „nebo spíše výplod obrazotvornosti. Děkuji ti, paní, za včasnou záchranu. Pochybuji, že bych bez tebe vyvázl živý.“

„Pomohla jsem ti ráda, lorde čaroději - ale poděkuj i mým pomocníkům.“ Jednou rukou pohládila po hlavě mladého vlka a druhou uchopila kulový blesk. Po boku jí plála pochodeň a před ní se pohupoval zpívající meč.

„Mám děkovat kouzelným předmětům, tvým výtvorům?“ Rod se zamračil. „Nu, když myslíš. Pane Vlku - děkuji ti.“ Rod se lehce uklonil. „Vám také, Kulový blesku, Pochodni a Meči - děkuji vám všem. Bez vaší pomoci už by ze mne byl popel.“

Kulový blesk souhlasně zapraskal a pochodeň zaplála jasněji. Meč zazpíval tak čistým a vysokým tónem, že se rozezněla celá síň a tóny se jí nesly ještě dlouho poté, kdy meč sám utichl.

„Ačkoliv velice oceňuji tvou pomoc,“ pokračoval Rod, „nemohu říct, že bych ji docela chápal. Čím jsem pro tebe, má paní, že mi tak pomáháš?“

Vlk otevřel tlamu, jako by se smál, ale dáma odpověděla chladným, nevzrušeným hlasem: „Zlý černokněžník porušil rovnováhu samotné Vody, Země, Vzduchu a Ohně v mé říši. Ale ani s vynaložením veškeré své síly se mi nepodařilo dostat se přes jeho

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

strážce. Pak jsi do hradu přišel ty a nic ti nedokázalo zabránit, abys prošel všemi nástrahami - a teď, když jsi vyšel z vězení, zaměstnal jsi jeho mysl a síly natolik, že jsem mohla dovnitř proklouznout i já se svými pomocníky. A tak jsme tady a jsme více než šťastní, že jsme ti mohli přispět na pomoc.

Jenže černokněžník unikl,“ pokračovala vážně, „a proto musíme být velice opatrní. Nepochybuj o tom, že se znovu vrátí.“

„Vrátí,“ souhlasil Rod, „nebo se hrozně mýlím v tom, kdo doopravdy je.“

„To je přece úplně jasné,“ pohodila hlavou víla.

„Jistě,“ přisvědčil Rod. „Ale i tak si nemyslím, že bychom tu měli čekat na jeho návrat. Raději pojďme, má paní, než se vrátí s posilami.“

Vlk zavěťřil, pak nakrčil čenich a vycenil zuby do tmy.

„Dobře řečeno,“ souhlasila víla, „o to více, že hrad může být plný všelijakých zlých duchů, které sem černokněžník svolal, a teď, když je pryč, jsou nestřežení a nespoutaní. Ano, skutečně bychom měli raději odejít.“

Rod se obrátil k portálu. „A jelikož odcházíš, mohu tě požádat o laskavost? Nevadilo by ti zajít do Runnymede a podívat se, jak se vede Veličenstvům? Bojím se, že bez nadpřirozené pomoci by na ně to povstání mohlo být příliš.“

Vlk se zastavil a vytřeštil oči a meč překvapeně zabzučel. Víla se zeptala: „Jak to, že o povstání víš?“

Rod pokrčil rameny. „To dá rozum.“ Neřekl už cí. Doprovodil vílu s jejími pomocníky branou a přes padací most. „*Pravděpodobně* to nebude nic, s čím by si neporadili - ale mají nepřátele, kteří mají ve zvyku se tu a tam vytasit s velice ošklivým překvapením.“

„Pak tam tedy půjdeme.“ Víla se zamračila. „Ale musím říct, že o tebe mám starost, můj spojence. Jak si poradíš, až černokněžník zaútočí na tebe samotného?“

„Ach, mám jiného spojence, který mi jistě odpustí můj ukvapený výbuch hněvu a vrátí se, aby mne ochraňoval, neboj se. Jeho trpělivost a velkorysost je neomezená.“

„Máš úžasnou důvěru ve své božstvo.“

„Jen neomezenou - což neskýtá příliš velkou jistotu v případě náhlé potřeby. Ale teď jsem měl na mysli jiného spojence.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Jak jsi řekl.“ Ale dáma zaváhala. „I tak, stačí, když nahlas zavoláš moje jméno, a my se objevíme?“

„A jak to jméno zní?“ zeptal se Rod zdvořile.

„Mirabile.“

„Děkuji ti, paní Mirabile.“ Rod se uklonil. „Ujišťuji tě, že zavolám.“

„Pak půjdu a zachráním pro tebe tvé vladaře.“ Mirabile se vznesla do vzduchu. „Na shledanou!“

Rod mával, zatímco víla odlétala směrem na jih, kulový blesk se vznášel vedle ní a pochodeň s mečem letěly kousek vpředu. Vlk se podíval na Roda, jako by pochyboval o jeho duševním zdraví (zvířata bývají velice vnímavá), pak si odfrkl a rozběhl se za svou paní.

Rod se s úsměvem díval za nimi.

Pak se obrátil, aby se rozloučil s jediným duchem, u kterého si mohl být jist, že ho nevyvolal černokněžník.

Mirabile a její doprovod se snesli do rozsochy borovice. Víla se ohlédlá přes rameno, uviděla, že Brumův hrad odtamtud není vidět, a pak řekla: „Dobře, děti. Můžeme se vrátit na zem a zbavit se těchto podob.“ Sama šla příkladem a slétla dolů ke kořenům stromu. Sotva se nohama dotkla půdy, její obrysy se zatetily a rozmazaly a víla se proměnila v matku. S povzdechem sesedla z koštěte a to už vedle ní přistála pochodeň, která se proměnila v Cordelii. Kulový blesk se ukázal být Gregorym; zpívající meč si ještě jednou prošel stupnici a stal se z něj Geoffrey.

„Pokud budeš ještě někdy chtít použít tenhle převlek,“ řekla mu Cordelie, „budeš se muset naučit držet tón.“

Geoffreyovy oči se zúžily. „Vážně chceš hořet doopravdy?“

„Kde je tvůj bratr?“ otázala se Gwen ostře.

Děti se rozpačitě rozhlédli. „Nevíme, mami,“ řekla Cordelie nakonec. „Kde by mohl být?“

„Petrně běží, seč mu nohy stačí,“ usoudil Geoffrey zamračeně, „protože si vybral podobu, ve které nemůže létat. Na druhé straně ji mohl změnit.“

„Letět stejně nemohl,“ namítl Gregory. „Táta by ho poznal okamžitě.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Než mohl Geoffrey vymyslet nějaký protiargument, pohublý vlk se vyřítil z porostu, usadil se Gwen u nohou a zakňučel.

„Hele, nech si ty vtipy!“ napomenula ho Cordelie.

„Opravdu nemáme důvod k veselí, synu,“ souhlasila Gwen.

Vlk si povzdechl. Jeho obrysy se rozmazaly, zavlínily se a zdeformovaly - a před nimi stál Magnus. „A já měl za to, že mi ta podoba padne.“

„Byl jsi to celý ty,“ ujistila ho sestra. „Už se těším, až to povím všem dívkám v kraji.“

Magnus okamžitě zvážněl a chtěl protestovat, ale matčin zdvižený ukazováček ho umlčel. „Pst. Musíme vymyslet, co udělat s vaším tátou.“

„On to všechno tak zamotal,“ postěžovala si Cordelie. „Proč nemohl jednoduše přijmout společnost víly? Proč ji poslal pryč?“ Ve tváři se jí objevil stín. „Mami, pořád nemůžu pochopit - “

„Tak to pusť z hlavy,“ skočila jí do řeči Gwen. „Má v sobě kus poustevníka, ale dlouho by to nevydržel.“

„Takže hledá svatost?“ zeptal se Gregory.

„Ne,“ odpověděl mu Magnus. „Hluboko ve svém nitru se považuje za nehodného - a čím jsme větší, tím více roste jeho komplex méněcennosti.“

„Magnusi!“ zalapala po dechu Gwen, ale Cordelie se ušklíbala: „Jak o něm může tohle vědět?“

„Jsem jeho syn,“ odpověděl Magnus prostě.

Jeho sestra se zamračila a její matka se zatvářila ustaraně.

Pak potřásla hlavou a řekla: „To by stačilo. O svou duši se musí postarat sám. Jak ochráníme jeho tělo?“

„Byl jsem příliš pomalý,“ řekl Geoffrey smutně. „Měl jsem toho chlápka zabít hned.“ Obrátil se na Magnuse. „On není doopravdy rytíř, že ne?“

„Určitě ne,“ ujistil ho jeho velký bratr. „Nepochybuji, že o jeho erbu královský herold nikdy neslyšel. Co na tom, že má brnění? Každý panoš může nosit pod pláštěm kyrys a na lokti mít štít.“

„Jako co ho táta vidí?“ otázal se Gregory.

„Mluvil o černokněžníkovi,“ připomněl mu Geoffrey.

„Není divu,“ usoudila Cordelie, „když je čarodějník.“

„Zrádce!“ Magnus se tvářil ponuře. „Proč jen se mi nepodařilo zachytit se nějakého střípku jeho myšlenek, když se teleportoval!“

„Hlídal si svoje myšlenky příliš dobře,“ souhlasil Geoffrey. „Tohle nebyla jen tak obyčejná obrana proti čarodějnicím.“

„Alespoň že jeho nohsledi nepronásledovali tátu - báli se.“ Cordelie si povzdechla a potřásla hlavou. „Tvůj manžel je příliš dobrý, mami. Byla bych radši, kdyby je pobil.“

„To ne,“ namítla Gwen. „Jejich pán je možná vyslancem nepřátel tvého otce z budoucnosti, ale jeho spojenci jsou nejspíše jen ubozí, negramotní vesničané, kteří uvěřili příslibům bohatství. Kdo ví, možná pobyt v královském vězení jejich duše skutečně obohatí.“

Magnus se znepokojeně zadíval směrem k hradu. „Vojáci už by měli dorazit ke hradbám.“

„Nepochybuji, že dorazili,“ ujistila ho Gwen. „Navzdory těžkosti současné situace král drží slovo; jeho vojáci vyrazili hned, jak pro nás poslali, a sklidili bohatou žeh lotrů hned po probuzení tvého otce.“

„To je dobře.“ Magnusův obličej byl stále poznamenán obavami. „Ten falešný rytíř, Brume, se na tátu může vrhnout každým okamžikem.“

„Ted, když přišel o vojsko, které by ho podepřelo, nemá nic, čeho by se táta musel obávat.“ Ale ani Geoffrey nevypadal tak docela klidně.

„Tohle je skutečné dilema!“ povzdechl si Magnus. „Jeho halucinace jsou příliš hluboké, než aby mohl cestovat bezpečně sám - ale kdybychom nechali všeho ostatního a doprovázeli ho, jeho nepřátelé by zatím svrhli Korunu.“

„A životní dílo tvého otce s ní,“ přisvědčila Gwen. „Ne, to také nemůžeme dovolit.“

„Ani bídu, která by postihla všechen chudý lid po takovém převratu,“ dodala Cordelie.

„Je to opravdu dilema,“ souhlasil Gregory. „Ale není nás snad dost, abychom mohli zařídit obojí?“

„Ano,“ řekla Gwen. „Takto se to dá vyřešit. Magnusi, vezmi na sebe zase svou změněnou podobu, následuj svého otce a ochraň ho před každým, kdo by mu chtěl v jeho šílenství ublížit.“

„A také všechny, kterým by mohl ve svém šílenství ublížit on?“ otázal se mladík.

„Tak moment!“ protestoval Geoffrey. „Jak to, že se té cti dostalo Magnusovi a ne mně?“

„Protože je nejstarší syn,“ odpověděla Gwen hlasem břitkým jako ostří meče a pak dodala mnohem vlídněji: „Dočkej času, synu. Až dospěješ, budeš také plnit samostatné úkoly. Zatím jsi ale ještě pouhý chlapec. Tak do toho!“ Obrátila se, aby políbila Magnuse na čelo. „Šťastnou cestu, můj synu - a zavolej nás při sebemenším náznaku nebezpečí; přinejmenším tvůj bratr Geoffrey ti přispěchá na pomoc okamžitě.“

„Budu vděčný za každou silnou paži, která by mi kryla záda,“ opáčil Magnus. „Hodně štěstí, mami - i vám, moji sourozenci.“

Cordelie ho krátce políbila na tvář, což Geoffrey komentoval útrpnou grimasou, a Gregory přihlížel mlčky. Trochu se při tom mračil, jako by ho něco mátl. Pak se Magnus otočil na patě a vyrazil do lesa a Gwen se podívala na své tři mladší potomky. „Poletíme,“ řekla a nasedla si na koště. S Cordelií v závěsu a oběma chlapci po stranách pak vyrazila k jihu.

„Fessi?“

„Tady, Rode.“ Velký černý kůň se vynořil z porostu a vyšel na cestu.

„Věděl jsem, že se na tebe mohu spolehnout.“ Ale Rod se cítil velice provinile. „Je mi líto, že jsem se na tebe tak utrl.“

„Nemusíš se omlouvat.“

„Ale ano, musím - alespoň kvůli sobě. Budeš mne zase doprovázet?“

„Samozřejmě, Rode.“ Robot přistoupil k němu.

Rod si nasedl. „To bylo od Gwen a dětí hezké, že se tak zamaskovali.“

Robot chvíli mlčel, což u něj znamenalo vážný šok. „Ty jsi jejich maskování prohlédl, Rode?“

„Vlastně ne - takže svůj účel splnili: umožnili mi přijmout jejich pomoc, než jsem se domyslel, kdo jsou. Ale když bylo po boji, nebyla to nijak složitá dedukce.“ Rod se usmál. „Je to velice hezký pocit,

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

vědět, že na mne pořád dohlíží - zvláště když jsem se k nim choval tak ošklivě. Na druhé straně se nezdá, že by ve mne měli zrovna přehnanou důvěru.“

„Svým způsobem ano, Rode. Pochopili, že jsi byl duševně nemocný, když s tebou mluvili.“

„Já si je vůbec nezasloužím. Vlastně ani tebe ne.“

„Nebo mě?“

Rod se podíval dolů a vytřeštil oči, když uviděl trpaslíka, který si to rázoval k němu. Pak se zašklebil: „Ahoj, Modwisi! Jsem rád, že jsi mě znovu našel! Jak jsi to dokázal?“

„Šel jsem po zvuku srážejících se zaklínadel a kleteb,“ odpověděl trpaslík. „Kdybys na mne čekal, lorde Gallowglassi, ušetřil bys mi spoustu dřiny.“

„Už budu, slibuji. Ale opravdu chceš tuhle cestu podniknout se mnou?“

„Mrzí mne, že jsem proměškal možnost chytit se do křížku s Brumem,“ odpověděl trpaslík. „Kam půjdeme?“

„Na sever,“ odpověděl Rod, „dokud mne Brume zase nenajde. Cítíš se na to utkat se s takovým nepřítelem?“

Modwis rychle vzhlédl a pak se usmál. „Ano, cítím. Nuže, vyrazíme.“

Kapitola 17

Krátce po ránu si Rod začal být velice dobře vědom, že když se vypravovali na tenhle výlet, zapomněli si zabalit nějaké to jídlo nebo vodu. „Víš, Modwisi, začínám mít tak trochu hlad.“

Trpaslík vytáhl z měšce prak a rozvázal provázky. „Co bys řekl na pečenou koroptvičku?“

Rod okamžitě začal slintat. „To by bylo skvělé. Umíš ji připravit?“

„Jistě. Ale bude to chvíli trvat - nejdřív musím nějakou najít a ulovit.“

„To je v pořádku, stejně bychom si měli udělat malou přestávku. Můžu ti nějak pomoci?“

Trpaslík se ušklíbl. „Dokážu to mnohem rychleji, když budu lovit sám - ale stejně děkuji.“

„Jak si přeješ.“ Rod zastavil u potoku. „Zatím rozdělám oheň.“

„Výborně.“ Modwis sesedl a přivázal osla ke keři. „Oběd by mohl být kolem poledne. Popřej mi hodně štěstí.“

„Hodně štěstí!“ zavolal Rod a zamával trpaslíkovi, který krátce nato zmizel v lese. Pak sešel k potoku.

„Buď opatrný, Rode.“

„Budu, Fessi - ale mám žízeň a musím se napít vody.“ Rod našel ulomenou větev a udeřil jejím širším koncem do ledu. Led se prolomil, voda se vylila ven a Rod poklekl, aby se napil.

A ztuhl - protože uviděl vršek oholené hlavy s uzlem vlasů uprostřed. Ucoul, ale hlava vyrazila z vody, následovaná býčí šíjí a masivním trupem. Měla obličej s chladnými, úzkými očima, vysoko posazené lícní kosti a dlouhé černé kníry. V Rodově organismu začal kolovat adrenalin. *Co tady, k čertu, dělá Mongol?*

Potom si uvědomil, že vidí skrze něj.

„Jsem tady znovu.“ Hlas přízraku byl pouhý šepot, ale měl zvuknou, basovou ozvěnu.

„Co mě se týče, tak poprvé. Kdo k čertu jsi?“

„Aha, hraješ si na nevinátka! Víš dobře, že jsem bojovník Pantagre, kterého jsi nanejvýš zrádně zabil v boji - a přišel jsem, abych se pomstil!“

Duch náhle švihl pravicí a Rod nepochyboval, že kdyby byl doopravdy vinen, srazil by ho muž svým levým hákem do vody. Ale protože byl nevinný, duchova ruka prošla skrze něj.

Přízrak vytřeštil oči na svou dlaň. „Jak mne mohla má ruka zradit?“

„Protože já za tvou smrt nemůžu,“ vysvětlil mu Rod. „Podívej se, já vážně nevím, kdo tě zabil - ale já jsem to nebyl.“

„Ty lžeš! Byl jsi to ty nebo někdo, kdo se ti velice podobal!“

„Na tom není nic nemožného - sám jsem viděl, že se krajem potlouká spousta mých duplikátů - ale já jsem to nebyl.“

Duchovy oči se zúžily. „Jsi dost statečný, abys své tvrzení dokázal?“

„Obecně vzato, ano.“

Duch se natáhl po větvi blízkého dubu, která visela skoro až k hladině, a utrlh snítku jmelí. Od ní oddělil jednu bílou kuličku a pak snítku napřáhl k Rodovi. „Moje ruce se tě nemohou dotknout, ale tvoje poslouží stejně dobře. Utrhni si jednu bobuli a sněz ji, stejně jako sním jednu já. Ten z nás, který lže, půjde ke dnu.“

„Ke dnu?“ otázal se Rod. „Vcelku chápu, co to znamená ve tvém případě - ale co se stane, když klesnu ke dnu *já*?“

„Umřeš a proměníš se v ducha, jako jsem já - takže pak budeme moci zápasit za stejných podmínek.“

Roda začala svědit kůže na zátylku, jak se mu tam vlasy snažily postavit. Mohlo to vypadat jako obyčejné jmelí, ale bobule, kterou držel v ruce, byla otrávená.

„Máš strach?“ ušklíbl se duch. „Bojíš se následků své viny?“

„Nikdy,“ odsekl Rod. Otevřel ústa a pozvedl bobuli...

Z houští se vyřítil se zavytím vlk a skočil na něj.

Rod zařval a vrhl se stranou - a vlk uchopil v letu bobuli do tlamy. Pak přistál na všechny čtyři a s hrozivým vrčením zaútočil na ducha.

Duch zděšeně zaječel a zmizel pod hladinou.

Rod zíral. Co je to za ducha, že se bojí vlka? A jaký je to vlk, že útočí na ducha?

Mladý. Zvíře se podívalo na Roda, jazyk mu visel z tlamy - a Rod by mohl přísahat, že se na něj usmálo. Úsměv se pomalu objevil i na jeho tváři. „Tak. Mirabile mi nechala hlídače, co?“

Vlk přikývl a přistoupil těsně k Rodovi, posadil se a podal mu tlapu.

Rod ji se vši vážností vzal a uklonil se. „Je mi ctí, že se mi naskytla příležitost znovu se s vámi setkat, pane Vlk.“ Pak poplašeně vzhlédl. „Hej, počkej moment! Pokud byla ta bobule otrávená, měl bych ti raději nechat vypumpovat žaludek!“ Veškeré jeho ochranné instinkty se vzpouzely - mohl si dál hrát na slepou bábu, ale ve skutečnosti přece věděl, kdo je ten vlk!

Ale Bílý tesák s úsměvem zavrtěl hlavou a Rod pochopil: *Samozřejmě*. Jestli měl Velký Tom pravdu, pak byla bobule vyrobená z čarodějnického mechu - a jestli byl vlk, kdo věděl, že je, pak mu nemohla ublížit. Vlastně spíš naopak.

Buď to to měl chápat tak, nebo mu vlk chtěl prostě naznačit, že ji vyplivl. Na okamžik byl Rod v pokušení se jej na to zeptat, pak se ale rozhodl, že nechce slyšet zvíře mluvit. Proč pokoušet halucinace? „Dobře, Tesáku - a děkuji ti za vyjádření důvěry. Věděl jsem, že jsem nevinný, ale stejně je hezké, když to člověku někdo potvrdí.“

Když se Modwis vrátil, došel na mýtinu a položil na zem koroptve, vytřeštil polekaně oči.

Rod k němu vzhlédl od ohně a usmál se, dlaň položenou na vlkově hlavě. „Ahoj, Modwisi. Dovol, abych ti představil svého přítele.“

Doufal, že se nemýlí.

Celý příští den putovali společně a Rod s Modwisem brzy zjistili, že mladý vlk je skvělý společník. Ale když se slunce začalo schylovat k obzoru a stíny stromů se natahovaly až do poloviny kmenů jejich sousedů, Rod konečně připustil, že by bylo dobré najít útočiště na noc. „Dnes už k žádné hospodě nedojedeme,“ usoudil.

„Také si myslím,“ přikývl Modwis.

Rod si povzdechl. „Je tedy čas najít si tábořiště.“ Obrátil se k vlkovi. „Co kdybys běžel napřed a našel nějakou hezkou mýtinu?“

Vlk se zašklebil a pak skokem zmizel mezi stromy.

„Jsi si jist, že je bezpečné mít ho s sebou?“ otázal se Modwis.

„Tomuhle konkrétnímu vlkovi bych klidně svěřil svůj život,“ odpověděl Rod.

Fess, přirozeně, neřekl nic.

Vlk se brzy zase vrátil, posadil se na zadní a trhl hlavou přes rameno, jako by chtěl ukázat směr.

„Takže tamtudy?“ Rod přikývl. „Nu, uvidíme.“

Mýtina měla průměr pouhých šest metrů a v létě by byla zcela zakrytá listovím stromů - ale nyní bylo skrze holé větve jasně vidět noční nebe. Modwis přivázal svého osla a na uši mu pověsil řemínky pytlíku s ovsem. Rod se na něj díval a přitom si tiše bručel: „Nakolik si můžeme dovolit být nápadní, Slitinový spojenče?“

„Co se Modwise týče, ten ví, že už jsi mne jednou nechal napást, Rode - a Beaubras nechal svého koně před Vysokou věží.“

Rod přikývl. „To je pravda.“ Pustil otěž a vydal se do lesa, aby nasbíral dřevo na oheň.

„Je tu dost borových větví.“ Modwis vytáhl dlouhý nůž. „Udělám z nich pro nás postele.“

„Skvělé,“ zavolal Rod přes rameno. „Já se postarám o oheň. Pak bude řada na mně, abych něco ulovil.“ Obrátil se k vlkovi. „Najdu večeri pro sebe a pro Modwise, ale ty si raději ulov nějakého toho králíka sám.“

Vlk se mu zašklebil do očí, pak se otočil a odklusal do podrostu.

Rod se za ním díval a uvažoval, jestli na něj není příliš zlý - ale musel přece hrát chlapcovu hru, ne? Buďto tak, nebo by musel přiznat, že o něm ví, a to by Magnuse určitě ranilo.

Samozřejmě, že se *mohl* zmýlit - vlk mohl být skutečný vlk, i když vílin mazlíček. Jaký by v tom byl rozdíl?

Vlk by se pak nejspíš hned tak nevrátil nebo by se nevrátil vůbec. Rod ucítil mrazení v zádech a doufal, že se vrátí brzy.

Když se vlk dostal z dohledu tábora, jeho obrysy se rozmazaly a proměnil se zpátky v Magnuse. Přebíhal od jednoho stromu k druhému, dokud mezi větvemi neviděl jasně tábořiště, počkal, až se

Rod i Modwis budou dívat jinam, a pak se postavil tam, kde ho mohl zahlédnout Fess, a zamával. Velký černý kůň pozvedl hlavu a Magnus na něj kývl, pak se vrátil zpátky do podrostu, spokojený, že otcův strážce o jeho přítomnosti ví. Opřel se zády o strom a sáhl do váčku pro kus sušeného hovězího. Nebyla to nijak zvlášť bohatá večeře, ale neměl v úmyslu pustit tátu z očí. Jaký otec, takový syn - až na to, že teď byla řada na *Magnusovi*, aby si dělal přehnané starosti.

Rod ležel na borových větvích, naslouchal Modwisovu hlubokému oddechování a pokoušel se ho imitovat. Pořád si opakoval, že je hlupák, že se Magnusovi přece nemůže nic stát. Přesto věděl, že neusne, dokud se vlk nevrátí. Nechal mu dokonce i trochu guláše...

Pak si uvědomil, že ty odlesky mezi stromy nepocházely od měsíce.

Napjal se ještě více, oči upřené k jihu, a zvažoval svou starost o Magnuse proti možnosti, že právě ty pablesky označují místo, kde se chlapec nachází - a z celého srdce si přál, aby jeho syn vůbec do lesa nešel.

Nakonec se rozhodl, že vědět je lepší než si dělat starosti. Pokud by se Magnus vrátil v době, když on bude pryč, Modwis se o něj postará - za předpokladu, že se nebude příliš bát jeho vlčího zjevu. A i tak tady byl ještě Fess. „Jdu se podívat, co to tam bliká,“ zašeptal Rod svému robotickému koni. „Zůstaň tu a postarej se o 'vlka' ano?“

„Rode, to světlo je jen měsíc.“

Rod zavrtěl hlavou. „Ne. Myslel jsem si to, ale když jsem se podíval lépe, zjistil jsem, že je tam ještě něco jiného. *Vypadá* to jako měsíční svit, to ano, ale je to něco jiného. Střež pevnost, Fessi.“ A tiše vyklouzl do lesa.

Robot se nedokázal rozhodnout mezi poslušností a starostí o svého majitele - ale Rod mu vysloveně nařídil, aby zůstal, a jelikož mu v současné době nehrozilo žádné akutní nebezpečí, jen jeho vlastní halucinace...

Což sice mohlo být také mimořádně nebezpečné, ale Rod mu dal rozkaz. Fess ukončil rozhodování a přepnul se do vyčkávací polohy - ale otevřel kanál Rodova mikrofону na plný výkon.

* * *

Magnusovi spadla hlava na prsa a šubnutí jej probudilo z dřímoty. Zamrkal a podíval se k ohni –

A uviděl, že Rodovo lůžko je prázdné.

Chlapec byl okamžitě ve střehu. Rozhlédl se po mýtině a uviděl, jak Rod mizí na protější straně v porostu. Magnus tiše vstal a opatrně se vydal kolem mýtiny. Dával si dobrý pozor, kam šlape, a pohyboval se zimním lesem skoro nehlučně.

Urazil asi čtvrtinu cesty, když ho něco tvrdého a tupého udeřilo do zátylku a on dopadl v bezvědomí na zem.

Kapitola 18

Země pod jeho nohama prudce stoupala a světélko bylo čím dál jasnější, až si Rod myslel, že se snad blíží svítání. Ale to byla samozřejmě hloupost - nebyla ani půlnoc; alespoň Magnus se ještě nevrátil a nikdy nezůstával venku tak dlouho.

Pak vyšel z lesa na náhorní planinu, která však nevznikla působením přírody - protože uprostřed stál hrad zářící svým vlastním vnitřním světlem. Jeho zdi byly průsvitné. Vypadal jako nějaká dětská lampička nebo ozdoba na vánoční stromek.

Ozdoba dvacet metrů vysoká, se základnou sto krát sto metrů.

Opatrně ale odhodlaně došel k padacímu mostu - jeho syn mohl být tam. Koneckonců, jestliže to vzbudilo jeho zájem, proč ne Magnusův?

Když došel k mostu, upoutal jeho pozornost vzhled kamene. Zastavil se, aby se podíval lépe - a překvapeně vytréštil oči.

Byl to mramor, všude samý mramor. Podle lehce odlišných odstínů se dalo rozeznat, že je hrad postaven z několika různých druhů kamene - ale žádný z nich neměl sebemenší stopy po zrnitosti. To proto tak zářil - byl dokonale čistý.

Ne, nebyl úplně bez poskvrny - tamhle něco bylo, něco v kameni. Přistoupil blíž, přešel padací most, aby se mohl podívat důkladně – a uviděl postavu muže. Jejich pohledy se setkaly. Neznámý vypadal pozoruhodně dobře a na sobě měl kabátec a plášť stejný jako ten, který nosil Rod.

Trvalo mu několik minut, než pochopil, že je to jeho vlastní odraz.

Ale nebyl to on tak, jak se vídal obvykle, protože všechna zrcadla mu vždycky ukazovala povědomého cizince, který vypadal velice spokojeně a při tom podivně nejistě, bez sebevědomí. Tento obraz naopak nevypadal vůbec povědomě, zato velice atraktivně - jako by skromnost, která z něj vyzařovala, byla vyvážena jistou

tvrdostí, skoro nelítostností. Vlastně si Rod při pohledu na sebe pomyslel: tohle je velice nebezpečný muž!

Ovšem nebezpečný nejen pro své schopnosti, ale i pro své morální vlastnosti. Nemusel se ho bát nikdo, kdo dodržoval jeho morální kodex - ale ti, kdo se jím neřídili, ho mohli poznat jako nelítostného zabijáka; protože každý, kdo porušil zákon, podle nějž tento muž žil, se ocitl mimo veškerou ochranu zákonů a byl pro něj vrahem, jehož zprovození ze světa ospravedlňovalo použití jakýchkoliv násilných prostředků.

Rod cítil, jak se v duchu stydí, i když ve skutečnosti nedokázal uhnout pohledem; sám sebe vždycky považoval za hodného člověka.

A ne bez důvodu, jak viděl - v očích toho muže bylo milosrdenství a jeho divoká povaha závisela na náladě. Ano, dokázal by zabít kohokoliv, kdo nežil podle jeho etických norem - ale jen velice málo lidí žilo podle těchto norem natolik, aby je mohlo vědomě porušit a poskytnout tak vrahovi morální ospravedlnění, jež vyžadoval. Jen zřídka potkal takovou osobu, muže nebo ženu, které mohl s klidnou duší označit jako zlé, a pak...

Líbilo se mu, co dělal.

Rod cítil, jak se jeho duše krčí, ale nebyl s to to popřít. Ten muž před ním byl chladnokrevný zabiják, který svou práci vykonával s potěšením. To byl ten přízrak, který pronásledoval Roda od chvíle, kdy opustil Maximu; proto cítil nutnost svázat tu bestii řetězy morálky, proto v hloubi svého srdce věděl, že není hoden Gwen a svých dětí.

Svých dětí. Co by se stalo, kdyby jedno z nich porušilo zákony toho muže? Nejen je porušilo - ale naprosto je vyvrátilo, pošlapalo.

V jeho nitru se vzedmula vlna otcovského ochranného citu. Nikdy, odpřisáhl si mlčky, nikdy nebude riskovat, že by některé z nich mohlo dojít újmy. Přisahal si, že sám zabije toho plaza, než bude moci vztáhnout ruku na jeho děti.

Ale jak může zabít sebe?

Snadno.

Pak ale za svým obrazem uviděl podoby svých dětí, které dospívaly a vyvíjely se přesně podle jeho představ, a uklidnil se. Vychoval je přece on a Gwen. Mohly se tomu bránit, mohly ve vzteku

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

porušit nějakou tu zásadu, ale nikdy se jich zcela nezřeknou. Byla to jejich ochrana stejně jako jejich vězení.

Ale když se teď obrazy začaly objevovat, střídaly se jeden za druhým dál - obrazy z Rodova mládí, ne z mládí jeho dětí. Viděl opět sám sebe mezi žoldáky, kteří napadali města, jež se neprovinila ničím jiným než touhou osvobodit se; viděl se o rok později, jak se to snaží odčinit tím, že pomáhá jiné tlupě patriotů svrhnout tyrana z cizí planety. Díval se, jak v souboji zabíjí tyranova tělesného strážce, zatímco místní ubíjeli tyrana samotného. Viděl se mezi hvězdami, jak studuje dějiny další planety, na kterou ho Fess dopravoval v kosmické lodi podobné asteroidu, viděl, jak se snaží, znovu a znovu napíná síly a při tom bez ustání hledá a nenachází lásku, o které věděl, že si ji nezaslouží.

Nedokázal od toho představení odtrhnout oči. Jako očarovaný hleděl na události, které si pamatoval, ale které se neodehrávaly tak, *jak* si je pamatoval; byly tu ukázány objektivně, nikoliv z jeho úhlu pohledu. To, co viděl, ho v jednom okamžiku naplňovalo hrdostí a v dalším studem - povznášelo to jeho ducha, ale také ho to sráželo k zemi.

A zatímco se díval, jeho nepřátelé se k němu pomalu blížili zezadu.

Rod nedokázal říct, co ho varovalo - zavržení kůže, neopatrné našlápnutí - nějaký signál, který se přefiltroval do jeho vědomí a vyrušil ho z transu. Otočil se a tasil meč právě včas, aby uviděl lidožravého obra následovaného tlupou trolů, kteří se na něj hnali po padacím mostě. Obr byl tři metry vysoký s nohama silnýma půl metru, třicet centimetrů tlustýma rukama, masivním hrudníkem a rameny a jeho jediný oděv se skládal z bederní roušky. Byl chlupatý a špinavý. Oči měl velice malé a svítily mu chtivě zpod huňatého obočí. Nos měl jako bambuli a z úst mu vyčnívaly dva dlouhé tesáky. Za ním se kolébali trolové se surovými obličejí, hrozivými postavami a dlouhými drápy na prstech.

Obr se zlověstně zachechtal a rozmáchl se po Rodovi kyjem.

Rod zařval a uskočil; kyj proletěl kolem. Pak Rod vyskočil znovu a kopl obra do solaru plexus, ale obluda jen zavrčela a trochu se natočila. Útok Roda poněkud vyvedl z rovnováhy; uskočil stranou, ale

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

ne dost - kyj ho zasáhl do ramene a ochromil jeho pravou ruku. Bezvládně se svalil do sněhu a viděl, jak se po něm žene trol a drápy se mu v přísvisu hradu lesknou. Zoufale zašmátral po meči a pak ho neohrabaně, levou rukou, napřáhl mezi sebe a trola.

Trol už nedokázal zastavit; sám se narazil na meč a při tom srazil Roda pozpátku na most. Pak obluda s výkřikem dodělala, ale v křeči ještě stačila roztrhnout Rodovi drápy kabátec na hrudi. Vytryskla krev a palčivá bolest se rozlila Rodovi po těle. Vykřikl a z posledních sil se vrávoravě postavil na nohy, stěží ještě vytáhl meč z mrtvého trolova těla, když uviděl, že obr stojí nad ním a v obou rukou svírá kyj, ze všech stran na něj dorážejí trolové, zatímco poslední výkřik jejich mrtvého kumpána mu ještě doznívá v uších...

Jenže ten křik přicházel zpoza linie trolů a vzápětí něco tvrdě udeřilo obra do zad. Obr zavrával a s řevem se obrátil a Rod uviděl Fesse vzpínajícího se na zadních a útočícího kopyty i zuby. Vyrazil proti trolovi; obluda pozpátku zavrávala a s vytím se zřítíla do příkopu, kde se začala rozpouštět. Další trol Fesse s řevem uchopil; ten se na něj pokusil dosáhnout svými ocelovými zuby, ale to už se po něm rozmachoval kyjem obr a Fess ho chtěl srazit kopytem...

Pak celé jeho tělo strnulo, hlava mu poklesla mezi přední nohy a Fess znehybněl. Dostal záchvat.

Rod zařval a celou svou váhou se vrhl na obra, míře na jeho kříž. Obr zavrával, prudce se otočil a s řevem se ohnal po Rodovi. Rod odskočil, ale kyj ho zasáhl ze strany do hlavy a v uších se mu rozezvonilo, zatímco před očima se mu roztancovaly hvězdičky. Potřásl hlavou, aby se vzpamatoval, a při tom čekal na ránu, která ho dorazí, věděl, že je ztracen, a řev neustával...

Pak hvězdičky zmizely, ale řev pokračoval. Obr se od něj odvrátil a právě bojoval s něčím na druhé straně. Jeden z trolů zavrával a padl do řeky. Na místě, kde ještě před okamžikem stál, teď byl Modwis, na lokti štít, v rukou palici - a za ním zápasil pomocí sekery a meče s obrem Beaubras, jemuž záda chránil jeho oř ohrožující dotírající troly zuby a kopyty.

Rod zalapal po dechu a začal se belhat směrem k nim. Nemohl přece nechat rytíře, aby zahynul při jeho obraně, aniž by mu alespoň pomohl - i když jen nebesa věděla, jak to, že byl zase živý. Kůň

vykopl a poslední trol padl se zoufalým zakvilením do příkopu - ale obrův kyj konečně rozbil Beaubrasovu obranu a příšernou ranou přirazil rytířovu sekyru proti jeho vlastní přilbě. Beaubras zavrával a upadl a obr pozvedl nohu, aby ho rozšlápl.

To už tam ale byl Rod a bodl ho do nohy.

Obr zavyl a začal balancovat na okraji mostu. Skoro se mu podařilo získat zpět rovnováhu - ale přiskočil Modwis a udeřil ho vší svou silou do kolenní česky a obr se překotil. Jeho zuřivý řev se změnil v poslední výkřik děsu. S obřím šplouchnutím dopadl do vody a utichl navždy. Hladina se pomalu uklidnila.

„Vypadá to, že je také alergický na vodu,“ zamumlal Rod a otočil se k rytíři. Hlava se mu nepřestávala točit.

Modwis už byl u něj, klečel na zemi a choval rytířovu hlavu na klíně. Beaubras vzhlédl a Rod uviděl vrstvu krve, která zakrývala celou jednu stranu jeho hlavy. „Neplačte pro mne, přátelé,“ zašeptal, ale Modwisovy oči byly stejně plné slz.

„Vydrž,“ zachroptěl Rod. „Ty se z toho dostaneš - nějak.“

Baubras se na něj podíval a smutně se usmál. „Ne, lorde Gallowglassi - a děkuji nebi, že jsem... přišel včas.“

„Ale jak jsi... chci říct, vždyť jsi byl...“

„Mrtvý?“ Rytíř se slabě usmál. „Byl jsem jen pryč - a už zase odcházím. Musíš konat za nás za oba, lorde Gallowglassi, za oba dva dohromady, v tomto světě i ve svém vlastním. Ale neboj se - protože já se zase vrátím. Pořád se budu vracet.“

Pak si povzdechl a bezvládně poklesl.

Rod mlčky stál a hleděl.

Rytířovy obrysy se rozvlnily, zřídly a pak byl pryč.

Modwis se nevěřícně podíval na své prázdné ruce, pak se tázavě podíval na Roda - ale na slzách v jeho očích se zalesklo světlo a hvězdy najednou potemněly, zastíněné jiným, mnohem jasnějším světlem. Rod matně uviděl půvabnou ženu s dlouhými zlatými vlasy učesanými pod korunku, kterou doprovázelo několik jeptišek. To ale nebylo možné, protože na Gramarye žádné jeptišky nebyly, a Rod cítil, jak se propadá do světa plného světla.

Lupruchán svým tělem zaštitil ležícího lorda čaroděje a s kladivem v ruce se zamračil na vysokou ženu.

„Klid, Starý,“ řekla. „Přišly jsme tvému příteli na pomoc, ne abychom mu ublížily.“

„Kdo jsou ty ženy za tebou?“ otázal se Modwis. „Proč jsou oblečeny do mnišských kuten?“

„Protože to *jsou* mniši - ačkoliv když jsou to dívky, říká se jim jeptišky.“

„Jsme Sestry svatého Vidikona, Starý,“ řekla první z žen. Byla trochu při těle a její laskavé oči se na něj dívaly zpod bílé čelenky, která oddělovala její obličej od kapuce. „Zasvětily jsme své životy službě Bohu a našim spolubratrům hříšníkům.“

Lupruchán sebou při zmínce o bohu škulbl, ale ovládl se a jeho podezření se pomalu začalo rozpouštět. „Takže jste léčitelky?“

„Ano, a nemohly jsme jinak než se podívat, co se děje přímo před naší bránou. Víš, kdo byl ten chlap v polobrnění a červeném plášti?“

„Padlý rytíř Brume, který pronásledoval tohoto muže přes polovinu Gramarye, aby ho zahubil. Mimoto vím už jen, že se jeho tlupa vesničanů rozprchla hned, jak jsme na ni udeřili. Vyléčíte mého přítele?“

„Ano,“ odpověděla paní. „Sestry, vezměte ho.“

Dvě ze sester rozvinuly nosítka, položily je vedle Roda a pak ho opatrně přemístily na ně. Potom ho zvedly a odnášely gotickou bránou kolem nízkých zdí.

Dáma s korunkou se obrátila zpátky k Modwisovi. „Přeješ-li si vstoupit a odpočinout si u nás, jsi vítán.“

„Nikoliv,“ odpověděl lupruchán, „nebot' svatá místa jsou nám zapovězena. Ale zůstanu v dutém stromě nedaleko. Jestliže mne budeš potřebovat, paní, stačí, když zavoláš: „Modwisi, přijď sem!“

„Zavolám, příteli - a neboj se; moje sestry se o tvého přítele postarají. Můžeš mi říct jeho jméno?“

Ale lupruchán už byl pryč, zmizel jako sen. Paní se smutně usmála, obrátila se a vykročila ke konventu. Vrátná za ní zavřela dubovou bránu.

Kapitola 19

V temnotě se objevilo světlo, matné a zamlžené, ale stále rostlo, až si Rod uvědomil, že se dívá skrze hustý opar na měsíc. Měsíc však stále rostl, byl větší a větší, až byl větší než úplněk v době podzimní rovnodennosti - a pořád se zvětšoval.

Konečně si Rod uvědomil, že se pohybuje směrem k němu.

V panice se rozhlédl pokoušeje se rozpoznat kosmickou loď, která ho unášela, skútr nebo alespoň kosmický oblek...

...a uviděl starého muže, který se vedle něj vznášel v prázdnotě. Jeho dlouhé bílé vlasy mu spadaly až na ramena; vousy mu zakrývaly prsa, kde je drželo zrychlení, nikoliv gravitace. Na sobě měl dlouhou bílou sutanu se zlatým ornátem a pod paží měl velkou tlustou knihu –

Ale žádný skafandr. Ani přilbu.

„Upokoj se, můj synu,“ řekl. „Nacházíš se v říši magie; tady nepotřebuješ vzduch, který bys dýchal, ani teplo, aby tě zahřívalo. Ano, a když budeš naslouchat, uslyšíš hudbu sfér.“

Rod polkl námitku, která se mu automaticky tlačila na jazyk, a zaposlouchal se. Opravdu, uslyšel harmonický chór čistých, krystalických tónů, které se střídaly v kolísavém rytmu, takže se hudba stále měnila, ale nikdy úplně neustala.

Užasle se obrátil zpátky na starce: „Ale tyhle věci jsou přece nemožné!“

„Mimo říši magie,“ připomenul mu stařec. „Nyní se nenacházíš na Zemi dětství lidstva ani na ostrově Gramarye, dokonce ani v Grancelarte tvého děda. Jsi v říši magie, čiré magie a ničeho jiného.“

Rod začal mít podezření, že vzpomínky na jeho školní léta působí víc než podvědomí.

„Jsi koneckonců rytíř,“ řekl stařec, jako by četl jeho myšlenky. „Kde by tvá duše našla klid, když ne v čarovném království?“

„Nejsem doopravdy rytíř - mám jen titul.“ Ale Rod cítil s nepříjemnou jistotou, že starý muž má pravdu. „A i kdybych byl rytíř, kdo jsi ty?“

„Ted' jsem pouhý pozorovatel,“ odpověděl stařec, „a možná strážce. Kdysi jsem býval pisatel knih, ale moje práce už byla dokončena, a proto si můžu cestovat jen tak pro potěšení. A ty, pane, ty přece nejsi jen rytíř, ale i čaroděj, mám pravdu? Protože pokud se nepletu, jsi lord Gallowglass.“

„To je mé skutečné jméno, řekl bych,“ odpověděl Rod pomalu. „A ty, ctihodný pane - s kým mám tu čest hovořit?“

„Jsem Jan, kterého lidé nazývali evangelistou,“ řekl prastarý kmet. „Byl jsem to já, kdo měl vidění o konci Času a sepsal je, aby o něm mohli všichni číst.“

„V Knize zjevení? *Ten* Jan? Svatý?“

Starý muž se pobaveně usmál. „Je mnoho svatých, kteří se jmenují Jan, díky Bohu. A já jsem jedním z nich, ano.“

A pravděpodobně první, pomyslel si Rod. „Jsem poctěn, otče.“ Koneckonců, býval přece knězem, ne? Nebo jím byl stále?

„Jsi poctěn, protože přiznáváš čest jiným,“ odpověděl stařec.

Rod o jeho odpovědi asi minutu přemýšlel. „Jak to, že mám takové štěstí a setkal jsem se s tebou? A proč letíme na Měsíc?“

Svatý Jan se tiše zasmál. „Děláš mi společnost, lorde Gallowglassi, *protože* musíš letět na Měsíc - a tam musíš proto, abys získal zpět své duševní zdraví.“

„Moje duševní zdraví?“ otázal se Rod. „Co s ním má společného měsíc?“

„Nebeská krása přitahuje myslí lidí,“ vysvětlil mu svatý Jan. „A ti, jejichž myslí nemají dostatečně pevnou vazbu, se k ní často upínají.“

Rod si připomněl starou pověru, že měsíc v úplňku může způsobit šílenství. Vlastně se k tomu vztahoval jeden z významů označení 'náměsíčný'.

„Všechno, co se ztratí z lidských srdcí a myslí, přijde na Měsíc,“ vysvětloval evangelista, „a tam je to přeměněno do podoby, které se ruka může dotknout a oko spatřit. Ale pohled' - Luna nás přitahuje.“

A skutečně. Rod si s úlekem uvědomil, že měsíční kotouč už zaplnil celé jeho zorné pole. Najednou viděl, že už neletí prostorem, ale padají na Měsíc.

Jejich pád se však postupně zpomaloval a stácel se k temné straně Měsíce - až na to, že nebyla temná, ne v tomto vesmíru. Spíše byla prozářena podivným tlumeným a rozptýleným světlem. Volně letěli přes vysoké, rozeklané vrcholky lunárních hor. Ale v souladu s podivnými zákonitostmi tohoto magického vesmíru nebyly tvořeny holými skalisky, ale porostlé křovím a zakrslými jehličnany. Když se Rod podíval dolů, zahlédl několik lidí putujících travnatou plání a kolem temných, nehybných jezer - ale všechny barvy byly tlumené, jako by je viděl skrze mlhu. „Ctihodný otče?“ zeptal se Rod. „Kdo jsou ti, kteří krácejí tou ponurou planinou?“

„Ubohé, ztracené duše, můj synu,“ řekl evangelista smutně. „Ztratili v životě svou cestu a ztratili i víru, která jim mohla dát smysl. Putují tu bez cíle a čekají na smrt. Ale pojďme - země čeká.“

Snesli se dolů, ale to, čeho se dotkly jejich nohy, nebyl prach, nýbrž šedozelený trávník. Rod vzhlédl a uviděl hromadu dvojic kroužků, spojených tak těsně, že musely být svařeny - ale každý z nich byl proti spoji zlomený. „Ctihodný otče, co je to?“

„Sliby lásky,“ odpověděl stařec. „Porušené a zapomenuté. Časem tu může přijít nějaká zbloudilá duše, najít slib, který byl učiněn a porušen před dávným časem, a s jeho pomocí znovu najít svou cestu - ale je jich tu nemnoho a přicházejí jen zřídka.“

Rod na jednom z nich uviděl zlomené srdce a zmocnil se ho provinilý pocit, když si vzpomněl na některé své poměry z dob mládí. Sáhł do hromady, aby se podíval, čím jména jsou napsána na nejbližších kroužcích, ale evangelista jeho ruku zadržel a vedl ho dál. „Dost, sire rytíři. Hledáme tu tvou ztracenou duševní rovnováhu, nikoliv její příčinu.“

Obešli hromadu, prošli kolem azurového jezera, jehož břeh byl pokryt vrstvou soli, pak loukou bledých valentinek uvadajících nedostatkem světla a do vrbového houští. „Co jsou to za stromy, otče?“

„Stromy, které pláčou, můj synu. Živí je potok výčitek svědomí a lítosti, která by měla obměkčit každé lidské srdce - ale někteří už pozbyli veškerý soucit a jejich srdce jsou okoralá a zatvrzelá.“

Rod viděl jména a piktogramy vyryté do kůry stromů. Na jednom poznal bar, na jiném zase lodní plachtu, ale stařec ho nutil jít příliš rychle, než aby stačil číst nápisy.

Šli stále dál, kolem gigantické plástve obsahující křišťálová, ale osleplá zrcadla, tunelem mezi zapečetěnými bednami na prašnou pláň. Alespoň takhle vypadala trochu jako Luna, jak ji Rod znal - nekonečná, plochá pustina jemného prachu a v dálce se zvedaly rozeklané útesy.

Ale uprostřed pustiny se tyčila hora štítů vyrobených ze zčernalého materiálu.

Svatý vzal Roda za ruku a vešel s ním do jezera prachu. Rod ho následoval a při tom měl svíravý pocit kolem žaludku - věděl, že prachové jámy na Měsíci mohou být nebezpečnější než tekuté písky. Ale svatý kráčel po zrádném povrchu stejně jistě jako holubice zrozená z víry nebo kouzlem tohoto světa - a Rod šel s ním. „Co je to za hromadu štítů, otče Jane?“

„Každý z nich představuje jednu poskvrněnou pověst, synu. Jsou tady erby vyrobené ze stříbra, ale nyní zbavené lesku opovržením nebo zanedbáním. Vždycky jich byly hromady, ale nikdy ne tolik jako v těchto temných dnech.“

Rod se díval, když šli kolem, a podařilo se mu na jednom z erbů rozeznat farářský pultík a na jiném zase obrovský cylindr, ale jaký význam mají ty obrázky, nevěděl.

Zabočili k velké hromadě roztrhaného papíru, kterou se usilovně prohrabávaly dva sinálé stíny.

„Co tam hledají?“ zeptal se Rod svatého Jana.

„Pečeť důvěry, můj synu,“ odpověděl evangelista, „je jim však souzeno ji nikdy nenalézt, protože je to jen jejich vlastní výmysl.“

Rozeklané vrchy už byly blíž a Rod uviděl, že jeden z nich je poset milionem střepů třípytíciho se rozbitého skla. „Otče, tamto není jen ztraceno, ale i rozbito.“

„Ano, můj synu, a požehnána bude duše, která by dokázala sesbírat střípky alespoň jediného poháru, natožpak je sestavit. A přitom ti, kdo ony číše ztratili, takový zájem nemají - protože tohle je místo odpočinku narušených integrit osobností, kde ti, kdož se sami rozmělnili na kousíčky, aby mohli dát po jednom každému, kdo jim

pomůže, dožívají své dny. Bohužel jim často zbude ještě velký kus života, který musí takto žít.“

Rod zvrátil hlavu, a jak šli kolem, zahlédl kompas s jehlou mířící vzhůru, hrací kartu se spodkem držícím v ruce starožitnou pistoli a nejrůznější rezavé mechanické součástky. Na jiných střepech byla písmena, některá v latince, jiná v azbuce, ale byly tam i arabské znaky a různé orientální ideogramy. Napadlo ho, co je asi na dně hromady.

Pak konečně došli k hromadě zazátkovaných zkumavek. Několik jich bylo otevřených: a všechny na sobě měly jména osob. Na některých byla jména tak omšelá, že se daly rozeznat už jen iniciály; na jedné Rod zahlédl něco, co mu připadalo jako pouhé 'AH'. Některé byly tak staré (nebo tak nové), že na nich nebyly nápisy, ale piktogramy: na jedné byl například obrázek dvou losů s mohutnými, rozložitými parohy. Rod zahlédl dokonce jednu s blasterem ve stylu Bucka Rogerse. „Co jsou tohle za předměty, svatý otče?“

„Tyto zkumavky obsahují duševní schopnosti mužů a žen, můj synu - mentální schopnosti těch, kteří ztratili vládu nad logickým uvažováním.“

Rod uviděl velikou zkumavku, na které stálo: hrabě Orlando, a napadlo jej, že patrně zasáhl do více než jen jediného příběhu.

Zkumavka však nebyla zazátkovaná. „Proč tu ještě je, když už je prázdná?“

„Čeká, až se vrátí ten, komu patří,“ vysvětlil mu svatý Jan.

Tak to bude čekat věčně, pomyslel si Rod. „Jsem tady i já?“

„Ta tvoje součást, která se stará o racionální myšlení a jasný úsudek, ano - je to část tvé mysli, která zajišťuje, abys viděl materiální svět kolem sebe takový, jaký ve skutečnosti je“

„Pouze materiální svět? A co části mého mozku, které rozeznávají nehmatatelný svět?“

„Ty jsi ještě neztratil,“ odpověděl svatý.

Rod by se byl rád podrobněji vyptal na to 'ještě', ale pak to zavrhl. Raději začal pátrat mezi zkumavkami. „To vypadá na dlouho, otče.“

„Nikoliv nutně,“ odpověděl svatý muž. „Tvá soudnost tě opustila teprve před několika dny, takže by měla být někde nahoře.“

Pak si Rod všiml jedné velké zkumavky - jedné z těch, které měly gumovou zátku, místo aby byly zapečetěny voskem jako většina.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Velkými dobře čitelnými písmeny na ní stálo: 'Rod Gallowglass, d'Armand'.

Hned vedle ní samozřejmě ležela Roryho. Roda překvapilo, když uviděl, že je prázdná.

Zvedl svou vlastní zkumavku a zamračil se na tmavou páru v ní. „Jak to, že ostatní ji mají tak čistou?“

„Raději se ptej,“ doporučil mu evangelista, „proč je ta tvá zamlžená.“

Rod si všiml, že mu svatý muž neodpověděl.

„Přidrž si ji u nosních dírek,“ pobídl ho stařec, „a pak ji otevři.“

Rod váhavě udělal, co mu bylo řečeno - a výpary unikly ze zkumavky, zahalily jeho hlavu mlhou, pak se vstřebaly do jeho nosních dírek, očí a uší. Něžně ho pohladily po rtech, tak svůdně, že Rod mimovolně otevřel ústa - a výpary jej polechtaly na jazyku a zmizely mu v hrdle.

„Tvé ztracené rozumové schopnosti teď pronikly do tvé hlavy všemi otvory,“ vysvětlil mu evangelista.

Rod cítil, jak se o něj pokoušejí mrákoty; najednou měl pocit, jako by ochutnával barvy a hmatem rozeznával vůně. Na okamžik naslouchal teplu a celý jeho svět se zamlžil; pak jej celého zahalila pára. Zbýval pouze zvuk, zvuk hlasu starého muže těsně vedle jeho ucha, ozývající se takřka přímo v jeho hlavě: „Pamatuj si to - a pokaždé, když budeš pochybovat o tom, co vidíš, nebo když budeš mít podezření, že věci, které vidíš, ve skutečnosti neexistují, zavři jen oči a vybav si tento okamžik, toto místo. Pak znovu najdeš svou zkumavku a tvoje rozumové schopnosti se opět obnoví.“

Jakoby z veliké dálky se někdo otázel: „Jak tohle může účinkovat, ctihodný otče?“ a stařec odpověděl: „Formou manipulace se symboly, můj synu. Vidění toho, co není, tě vrátí k tomu, co doopravdy je... co doopravdy je... doopravdy je...“

Někde v dálce volala Gwen: „Vnímej svět, jaký doopravdy je, zapřísahám tě! Probud' se, manželi!“

Rod zamrkal a mlha zřídla. Křečovitě sevřel víčka, pak je otevřel a uviděl odraz světla na bíle natřené stěně.

Kapitola 20

Rod se probudil s pocitem typickým pro mořskou nemoc. Zasténal a chytil se za břicho; jediné, po čem teď toužil, bylo lehnout si a klidně zemřít.

Pak si uvědomil, že *leží*. Před sebou měl bíle nalíčenou stěnu, nízký hrubě opracovaný stolek vedle úzkého kavalce, na kterém ležel, stejně hrubě opracovanou židli u stolu a kříž na zdi. Zadíval se na kříž a rozhodl se, že s mořskou nemocí si poradí.

Něco studeného a vlhkého se dotklo jeho čela. Automaticky ucukl - a uviděl korpulentní dámu v hnědé mnišské kutně s laskavým výrazem v obličeji a způsoby, které nepřipouštěly odmluvy. Kapuci měla shozenou dozadu, takže byl vidět bílý čepec, který zakrýval její vlasy, stejně jako široká bílá čelenka.

„Uklidni se,“ řekla měkce. „Bolest pomine. Byl jsi těžce raněn, pane, a ztratil jsi hodně krve, takže teď potřebuješ odpočinek.“

„Já... já myslím, že to vydržím,“ zasténal Rod. „A... nevysvětľujte si to špatně, skutečně si toho všeho cením, zvláště ohně, ale... kde to jsem?“

„V našem konventu,“ odpověděla jeptiška, „a já jsem sestra Paterna Testa. Bolí tě břicho?“

„Je mi špatně...“ vydechl Rod.

Dáma vytáhla zpod stolu kameninovou mísu a postavila ji vedle lůžka. „Použij ji, když to bude třeba. Je ti špatně až teď, když ses probudil, nebo už před bojem?“

„Boj? Ano, jistě, ten obr... Nikoliv, dobrá ženo. Já... jak bych to jen... po několik dní jsem viděl věci, které tam ve skutečnosti nebyly, a... hm, po tom jsem se vždycky cítil slabý, jakoby omámený a bylo mi špatně...“ Rod silně stiskl víčka před bolestí a kousl se do rtu. Když křeč pominula, vydechl: „Tentokrát jsou to i křeče.“

Sestra Paterna Testa sáhla znovu pod stůl a vytáhla láhev růžové tekutiny. Trochu nalila do nádoby, která ze všeho nejvíce

připomínala kalíšek na vejce, a podala mu ho s příkazem: „Pij. To ti udělá dobře na žaludek.“

Rod od ní kalíšek opatrně vzal. Byl v pokušení myslet si, že má stále halucinace, ale žaludeční nevolnost obvykle nepřicházela při nich, ale po nich. Polkl lektvar a zamračil se. „Divné. Chutná to skoro dobře.“

„Dej tomu trochu času, aby to začalo účinkovat.“ Jeptiška od něj vzala kalíšek a postavila ho zpátky na židli. „Jak dlouho už vidíš věci, které ve skutečnosti neexistují?“

„Od chvíle, kdy jsem snědl kaštan koupenny od neznámé báby. Říkala jsi, že jsem nedávno bojoval?“

„Ano.“

„Pak jsi to viděla také. S kým jsem bojoval?“

„S válečníkem, kterému pomáhalo pět ozbrojených vesničanů.“

„Hm.“ Rod potřásl hlavou. „Já viděl lidožravého obra a tlupu trolů. Poslyš, neviděla jsi, jak mi pomáhá vysoký plavovlasý rytíř?“

Jeptiška zavrtěla hlavou. „Pouze velký černý kůň a lupruchán - ale mluvil jsi při tom sám se sebou, jako byste byli dva.“

Tak. Přinejmenším Beaubras skutečný nebyl.

Pak k Rodovu mozku dospěla i první část věty a on se posadil a vypoulil oči. „Můj kůň! Musím mu pomoci!“

Dostal se až na kraj postele, ale žena se mu opřela rukou o prsa a řekla rozhodným hlasem: „Musíš odpočívat. Pokud jde o tvého koně...“

Tady, Rode.

Rod strnul, překvapen, že slyší Fessův hlas. „Je úplně v pořádku!“

„Ano,“ řekla sestra Paterna Testa nevzrušeně. „K bráně konventu přišel mladík, přistoupil k tvému koni a ten zvedl hlavu a následoval ho. Zaklepal na bránu a my jsme ho vpustili dovnitř, protože byl ještě omámený po ráně do hlavy, která ho zbavila vědomí.“

„Rána do hlavy!“ zvolal Rod. „Můj ty smutku! Přesvědčili jste se, že nemá otřes mozku?“

„Rozbitou hlavu? Ano - a věř mi, že chlapec žádné zranění neutrpěl, ačkoliv ho hlava bolela stejně jako tebe, to zase ano.“

„Tak moment,“ namítl Rod. „Ty bys přece neměla vědět, co to je otřes mozku.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Jeptiška pokrčila rameny. „Před mnoha lety mne to naučil jeden mnich; právě znalosti, které mi předal, rozhodly o tom, že jsem přišla do tohoto domu.“

„Chceš říct, že ty jsi ustanovila zdejší konvent?“

„Nikoliv; stojí tu už dobrých dvě stě let a má několik budov; ty se nacházíš v křídle pro hosty. Říkáme si Řád Kazetek a zabýváme se léčením, zejména hlav a myslí, jež obsahují. Možná víš, že *casse tête* znamená rozbitá hlava?“

Rod to věděl, zato žena očividně nevěděla, co to je kazeta. „Oficiálně patříte k Řádu svatého Vidikona, ne?“

„Ne; nemáme žádnou oficiální příslušnost, i když zachováváme jisté zásady. Jsme skupina žen, které žijí stranou světa, ale zasahujeme a pomáháme, kde je to třeba.“

Rod přikývl. „Kdo je abatyše?“

„Nikdo; nemáme tak jasně rozlišenou hierarchii. Jak už jsem říkala, jsme skupina žen, které se mají rády jako sestry, ale ostatní mne nazývají matkou. Nevím, jestli to má být vtip, nebo jestli bych se měla cítit poctěna.“

„Takže matka Paterna Testa.“ Rod měl pocit, že to oslovení bylo všechno, jen ne vtip. „Pak ti také budu říkat 'matko', když jsem váš host.“

„To není třeba.“

„Ale ano, je.“ Rod se zamračil a přitiskl si ruku k čelu; bolest polevila, ale úplně nezmizela. „Zajímalo by mne, jestli už jsem přestal mít halucinace, nebo ne - mniši se přede mnou o konventu nikdy nezmínili.“

„Myslím, že o něm nevědí; nikdy jsme jim to neoznámili a ani o tom neuvažujeme. Chceme, aby nás všichni nechali na pokoji a dělat naši práci.“

„Aniž byste museli přijímat rozkazy od opata, že?“

„Přesně tak,“ přisvědčila matka Paterna Testa, „ačkoliv větší strach mám z toho, že by nás mohl chtít rozpustit. Jenže když nejsme opravdový konvent, jen si tak říkáme, nespadáme pod jeho autoritu, takže nic takového udělat nemůže.“

Rod přikývl. „Tomu rozumím - a přestože je současný opat dobrý a chápavý mladý muž, jeho nástupce může být jiný. Jistě, chápu vaše důvody.“

„Ale ujišťuji tě, že proto nejsme o nic méně skutečné.“

Rod pokrčil rameny. „To si ostatní halucinace myslely také.“

„Ano, ale věděly, že vidíš věci, které ve skutečnosti nejsou?“

„Nikdy jsem jim to neřekl,“ připustil Rod. „Ale tobě ano - tak proč nezmizíš?“

„Protože jsem skutečná, ať už tady jsi, nebo ne.“

Poslední prohlášení mělo nepřijemně filozofický přídech. Rod se podezíravě podíval na matku Paternu Testu.

„Ale řekni mi,“ nedala se odbýt ta dobrá žena, „proč ses potloukal divokým lesem, když jsi věděl, že je tvá mysl chorá.“

„No přece právě proto, nechápeš? Měl jsem pocit, že mne mé halucinace napadají, a tak jsem se bránil - a při tom jsem mohl zranit někoho skutečného. Hlavně svou ženu nebo děti.“ Opět se posadil. „To mi připomíná - můj chlapec. Ten mladík s koněm. Kde...“

Místnost se zhoupla a najednou zjistil, že zase zírá na strop a na čele má vlhký obklad. „Musíš si ještě nějakou tu hodinu odpočinout,“ oznámila mu matka Paterna Testa. „Tvého syna ti přivedeme - ale nejdříve se musím dozvědět víc o tvé chorobě.“

Rod pokrčil rameny. „Je to jen chemikálie - alespoň podle slov ducha starého přítele, kterého jsem na své cestě potkal.“

Podíval se na ni koutkem oka, ale matka Paterna Testa jen nevzrušeně přikývla. „Co říkal ten přízrak?“

„Že kaštan, který jsem snědl, byl vyroben z čarodějnického mechu, se kterým si můj organismus nedokáže poradit.“

„To je nejspíš pravda,“ přisvědčila jeptiška, „protože, víš, mnoho lidí dokáže na čarodějnický mech působit, aniž to o sobě vědí - a když se ta tajuplná substance dostane do jejich krve, přetváří se do podoby, jež má původ v části mysli, kterou člověk sní. Ti lidé potom vidí své sny za bílého dne a nedokážou je nijak ovlivňovat.“

To naprosto souhlasilo s hypotézou velkého Toma. „Jak to, že jsem teď v pořádku, matko?“

Jeptiška sáhla pod stůl a vytáhla malý džbáněk. Sňala z něj pergamen, který jej zakrýval, strčila dovnitř prst a řekla: „Tohle je vílí

mast, kterou jsme získali od Maličkého lidu proto, že schvalují naše léčitelské úsilí. Používají ji, aby mohli prohlédnout kouzla, která sami tvoří a nebyli jimi polapeni.“ Rychlým pohybem se dotkla Rodových očí těsně nad spodními víčky; udělala to tak pohotově, že než stačil ucuknout, už zase seděla se džbánkem na klíně a usmívala se jako Mona Lisa. „Nyní budeš vidět vše tak, jak to doopravdy je.“

Rod měl podezření, že lék má spíše psychologické účinky, pokud vůbec nějaké - proč jinak ta historka o Maličkém lidu? - ale byl připraven vyzkoušet cokoliv. „Děkuji, matko.“

„Pomohla jsem ti ráda,“ odpověděla prostě. „Chceš teď vidět svého syna?“

„Chci!“ zvolal Rod nadšeně.

Matka Paterna Testa se sklonila, aby vrátila džbánek na místo a zpod stolu vytáhla pytel, který si přehodila přes rameno. Pak se s klidným, tajemným úsměvem otočila ke dveřím a otevřela je.

Stála tam princezna oděná v pastelové obláčky, na hlavě jí zářila korunka. „Zdravím tě, matko. Jak se vede našemu pacientovi?“

„Uzdravuje se,“ odpověděla jeptiška a pak se obrátila na Roda. „Tohle je naše nejoddanější ochránkyně - hraběnka Bene.“

„Je mi potěšením, hraběnko.“ Rod se pozvedl na jednom lokti, ale hraběnka rychle přistoupila až k němu a zadržela ho pohybem ruky. „Nevstávej, prosím. Teď musíš odpočívat.“

„Hm.“ Rod klesl zpátky na lůžko. „Takže ani ty jsi nebyla halucinace.“

Hraběnka pozvedla obočí. „Ty jsi mě považoval za sen?“

„Ano, a tady matku zrovna tak. Viděl jsem věci, které nejsou. Například se mi zdálo, že váš konvent je mramorový palác, a když se na něj někdo podívá, vidí sám sebe takového, jaký doopravdy je.“

Hraběnka znovu pozvedla obočí. „To by bylo mocné kouzlo a prospěšné.“

„Ne tak docela,“ ujistil ji Rod.

„Copak existuje nějaké požehnání bez prokletí?“ Ale hraběnka mu neposkytla čas, aby mohl odpovědět - obrátila se zpátky ke dveřím. „Musím se vrátit k záležitostem svého manžela, ale nejprve uvedu toho, o kterém jsi mi povídala. Mladíku, je tohle tvůj otec?“

Do místnosti vešel Magnus, napjatý jako struna loutny. Když uviděl Roda, úlevou takřka omdlel. V příštím okamžiku už klečel vedle postele a držel otcovy ruce ve svých. „Omlouvám se, pane! Měl jsem tě hlídat, ale nějaký ničema se ke mně přikradl zezadu a omráčil mne úderem do hlavy!“

„Nemusíš se omlouvat, opravdu.“ Rod poplácal hocha po rameni a nedokázal se ubránit úsměvu. „Hm. Takže ty sis myslel, že teď je řada na *tobě*, abys hlídal *mne*?“

Magnus se začervenal a sklopil oči.

„To je hezké,“ řekl Rod jemně. „Velice hezké. Ale ty víš, že jsem tě měl vždycky rád po boku.“

Magnus znovu vzhlédl, uviděl nezaměnitelný výraz pýchy v otcových očích a usmál se.

„A děkuji ti, že ses postaral o Fesse,“ dodal Rod. „Nějak jsem to nestihl.“

„Ne.“ Magnusův obličej potemněl. „Co se ti stalo? Ten elf říkal, že jsi sám bez pomoci bojoval proti šesti mužům.“

„Tak to zapomněl na sebe,“ zabručel Rod, „a také na Fesse.“ Vtom ho napadlo - byly Beaubrasovy činy skutečně jeho vlastní?

Pak se znovu ozvalo zaklepání na dveře.

Matka Paterna Testa otevřela. Venku stála jiná, mladší jeptiška. „Matko, venku jsou nějakí muži a žádají vydání našeho pacienta.“

„Přijdu tam.“

„Já také.“ Rod se opět pokusil vstát.

„Ne,“ přikázala mu matka Paterna Testa.

„Já přece mohu chodit!“ Rod cítil, jak mu hladina adrenalinu stoupá. „Podej mi ruku, synu.“ Aniž počkal, popadl Rod Magnuse za rameno a zvedl se z lůžka.

„Ztratil jsi hodně krve, dobrý muži! Musíš si odpočinout!“

Rod si vyměnil pohled s Magnusem a pak se otočil zpátky k matce Paterně Testě. „Sneseš jistý šok? Aniž by sis pak o mně myslela, že jsem nějaká obluda, myslím.“

Jeptiška se zamračila. „Jsem lékařka; zvykla jsem si na ledacos. O čem chceš mluvit?“

Rod vymazal ze své mysli okolní svět a soustředil se na svůj odraz na podlaze. Pomalu se vznesl patnáct centimetrů do vzduchu.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Oči matky Paterny Testy se rozšířily. Pomalu přikývla.

„Takže jsi čarodějník.“

„Je mi to líto.“

„Netrap se - tvůj dar pochází od Boha.“ Jeptiška se obrátila ke dveřím. „Jak si tedy přeješ. Pojď s námi.“

Rod kráčel klenutou chodbou za jeptiškou, kolem kaple a ven. Společně vystoupili na špičatou věž. Nejhornější místnost obsahovala velký zvon. Obešli ho a vyhlédli z okna.

Pod nimi, před branou konventu, se o svá kopí opíralo půl tuctu ozbrojenců. Vlastně vypadali spíše jako bandité - každý z nich měl jiné šaty, ale rozedrané nebyly. Před nimi netrpělivě přecházel vysoký muž v rudých šatech. Byl ve středních letech, hlavu měl lysou a za pasem měl meč, ale Rod by jeho obličej rozeznal kdykoliv.

„Brume!“ zvolal.

„Takže ho znáš?“

„Na to můžeš vzít jed! On je ten černokněžník, který to všechno spískal!“

Magnus vytřeštil oči; pak se mu v obličejí objevil zlověstný výraz.

Matka Paterna Testa přikývla. „A ti za ním?“

„Vidím šest žoldněrů,“ odpověděl Rod. „Co jiného bych měl vidět?“

„Obra a troly,“ odpověděla jeptiška. „To jsou ti, se kterými jsi včera bojoval.“

Rod si muže změřil pohledem. Pak řekl: „Dobře. Jsem rád, že jsem se vrátil do reality.“ Co už neřekl, bylo, zda je mu ta realita příjemná nebo spíše ne.

Matka Paterna Testa se spokojeně usmála. „Ještě včera jsi je považoval za skutečné demony. Zdá se, že mast vyléčila tvůj zrak.“

„Zdá se, že ano. Ale jak to mohla obyčejná mast dokázat?“

„Dokázala to ta část tvého mozku, ve které vznikají sny,“ připomněla mu jeptiška. „Čarodějnický mech ji rozšířil, zesílil její moc, takže bdělá mysl nedokázala odhalit sny jako sny. Ale teď máš na očích vílí mast, a ať už do ní Maličký lid dal cokoli, způsobila, že už nebudeš mít sny v bdělém stavu, a tudíž tě nebudou pronásledovat vidiny způsobené čarodějnickým mechem.“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

Rod se zamračil a zauvažoval nad zbytkovými účinky, ale ty ho teď netrápily tolik jako slovo 'zesílil'.

Muž v červených šatech se rozčileně obrátil k bráně a zavolal: „Tak odpovíte mi, nebo ne? My víme, že ukrýváte Velkého čaroděje a že je těžce raněný! Vydejte ho okamžitě, nebo si ho vezmeme násilím!“

Matka Paterna Testa se podívala na Roda s mírným překvapením. „Tak je to tedy. Ty jsi Velký čaroděj.“

„Promiň, že jsem se o tom zapomněl zmínit,“ zamumlal Rod. „Já jen že někteří představitelé církve mají o lidech, jako jsem já, poněkud zvláštní představy.“

„My víme, že magie je dar od Boha a že na ostrově Gramarye nejsou ti, které prostí lidé nazývají 'čarodějníky', o nic více náchylní ke zlu než kdokoli jiný. Co po tobě ten člověk chce?“

„Zabít ho,“ odpověděl místo Roda Magnus. „Můj otec stojí mezi ním a mocí, po které touží.“ Rod stál mlčky.

„Je pravda, co ten chlapec řekl?“ otázala se jeptiška klidně.

Rod přikývl. „Ten muž patří k spiklencům, kteří mají v úmyslu svrhnout krále a královnu. Jak se zdá, v cestě jim stojím pouze já a moje rodina.“

Jeptiška chvíli mlčky přemýšlela. Pak se otočila a zavolala: „Velký čaroděj požádal o svatý azyl! Dostane ho! I vy se musíte sklonit před svátostí tohoto místa; kdybyste ji chtěli narušit, vystavujete svou duši nebezpečí!“

Muži za Brumem ztuhli a začali se tiše dohadovat, ale on se k nim obrátil a zvolal: „Cože? Vy se snad zaleknete řeči obyčejné jeptišky? Opravdu si myslíte, že máte duše, které můžete ohrožit?“

Muži okamžitě zmlkli a posupně hleděli na svého vůdce. Matka Paterna Testa se uvolnila. Brume zlostně pohodil hlavou. „No tak dobře! Přiveďte tu ženu a postavte hranici!“

K tomuhle byli jeho muži vcelku ochotni. Odběhli do lesa a za okamžik se zase vrátili s kůlem a několika otepmi dřeva. Kůl zarazili do díry v zemi, která už tam byla přichystána, a dříví navršili kolem. Jiní muži přivlekli z lesa ženu v pastelových šatech s korunkou na hlavě.

Matka Paterna Testa zalapala po dechu: „Hraběnka!“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Odjela před půl hodinou,“ řekla jeptiška, která stála vedle ní, bledá v obličeji. „Říkala, že se musí před polednem dostat k manželovi. Prosili jsme ji, aby si vzala doprovod, ale jako by neslyšela.“

Hraběnka bojovala o každý centimetr, kousala a kopala své věznitele, ale bandité ji nakonec dovedli k hranici a přivázali ji ke kůlu. Brume se obrátil zpátky ke konventu a zašklebil se. „Pošlete Velkého čaroděje ven, nebo pošleme my vaši ochránkyni k jejím vznešeným předkům!“

Jeptišky zbledly strachem, ale hraběnka volala: „Nedělejte to! Nesmíte porušit svatý azyl!“

„To je pravda, nesmíte.“ Rod se obrátil ke schodišti. „Proto půjdu sám.“

„Sestry!“ zavolala matka Paterna Testa a dvě jeptišky zastoupily Rodovi cestu. Ten se k ní obrátil, ve tváři rudý vztekem. „Nejsem tak důležitý!“

„Varoval jsem vás!“ zařval Brume a hodil do připraveného dřeva pochodeň. Vyšlehly plameny a k nebi se zvedl dým.

„Pohled’te!“ ukázal Brume. „Předkové už přišli, aby ji doprovodili!“

Před očima přihlízejících se plameny vytvarovaly do amorfních hlav s prázdnými očními důlky a úpíci ústy, svíjejících se kolem spoutané ženy.

Jeptišky začaly křičet hrůzou, ale Rod zavolal: „Nenechte se jím vystrašit! Víme, že je projektivní telepat - a dým se tvaruje ještě snadněji než čarodějnický mech! To *on* vytváří ty hlavy, ne hraběncini předkové!“

„Ale ona uhoří!“ zasténala jedna z jeptišek.

„Ne, pokud půjdu,“ odpověděl Rod a vyskočil z okna věže.

„Tati!“ zvolal Magnus a vrhl se za ním. „Ještě se ti nevrátila všechna tvá síla! Vždyť spadneš!“

Ale Rod už se docela hezky snášel k zemi. Ohlédl se přes rameno a zeptal se svého syna: „Co jsi říkal?“

Magnus polkl a řekl: „Nic.“

Rod přistál přímo před Brumem a v ruce se mu zableskl meč. Brume útok vykryl a odpověděl vlastním výpadem. Rod uhnul a pomyslel si: *Fessi!*

Brána kláštera se rozletěla a ven se s divokým ržáním vyřítíl velký černý kůň.

Kapitola 21

Rod byl příliš zaneprázdněn výpady a krytím, ale tu a tam se koutkem oka podíval kolem sebe. Fess nejprve srazil několik banditů předními kopyty, pak jednoho popadl zuby za límec a odhodil ho stranou. Samozřejmě se na něj hnali ze všech stran, což by mu za normálních okolností přivodilo zhroucení řídicího programu - ale na jeho hřbetě seděl Magnus a ovládal současně tři meče: dva rukama a třetí vzadu svou myslí, čímž Fessovi vydatně pomáhal.

Pak z houští vyrazila létající švadrona a vzala zdi konventu útokem. Jelikož byly vysoké pouze dva a půl metru, dostali se na druhou stranu natotata.

Magnus se ohlédl a zbledl.

Matka Paterna Testa na věži přivřela oči. „Pomoz mi, sestro Lynne.“

Bandité měli očividně nějaké potíže; nohy jako by jim samy vylétávaly do vzduchu a oni padali jako hrušky, jeden přes druhého.

Mezi nimi se tu a tam objevil Modwis s palicí.

Matka Paterna Testa útlocitně zavřela oči, pak smutně potřásla hlavou. „Snad Bůh nedopustí, aby je úplně zabil!“

„Amen,“ zamumlala sestra Lynne.

Ale Magnusova pozornost polevila a bandité napadli Fesse ze čtyř stran současně. Magnus vykřikl a vyrazil proti nim pravým a zadním mečem najednou. Stejně tak se pokusil vyřídit několik banditů ve stejném okamžiku Fess - a strnul.

Magnus vztekle zaječel a vojáci, kteří zrovna stáli před ním, divoce vylétěli do vzduchu a zmizeli mezi vrcholky stromů.

Mezitím se Rod oháněl mečem jako šílený, protože se bál o život ubohé nevinné hraběnky. Slyšel, jak se dusí kouřem svých údajných předků.

Pak zavanul svěží vánek a odehnal duchy pryč od ní.

Rod nechtěl vědět, odkud se ten vítr vzal, ale bál se, že to stejně ví. Vykryl výpad, paríroval, oplatil útok a zasáhl Bruma do ramene. Černokněžník zaklel a pozpátku uskočil, pak přivřel oči a zavrčel.

Ano, zavrčel - a právě v tu chvíli musel účinek elfí masti vyprchat, protože se zdálo, jako by rostl a nadouval se, až se tyčil dva a půl metru nad Rodem, v ústech měl ostré špičáky a v rukou kyj.

Lidožravý obr byl zpět.

Všude kolem pobíhali trolové a útočili na Roda hrubými oštěpy - a mezi nimi tancoval mladý vlk, skákal, rafal a hbitě uhýbal, než ho mohli zasáhnout.

Byl v obrovském nebezpečí a Rod slyšel sám sebe, jak křičí: „Magnusi! Rychle se ztrat', než...“

Chvilková nepozornost stačila. Obrův kyj proletěl vzduchem. Rod viděl, jak se blíží, příliš pozdě na to, aby udělal něco víc než se pokusil uhnout, pak ucítil strašný náraz do boku a vzápětí letěl vzduchem. Přistál s praskáním a kroupáním a bok i záda mu zaplavila nová bolest. Kolem hlavy mu tancovaly plameny a on si s hrůzou uvědomil, že přistál přímo na hranici. Pokusil se vstát - ale než se mu to povedlo, všiml si, že plameny začaly samy od sebe pohasínat. S vypětím všech sil se vyškřábal na nohy a potácel se směrem k obrovi, ačkoliv se mu svět točil před očima a bolest, kterou cítil, byla skoro nesnesitelná. Zamířil meč na jeho břicho...

Najednou před ním stál Modwis a udeřil obra palicí do kolen.

Obr zavyl bolestí a padl na záda.

„Rychle zpátky!“ pokoušel se Modwis odtáhnout Roda.

„Ale... ale...“ Všechno kolem něj divoce vířilo, ale Rod si pamatoval pořadí důležitosti. „Hraběnka...“

„Je osvobozená a v bezpečí! Rychle branou zpátky!“

Rod se otočil a vytřeštil oči. Opravdu: kůl na hranici byl prázdný a plameny uhašené.

Nevyptával se - rozběhl se k bráně konventu.

Obr zařval a zaútočil.

Výbuch plamenů zatarasil bránu.

Obr vrávoravě zastavil a trolové s vyděšeným ječením popadali na zem.

Rod získal okamžik na uvažování. Co měl dělat, když se ho opět zmocnily halucinace? A kdo mu to poradil... Ach, ano, svatý Jan. A měl si vzpomenout, jak otevřel zkumavku, tak to bylo. Zavřel na okamžik oči a měl to před sebou, jasně a živě: velkou hromadu zkumavek a jednu z nich pod svým nosem, páry mu stoupají do hlavy... „Lorde Gallowglassi!“ zvolal Modwis. Rod se podíval skrze plameny a viděl, jak se obr zmenšuje a smršťuje - a byl to znovu Brume. Za ním už stáli jen čtyři bandité a tvářili se velice nervózně.

„Není to nic než přelud!“ řval na ně Brume, až byl v obličejí celý rudý. „Jděte odvážně vpřed a uvidíte, že ani neucítíte teplo!“

Bandité se mezi sebou začali polohlasně bavit. Nevypadali příliš přesvědčeně.

„Dívejte se! Půjdu toho mizerného čarodějníka zabít sám!“ zavolal Brume a odvážně vstoupil do plamenů.

Prošel skrze ně, to ano, ale když se na druhé straně vynořil, ječel a zoufale se snažil uhasit své hořící šaty. Jeho muži jen poulili oči: pak se hbitě otočili a dali se na útěk.

Doběhli však jen tam, kde začínal pás lesa, pak se zastavili a začali pomalu couvat s rukama nad hlavou - protože nepříjemně blízko před jejich obličejí tancoval zpívající meč, zatímco kulový blesk a planoucí pochodeň je ohrožovaly po stranách.

Ne že by Rod něco z toho viděl - spolu s Modwisem měli příliš mnoho práce s ubíjením plamenů na Brumově oděvu. Když se jim ho podařilo uhasit, Rod vzhlédl k věži - a opravdu, matka představená tam stála s tváří jako vytesanou z kamene a hleděla do ohně. Rod cítil, jak se mu svírá žaludek: tyhle jeptišky měly zjevně přece jen něco společného s mnichy svatého Vidikona.

Pak Brume zavrčel a vrhl se po něm.

Rod pozpátku upadl a Brume zaútočil mečem. Rodovi se podařilo pozvednout vlastní meč právě včas, aby ránu vykryl - ale ve stejném okamžiku udeřil Modwis a Brume se natáhl jak dlouhý tak široký na zem. Rod uskočil stranou, ale černokněžník zůstal ležet bez hnutí.

Rod se nad ním sklonil, oči vytřeštěné, ztěžka oddechoval, nevěřil.

Modwis byl praktičtější. Vzal kus provazu, který mu sloužil jako opasek, a začal Bruma svazovat.

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„On... on je psychotronik,“ zachroptěl Rod. „Provaz... nebude k ničemu, až se probere.“

„Neprobere se.“

Rod překvapeně vzhlédl - a nad ním stála jeho žena.

„Udělal jsi to dobře,“ řekla lupruchánovi. „Ani nevím, jak bych ti poděkovala.“

„Vědomí, že jsem mohl pomoci tobě a tvému manželovi, je mi dostatečnou odměnou,“ zamumlal Modwis uctivě.

„Přesto zůstaneme tvými dlužníky,“ namítla Gwen. „Zakletí, které tě poutalo, je teď zlomené, že?“

„Ano,“ přisvědčil Modwis. „Odčinil jsem svou vinu.“

„A přitom jsi zbavil svět jednoho ničemy.“ Gwen se otočila - právě když se v bráně objevila hraběnka doprovázená Cordelií a Gregorym, a matkou Paternou Testou, která vyšla z kaple.

Všechno má svůj čas. „Co je s bandity?“ otázala se Gwen.

„Spí, mami,“ ujistila ji Cordelie, „a dokud je bude Geoffrey hlídat, neprobudí se.“

„To bych jim radila.“ Gwenin tón nevěstil nic dobrého. „Nenapadne ho, doufám, nechat některého z nich jen tak ze sportu procitnout, že ne?“

„Ne,“ ozvalo se z druhé strany zdi zklamaně.

Hraběnka vytřeštila oči. „Co jsi to za ženu, že ovládáš takové hrůzy?“

„Jejich matka,“ odpověděla Gwen prostě.

„A moje žena,“ dodal Rod nevýslovně pyšně. Pak se otočil k matce představené. „Řekl bych, že ty a tvoje sestry víte o magii trošičku víc, než jste chtěly, abych věřil.“

„Jsme léčitelky,“ odpověděla matka Paterna Testa neutrálně, „a moc léčit se vždycky snoubí s mocí ubližovat.“ S tím poklekla, vzala Brumovu hlavu a nalila mu do úst obsah lahvičky.

„Nebud' ho!“ zvolal Modwis poplašeně.

„Nebudu.“ Jeptiška znovu vstala. „Nápoj, který jsem mu podala, zajistí, že bude spát nejméně den a noc.“ Podívala se na Gwen. „Jak to, že jsi byla nablízku, když tě bylo nejvíce třeba, paní?“

„Zrovna jsme vyřídili jednu záležitost, kterou nás pověřil můj manžel, v Runnymede,“ odpověděla Gwen, „když můj nejstarší zavolal o pomoc. Přišli jsme co nejrychleji.“

„To tedy ano!“ řekla hraběnka. „A nemohu ti dost poděkovat, paní, že jsi mne osvobodila z té hranice!“

„Pomáhala jsi těmto dobrým sestrám, které zase pomohly mému manželovi,“ opáčila Gwen. „Můžeme-li pro tebe udělat víc, uděláme to.“ Obrátila se k jeptiškám. „I pro vás, sestry.“

„Pomohly jsme rády,“ řekla matka Paterna Testa, ale pak se zamračila na Roda. „Ty jsi ale měl odpočívat.“

Rod zavrtěl hlavou. „Nemohl jsem se přece dívat, jak kvůli mně upalují nevinnou ženu.“

„Jenže jsi nebyl schopný udržet ani svůj meč,“ odsekla jeptiška. „Ztratil jsi hodně krve a potřebuješ odpočinek. Vůbec nechápu, jak jsi v takovém stavu vůbec mohl bojovat.“

„Adrenalin,“ odpověděl Rod, ale už jak to říkal, cítil jeho odliv. Slabost ho náhle zachvátila dvojnásobně a v příští chvíli ztratil vědomí.

Kapitola 22

Kupodivu, Rod vnímal naprosto jasně, tak jasně, že nedokázal uvěřit, že si ani nevšiml, jak otupěle se cítí.

„Co se stalo s Brumovým hradem?“

„Tak to jsi tam viděl?“ zeptal se Geoffrey udiveně. „My viděli jen obyčejný srub s palisádou ze zašpičatělých kůlů.“

„To postačovalo, aby si kolem toho moje podvědomí vystavělo hrad jako z hororu,“ vysvětlil Rod.

Gwen seděla vedle něj na vleku, který táhl Fess. Ujížděli zasněženou cestou na jih v doprovodu samohybných saní s jejich čtyřmi dětmi na palubě.

„A co ten černokněžník, Brume?“ otázal se Rod.

„Hm. Ten byl skutečný ažaž, můj manželi,“ řekla Gwen, „ačkoliv jeho moc nebyla větší než moc jiných čarodějníků na Gramarye. Možná byla silnější, ale v zásadě se nelišila.“

„Ale měl nohsledy,“ dodal Geoffrey ponuře, „byli zvláště oblečení.“

„Ano.“ Cordelie se zamračila. „Všichni byli v černém, dokonce i obličejе měli zakryté černými šátky, útočili na tebe meči podivných tvarů a házeli hvězdami s ostrými hranami.“

Rod rozeznal popis a přikývl. „Moje mysl nevnímala nic, co bylo černé, jako v laterně magie. Co oko nevidí, to srdce nebolí. Pověz mi, kolik jsem jich zabil?“

„Jen jediného,“ řekl Geoffrey, aniž při tom hnul brvou. „Maminka ostatní uspala.“

„Kde jsou?“

„Odvedl je strážní oddíl,“ odpověděla Gwen.

„Strážní? Jak to, že zrovna...“ Pak se na ni podíval a pochopil. „Šli za mnou od okamžiku, kdy jsem se zbláznil, že?“

„Ano,“ připustila Gwen. „I když s určitým odstupem, protože jsme věděli, že by sis nepřál, aby tě viděli.“

„Takže bandité míří do Tuanova vězení?“

„Přesně tak - s oddílem zbrojnošů, kteří tě sledovali.“

„A až se černokněžník probere, zjistí, že je spoutaný stříbrnými řetězy,“ dodal Magnus. „Střeží ho tucet čarodějnů a čarodějnic.“

Rod pochyboval, jestli ho i tak dokážou udržet. „Řekni Tuanovi, aby se soudem neotálel.“

„Pokud k soudu vůbec dojde. Tucet vesničanů prosilo o milost a obvinili ho, že je svedl na cestu zla - a bába Kletba vypověděla všechno, co na něj věděla, tak byla ráda, že jsme ji vysvobodili.“

„Jistě, ode mne.“ Rod se cítil velice zkroušeně. „Byla nevinná?“

„Byla hrozně vyděšená, tati,“ řekla Cordelie, „ale jinak jí nic nebylo.“

Rod se smutně zašklebil. „Díky bohu, že jsem se tenkrát ovládl - bohu a Fessovi. Takže jsem vyděsil nevinnou stařenku k smrti?“

„No, zase tak nevinná nebyla,“ prohodil Magnus.

Rod se na něj tázavě podíval. „V tom guláši byly drogy?“

„Byla v něm zelenina z čarodějnického mechu,“ přisvědčila Gwen. „Ačkoliv možná nelhala, když tvrdila, že o tom nevěděla.“

„Vystrašili ji muži, které považovala za bandity,“ vysvětlil Geoffrey. „Ničemové, kteří ji pod pohrůžkou smrti donutili, aby tě nakrmila.“

„A jeden z nich,“ pokračoval Magnus, „měl červené šaty a holou hlavu.“

„Takže Brume osobně? Nu, to je alespoň důkaz. Takže to doopravdy udělat nechtěla.“

„Možná,“ řekla Gwen opatrně. „Alespoň její sousedé o ní mluví docela pěkně. Všichni ji chválí za její schopnosti léčitelky a porodní báby.“

„A byla ráda, že jsi ji dopadl,“ dodala Cordelie, „takže tě nemusela zabít.“

„Co jí bandité udělali?“

„Nic; královi muži ji našli první a pochybuji, že některá žena byla kdy tak šťastná, že je ve vězení jako ona,“ řekla Gwen. „Teď už jí žádné nebezpečí nehrozí, když byli Brume a jeho nohsledi dopadeni.“

„Nezaháleli jste, co? Asi jsem vám nedal na výběr. Co Modwis?“

„Je to opravdový lupruchán,“ vysvětlil Gregory, „který sídlil v tomto lese. Král elfů mu nařídil, aby na tebe dohlédl, a měl hrozné

potíže, když se vzbudil v Brumově pevnosti z magického spánku a zjistil, že jsi pryč.“

„Tak proto se mi zdálo, že se zmenšuje.“ Rod se zamračil. „O jaké vině jste spolu mluvili? Musel mne hlídat za trest?“

„Ne; byla to pro něj příležitost se vykoupit. I Maličký lid má svoje zákony, manželi, a Modwis zabil člověka bez povolení krále elfů.“

Rod vytřeštil oči. „Modwis? Ten sentimentální, dobrosrdečný Modwis? Co mu ten člověk udělal?“

Gwen se podívala na děti. „O tom si můžeme promluvit někdy jindy; ale myslím, že něco už ti pověděl sám.“

Rod přikývl; vzpomněl si, že Modwis říkal něco o dámě a jiném zlém černokněžníkovi jménem Gormlin - ale Gwen zjevně nechtěla být příliš konkrétní před dětmi. „Takže člověk, kterého zabil, byl skutečný ničema?“

„Ano,“ odpověděla Gwen. „Žádný elf mu ve skutečnosti nemůže nic vyčítat - ale porušil zákon.“

„Takže se ujal nebezpečného úkolu doprovázet šíleného čaroděje, aby mu byl trest vyhnanství odpuštěn. Bůh ví, že si to zaslouží. Jsem rád, že je skutečný, i když ne přesně takový, jakého jsem ho viděl.“

Ale odkud měl Modwis tak přesné informace? Ne, беру zpět - elfové přece vždycky všechno vědí, že? A říkala jsi, že jsi našla tu starou dámu, která nám prodala kaštiny?“

„Zjistili jsme, že lord primátor Runnymede šel se svou ženou domů těsně před námi a u cesty ji stát neviděl,“ řekla Gwen ponuře.

„Není divu, že nikdo jiný halucinace neměl! Nikdo jiný je nejedl - až na vás pět; ale *vám* kaštiny z čarodějnického mechu ublížit nemohou!“

Děti si vyměnily udivené pohledy a jejich sáně se trochu vzdálily. Gwen vzhlédla. „Jak to víš?“

„Prostá dedukce.“ Rod cítil teplo v obličeji a doufal, že se nečervená. „Potvrdila se?“

„Čarodějník Toby vystopoval její myšlenky a zabavili jsme její koš. Když Gregory proměnil její kaštiny v meruňky, poznali jsme, z čeho jsou.“

Rod přikývl. „Co jste s tou starou dámou udělali?“

Ch. Stasheff – Čaroděj šílený

„Neříkej jí dáma,“ opáčila Gwen drsně, „a její věk byl spíše výsledkem její zručnosti s líčidly než prožitých let. Nyní dlí ve vězeňské cele a čeká na tvoje svědectví a na rozsudek.“

„Takže šla pouze po nás?“

„Výhradně,“ přisvědčila Gwen kysele.

„Nikdy jsem neměl rád zvláštní výsady,“ zabručel Rod.

„Nějaký čas to budeš muset vydržet,“ oznámila mu Cordelie. „Jsi skutečně těžce zraněný, tati.“

„Nu, to se při akutní ztrátě duševní rovnováhy někdy stává,“ odpověděl Rod. „A neboj se - budu odpočívat.“

Cordelie a Gwen si vyměnily pohledy.

„Jsme rádi, že alespoň tvá mysl už se uzdravila,“ vložil se do rozhovoru Gregory.

Rod se zamračil. „Hm, tím bych si nebyl tak jist, synu. Jakmile se něco takového dostane člověku do organismu, není jisté, jestli se toho ještě kdy zbaví. Může dojít k recidivě. Než se naděju, můžu všude kolem sebe vidět démony.“

„S démony si starost dělat nemusíš,“ ujistila ho Gwen. „Ty, které jsi viděl, pocházely z pokřivené mysli černokněžníka Bruma.“

„Komu čest, tomu čest,“ řekl Geoffrey. „Ten chlapík je velice mocný projektivní telepat.“

„Jednička ve svém oboru, dalo by se říct,“ potvrdil Rod.

„Musel dodat jen zosobnění strachu a hněvu, kterým plnil tvou duši.“

Rod přikývl. „Stejně jako obludy, které jsem viděl, byly pouze projekcí mých vlastních tajných hrůz.“

Geoffrey vytřeštil oči. „To jich máš tolik, tati?“

„Jistě,“ odpověděl Rod klidně. „Jistě - ačkoliv je obyčejně schovávám hluboko ve vězení své mysli. Je dobré vědět, že jediné, co jim umožnilo uniknout, bylo to, že mě někdo nakrmil škodlivými chemikáliemi - ale má to i svou špatnou stránku.“ Rod sebou škubl: nejhorší bolesti hlavy a žaludeční nevolnost už pominuly, ale pořád to stačilo, aby až nezdravě toužil po krabici Panadolu.

„Nemusel jsi být tak úzkostlivý,“ vyčetla mu Gwen. „Tvé děti i já bychom se o tebe starali, jako bys byl z porcelánu.“

„No, když to bude hodně zlé, můžete mne vždycky poslat zpátky k matce představené,“ řekl Rod s úsměvem. „Poslyš, proč myslíš, že se tvářila tak vyděšeně, když jsem řekl, že se o ní pochvalně zmíním opatovi?“

Gwen se pobaveně usmála. „Vzala si mne stranou a poprosila mne, abych ti v tom zabránila. Bojí se, že dobro, které konají, by utrpělo, kdyby se o nich dozvěděli lidé, nehledě k tomu, že by opat nemusel s jejich posláním souhlasit.“

„Ano? A jaké je to poslání, prosím tě?“

„Předsevzaly si, že budou pomáhat chránit celou Gramarye před šílenstvím,“ vysvětlila Gwen, „tím, že odhalí ty nejstrašnější příšery a zabrání jim, aby strašily lidi ve snech.“

„Jak?“

„Povětšinou modlitbami - a zdá se, že jejich modlitby jsou mimořádně úspěšné.“

„To se vsaď,“ přikývl Rod. „Plný konvent projektivních telepatů a telekinetiků, kteří pomocí kolektivní meditace zaměří svou moc na společný cíl? Samozřejmě, že jsou úspěšní!“

„Jsem ráda, že jsou, můj pane. Díky nim se vyléčíš i ty.“

Rod se na ni užasle podíval. „Chceš říct, že to nebyla jen náhoda, když jsem zabloudil k bráně konventu?“

„Já bych ti mohl zaručit celou spoustu podobných příjemných náhod,“ řekl někdo.

Rod vzhledl a uviděl šarmantního d'ábla, který se opíral o kmen stromu kousek před nimi. Rod se usmál. „Děkuji, nechci. Raději se o to postarám sám.“

Pak luskl prsty.

A d'ábel zmizel.